JOHN GRISHAM

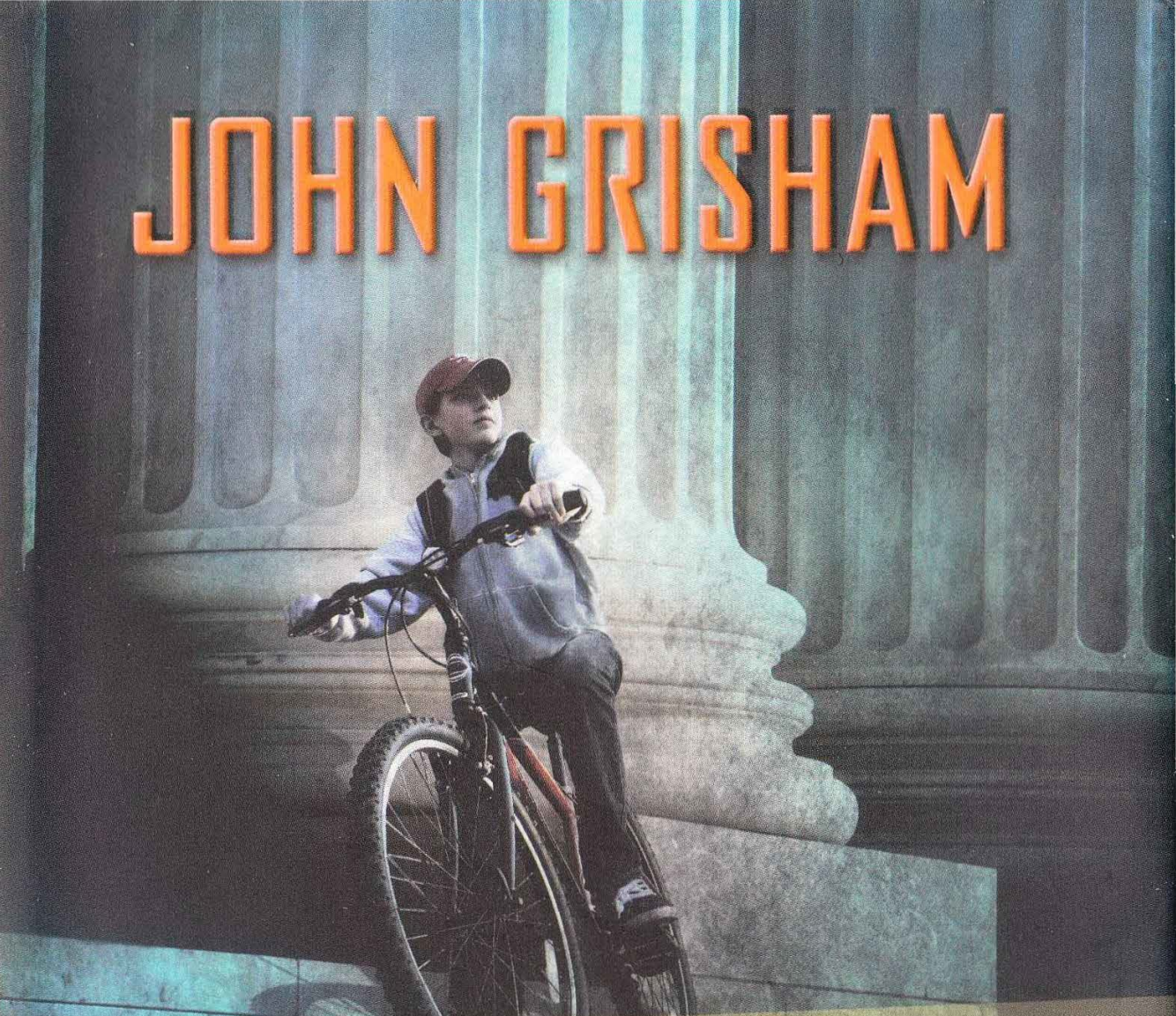

primul caz al lui

THEODORE BOONE

puștiul avocat

JOHN GRISHAM

primul caz al lui

THEODORE BOONE

puștiul avocat

Traducere din limba engleză
IANINA MARINESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM, JOHN
Theodore Boone: puştiul avocat / John Grisham;
trad.: Ianina Marinescu. - Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8255-93-4

I. Marinescu, Ianina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Theodore Boone: Kid Lawyer
© 2010 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

aprilie 2011

ISBN 978-606-8255-93-4

Pentru Shea

CAPITOLUL 1

Theodore Boone era singur la părinți și de aceea, de regulă, lua singur micul dejun. Tatăl său, un avocat ocupat, avea obiceiul să plece în fiecare dimineață la șapte pentru a se întâlni cu amicii săi la o cafea și-o mică bârfă, mereu la aceeași cafenea din centru. Mama lui Theo, și ea o avocată ocupată, încerca de vreo zece ani să slăbească patru, cinci kilograme și de aceea se autoconvinsese că micul dejun înseamnă doar o cafea și un ziar. Așa că el mânca de unul singur, la masa din bucătărie, cereale cu lapte rece și suc de portocale, cu ochii pe ceas. Reședința Boone avea ceasuri peste tot, dovada clară a unor oameni organizați.

De fapt, nu era chiar singur de tot. La piciorul scaunului, și câinele lui lua micul dejun. Judge[1] era o corcitură, iar vârsta și rasa lui vor rămâne pentru totdeauna un mister. Theo îl salvase practic de la moarte cu doi ani în urmă prin apariția sa în ultimul moment la Tribunalul Animalelor, iar Judge avea să-i fie

[1] Judecător (în lb. engleză, în original)

mereu recunoscător pentru asta. El prefera cerealele Cheerios, ca și Theo, iar cei doi mâncau în fiecare dimineață împreună, în liniște.

La ora 8.00, Theo spălă castronașele în chiuvetă, așeză laptele și sucul la locul lor în frigider, veni lângă canapea și își sărută mama pe obraz.

– Am plecat la școală, spuse.

– Ai bani să mănânci la prânz?

Aceeași întrebare, cinci dimineți pe săptămână.

– Întotdeauna.

– Și ți-ai făcut toate temele?

– Da, mamă.

– Și când ne vedem?

– O să trec pe la birou după ore.

Theo trecea pe la birou în fiecare zi după ore, fără excepție, însă doamna Boone îl întreba de fiecare dată.

– Să ai grijă, rosti ea. Și nu uita să zâmbești.

Theo avea aparat dentar de doi ani și își dorea cu disperare să scape de el. Între timp însă, mama lui continua să-i reamintească să zâmbească, pentru ca lumea să devină un loc mai vesel.

– Zâmbesc, mamă.

– Te iubesc, Teddy.

– Și eu te iubesc.

Theo, continuând să zâmbească deși i se spusese „Teddy", își aruncă rucsacul pe umăr, îl scărpină pe Judge pe cap și-i spuse „pa", apoi ieși pe ușa de la bucătărie. Sări pe bicicletă și în curând pedala pe Mallard Lane, o stradă îngustă și verde din zona veche a orașului. Îi făcu cu mâna domnului Nunnery, care era deja pe verandă și se făcea comod pentru încă o lungă zi de urmărire a puținelor mașini care treceau prin cartier, iar la curbă trecu în viteză pe lângă doamna Goodloe, fără

să-i spună nimic, pentru că ea își pierduse auzul, ca și mințile, în mare parte. Îi zâmbi totuși, însă ea nu-i răspunse la zâmbet. Dantura ei era pe undeva prin casă.

Era începutul primăverii, iar aerul era proaspăt și răcoros. Theo pedala rapid, cu vântul ciupindu-i obrajii. Primul curs începea la 8.45 și înainte de asta avea treburi importante de făcut. Scurtă drumul pe o străduță lăturalnică, se avântă în jos pe o alee, evită traficul și trecu de semafor. Asta era ruta sa, drumul pe care îl făcea în fiecare dimineață. După încă patru străzi, casele făcură loc birourilor și magazinelor.

Tribunalul era cea mai mare clădire din centrul orașului Strattenburg (poșta era a doua, biblioteca a treia). Domina impunător Main Street, în partea de nord, la jumătatea drumului între un pod peste râu și un parc plin de foișoare și țâșnitori, precum și monumente în memoria celor uciși în război. Lui Theo îi plăcea enorm tribunalul, cu aerul său autoritar, cu oamenii grăbiți către lucruri importante și cu anunțurile seci și orarele succinte de la avizier. Mai presus de toate, lui Theo îi plăceau sălile de judecată. Mai întâi cele mici, unde se tratau chestiuni mai intime, fără jurați, apoi sala centrală de la etajul al doilea, unde avocații se luptau precum gladiatorii, iar judecătorii tronau ca niște regi.

La vârsta de 13 ani, Theo încă nu se hotărâse asupra viitorului său. Într-o zi visa să devină un faimos avocat pledant, care să rezolve cele mai importante cazuri și să nu piardă niciodată în fața juraților, a doua zi se visa un mare judecător, cunoscut pentru înțelepciunea și spiritul său drept. Se gândea și se răzgândea zilnic.

Holul principal era deja aglomerat în această dimineață de luni, de parcă avocații și clienții lor își doreau ca săptămâna să înceapă cât mai devreme posibil. La lift

aștepta deja o mulțime de oameni, așa că Theo alergă pe scări către aripa vestică, unde era curtea civilă. Mama sa era o reputată avocată de divorțuri, care le reprezenta întotdeauna pe soții, iar Theo știa bine această parte a clădirii. Întrucât la procesele de divorț sentința era dată de judecători, nu era nevoie de jurați, și, deoarece majoritatea judecătorilor preferau să nu aibă prea mulți spectatori care să asiste la asemenea chestiuni delicate, sala era mică. La ușa sălii se înghesuiau dându-și importanță câțiva avocați, evident fără să se simpatizeze prea tare. Theo cercetă culoarul, iar după un colț își zări prietena.

Stătea pe una dintre vechile bănci de lemn, singură, micuță, fragilă și agitată. Când îl văzu, îi zâmbi și își duse mâna la gură. Theo grăbi pasul și se așeză lângă ea, foarte aproape, de li se atingeau genunchii. Cu oricare altă fată, s-ar fi așezat la cel puțin jumătate de metru distanță și ar fi evitat orice posibilitate de contact.

Însă April Finnemore nu era o fată oarecare. La patru ani, începuseră împreună grupa mică la o școală parohială din apropiere și de atunci deveniseră buni prieteni. Nu era o poveste de dragoste; erau prea necopți pentru asta. Theo nu știa nici un băiat de 13 ani din clasă care să admită că are o prietenă. Ba dimpotrivă. Nu voiau să aibă de-a face cu fetele. Iar fetele la fel. Theo fusese avertizat că lucrurile se vor schimba, și chiar dramatic, însă asta părea puțin probabil.

April era doar o prietenă, ba chiar una care pentru moment avea mari probleme. Părinții ei erau în divorț, iar Theo era extrem de recunoscător că mama sa nu preluase cazul.

Divorțul nu surprinsese pe nici unul dintre cei care cunoșteau familia Finnemore. Tatăl lui April era un comerciant excentric de antichități și bateristul unei vechi

formații de rock, care încă mai cânta prin cluburi și făcea turnee de săptămâni la rând. Mama sa creștea capre și făcea brânză pe care o vindea prin oraș, făcând comerț ambulant într-un dric transformat și vopsit în galben-deschis. O maimuță bătrână cu mustăți cenușii călărea o pușcă și clefăia brânza care nu se vindea niciodată prea bine. Domnul Boone descrisese cândva această familie ca „nontradițională", ceea ce pentru Theo a însemnat de-a dreptul ciudată. Ambii părinți ai lui April fuseseră arestați pentru deținere de droguri, însă nici unul nu făcuse închisoare.

– Ești bine? întrebă Theo.

– Nu, spuse ea, urăsc să fiu aici.

Avea un frate mai mare, August, și o soră mai mare, March[1], ambii plecați de acasă. August plecase în ziua când absolvise liceul. March renunțase la școală la 16 ani și plecase din oraș, rămânând April drept unicul copil pe care să-l chinuiască părinții. Theo știa toate astea, pentru că April îi spusese totul. Trebuise să o facă. Avea nevoie de cineva din afara familiei căruia să i se confeseze, iar Theo știa să o asculte.

– Nu vreau să stau cu nici unul din ei, spuse ea.

Era un lucru îngrozitor pe care cineva putea să-l spună despre părinții săi, însă Theo înțelese perfect. Îi disprețuia pe părinții ei din cauza felului în care se purtau cu ea. Îi disprețuia pentru haosul în care trăiau, pentru că o neglijau pe April și erau cruzi cu ea. Theo avea o listă lungă de reproșuri la adresa domnului și a doamnei Finnemore. Ar fi fugit dacă ar fi fost obligat să locuiască acolo. Nu cunoștea nici măcar un copil din oraș care să fi pus vreodată piciorul în casa familiei Finnemore.

[1] Martie (în lb. engleză, în original)

Era cea de-a treia zi a procesului de divorț, iar April urma să fie chemată cât de curând pentru a depune mărturie. Judecătorul îi va pune întrebarea fatală: „April, cu care din părinți vrei să stai?"

Iar ea nu știa răspunsul. Ore în șir vorbise despre asta cu Theo, și tot nu știa ce să spună.

Marea întrebare din mintea lui Theo era: „De ce voiau părinții lui April custodia ei?" Fiecare o neglijase la fel de mult. Auzise multe povești, dar nu spusese nimănui despre vreuna dintre ele.

– Ce ai de gând să spui? întrebă el.

– O să-i spun judecătorului că vreau să stau cu mătușa Peg din Denver.

– Păi parcă ea spusese nu.

– Așa e.

– Atunci nu poți spune asta.

– Ce pot să spun, Theo?

– Mama te-ar sfătui să o alegi pe mama ta. Știu că nu este cea mai bună opțiune, dar nu ai cea mai bună opțiune.

– Dar judecătorul poate să facă orice dorește, nu?

– Așa-i. Dacă aveai 14 ani, puteai să iei o decizie care să fie hotărâtoare. La 13, judecătorul doar va ține cont de dorințele tale. După spusele mamei mele, acest judecător nu-i dă aproape niciodată custodia tatălui. Mergi la sigur. Alege-o pe mama ta.

April purta blugi, bocanci de munte și un pulover bleumarin. Se îmbrăca rar ca o fată, însă nu te puteai îndoi de sexul ei. Își șterse o lacrimă de pe obraz, dar reuși să-și țină firea.

– Mulțumesc, Theo, spuse ea.

– Mi-aș dori să mai pot sta.

– Iar eu mi-aș dori să pot veni la școală.

Amândoi râseră forțat.

– O să mă gândesc la tine. Fii tare!

– Mulțumesc, Theo.

Judecătorul său preferat era Henry Gantry, iar la 8.20 Theo intră în anticamera biroului acestui om extraordinar.

– Ei, bună dimineața, Theo, spuse doamna Hardy, amestecând ceva în cafeaua ei și pregătindu-se să-și înceapă munca.

– 'Neața, doamnă Hardy, spuse Theo zâmbind.

– Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite? întrebă ea.

Nu era chiar de vârsta mamei lui Theo, presupuse el, și era chiar drăguță. Dintre toate secretarele din tribunal, ea era preferata lui Theo. Și din toată curtea civilă, funcționara sa preferată era Jenny.

– Trebuie să-l văd pe domnul judecător Gantry, răspunse el. Este?

– Da, este, dar e foarte ocupat.

– Vă rog. Durează doar un minut.

Doamna Hardy luă o gură de cafea și apoi întrebă:

– Are vreo legătură cu procesul cel mare de mâine?

– Da, doamnă, are. Aș vrea ca la ora de educație civică să asistăm cu toții la prima zi a procesului, însă trebuie să mă asigur că sunt suficiente locuri.

– Ah, Theo, nu știu ce să zic, spuse doamna Hardy încruntându-se și clătinând din cap. Ne așteptăm la foarte multă lume. Va fi greu să găsești locuri.

– Pot vorbi cu judecătorul?

– Câți sunteți în clasă?

– Șaisprezece. Mă gândeam că am putea să stăm la balcon.

Ea continuă să se încrunte în timp ce ridica receptorul și apăsa un buton. Așteptă o clipă, apoi spuse:

Da, domnule judecător, Theodore Boone e aici și ar vrea să vă vadă. I-am spus că sunteți foarte ocupat. Mai ascultă o vreme, apoi puse receptorul în furcă. Repede, zise, arătând spre ușa judecătorului.

Câteva secunde mai târziu, Theo stătea în fața celui mai mare birou din oraș, acoperit cu tot soiul de acte, dosare și bibliorafturi groase, un birou ce simboliza enorma putere deținută de judecătorul Henry Gantry, care în acel moment nu zâmbea deloc. De fapt, Theo era sigur că judecătorul nu schițase nici un zâmbet de când îl întrerupsese. Cu toate acestea, Theo îi dădea înainte cu un zâmbet până la urechi, cu strălucire metalice.

– Expune-ți cazul, spuse judecătorul.

Theo îl auzise de multe ori rostind acest ordin. Văzuse avocați – avocați buni – ridicându-se și bâlbâindu-se, căutându-și cuvintele în vreme ce judecătorul Gantry se încrunta amenințător către ei, de la locul său. Acum nu era încruntat și nici nu purta roba sa neagră, însă continua să fie intimidant. În timp ce Theo își drese vocea, zări limpede o sclipire în ochii prietenului său.

– Da, domnule. Profesorul meu de educație civică este domnul Mount și dumnealui crede că ar trebui să obținem aprobare de la director pentru o deplasare de o zi ca să urmărim deschiderea procesului de mâine. Theo făcu o pauză, trase adânc aer în piept, își repetă să vorbească limpede, rar, ferm, asemenea tuturor marilor avocați pledanți. Însă avem nevoie de locuri rezervate. Eu mă gândeam că am putea sta la balcon.

– A, așa deci?

– Da, domnule.

– Câți sunteți?

– Șaisprezece plus domnul Mount.

Judecătorul luă un dosar, îl deschise și începu să citească de parcă uitase deodată că Theo stătea încordat în fața biroului său. Cele 15 secunde de așteptare au fost foarte ciudate. Apoi judecătorul spuse brusc:

– Șaptesprezece locuri în față la balcon, pe partea stângă. Am să-i spun aprodului să vă dea drumul mâine la nouă fără zece. Mă aștept să vă comportați impecabil.

– Nici o problemă, domnule.

– Doamna Hardy va scrie un e-mail prin care să-l informeze pe directorul vostru.

– Vă mulțumesc, domnule judecător.

– Poți pleca acum, Theo. Scuze că sunt așa de ocupat.

– Nici o problemă, domnule.

Theo tocmai dădea să iasă, când judecătorul spuse:

– Ia zi, Theo, crezi că domnul Duffy e vinovat?

Theo se opri, se întoarse și răspunse fără ezitare:

– Până la proba contrarie, este nevinovat.

– Am înțeles asta, dar care este părerea ta cu privire la vinovăția lui?

– Eu cred că el a făcut-o.

Judecătorul dădu ușor din cap, fără să ofere vreun indiciu dacă era de acord sau nu.

– Dar dumneavoastră?

În sfârșit un zâmbet.

– Eu sunt un arbitru drept și imparțial, Theo. Nu am noțiunea preconcepută a vinovăției sau a nevinovăției.

– Asta mă gândeam și eu că veți spune.

– Pe mâine!

Theo deschise ușa și ieși grăbit. Doamna Hardy era în picioare, cu mâinile în șold, uitându-se de sus la doi avocați agitați care cereau să-l vadă pe judecător. Cu

toţii tăcură când Theo ieşi din biroul judecătorului. Îi zâmbi doamnei Hardy trecând grăbit pe lângă ea.

– Mulţumesc, spuse el deschizând uşa şi făcându-se nevăzut.

CAPITOLUL 2

Drumul de la tribunal la școală, parcurs cum trebuie, cu respectarea regulilor de circulație și fără abateri, ar dura 15 minute. Și în mod normal așa proceda și Theo, mai puțin atunci când era un pic în întârziere. O luă pe Market Street pe contrasens, tăie curba chiar în fața unei mașini și goni prin parcare, folosindu-se de fiecare bucățică liberă de trotuar, apoi – cea mai gravă abatere – se strecură printre două case pe Elm Street. Theo auzi pe cineva strigând de pe verandă în urma sa până când ajunse în siguranță pe aleea care ducea către parcarea profesorilor din spatele școlii. Se uită la ceas – nouă minute. Nu era rău deloc.

Parcă la intrare, în locul special amenajat pentru biciclete, puse lanțul de siguranță, apoi intră în clădire, împreună cu o mulțime de copii care abia coborâseră din autobuz. Clopoțelul tocmai suna de 8.40 când Theo păși în clasă spunându-i bună dimineața domnului Mount, care nu doar preda educație civică, ci îi era și diriginte.

– Am vorbit cu judecătorul Gantry, spuse Theo la catedră, considerabil mai mică decât biroul pe care tocmai îl părăsise la tribunal.

Clasa vuia de haosul matinal obișnuit. Toți cei șaisprezece băieți erau prezenți și toți păreau implicați în tot soiul de năzbâtii, încăierări, glume sau îmbrânceli.

– Și?

– Am obținut locurile pentru mâine, la prima oră.

– Excelent! Ai făcut treabă bună, Theo.

În cele din urmă, domnul Mount restabili ordinea, strigă catalogul, le spuse noutățile și, zece minute mai târziu, îi trimise pe băieți la prima oră –, ora de spaniolă cu Madame Monique. Existau tot felul de flirturi bizare între clase, atunci când băieții și fetele se amestecau. În timpul orelor, erau „separați pe criterii de sex", conform unei noi politici adoptate de acei oameni deștepți însărcinați cu educarea tuturor copiilor din oraș. În rest, erau liberi să stea împreună.

Madame Monique era înaltă, cu pielea neagră, o camerunezăă din vestul Africii. Se mutase la Strattenburg cu trei ani în urmă, când soțul ei, tot din Camerun, primise o slujbă la colegiul universitar din oraș, unde preda limbi străine. Ea nu era genul obișnuit de profesoară de gimnaziu, nici vorbă. În copilăria sa petrecută în Africa vorbise Beti, dialectul tribului ei, precum și franceză, și engleză, limbile oficiale ale Camerunului. Tatăl ei era medic, și asta i-a permis să o trimită la școală în Elveția, unde a învățat germana și italiana. Spaniola și-o perfecționase când făcuse facultatea la Madrid. În prezent studia rusa și plănuia să continue cu chineza mandarină. Sala ei de clasă era plină de hărți colorate ale lumii, iar elevii săi credeau că ea fusese peste tot, le văzuse pe toate și că poate vorbi orice limbă. Lumea este mare, le spunea ea adesea, și majoritatea oamenilor din alte țări vorbesc mai mult de o limbă. Elevii se concentrau pe

spaniolă, dar în același timp erau încurajați să exploreze și alte limbi străine.

Mama lui Theo studiase spaniola timp de 20 de ani, iar el învățase de la ea mare parte din cuvintele și frazele elementare încă dinainte de a merge la școală. Unii dintre clienții ei erau din America Centrală și, când Theo îi întâlnea pe la birou, era pregătit să-și exerseze spaniola. Iar ei îl considerau foarte simpatic.

Madame Monique îi spusese că avea ureche pentru limbile străine, și acest lucru îl făcuse să studieze mai serios. Elevii îi cereau adesea profesoarei „să spună ceva în germană". Sau „să vorbească puțin în italiană". Ea o făcea, dar mai întâi, elevul care îi adresa această cerere trebuia să se ridice și să spună câteva cuvinte în limba respectivă. Li se acordau puncte suplimentare, iar asta le creștea entuziasmul. Majoritatea băieților din clasa lui Theo cunoșteau câteva zeci de cuvinte în mai multe limbi. Aaron, a cărui mamă era spaniolă și tatăl neamț, era de departe cel mai talentat lingvist. Însă Theo era hotărât să-l ajungă din urmă. După educație civică, spaniola era materia sa preferată, iar ca profesori favoriți, Madame Monique era pe locul doi, imediat după domnul Mount.

Cu toate acestea, azi nu se putea concentra. Studiau verbele spaniole – e ca atunci când stai în casă într-o zi cu soare –, iar mintea lui Theo era în altă parte. Își făcea griji pentru April și se gândea la ziua ei îngrozitoare în boxa martorilor. Nu-și putea imagina oroarea de a trebui să alegi un părinte. Și când reuși să nu se mai gândească la April, deveni preocupat de procesul de crimă, și abia aștepta a doua zi pentru a urmări pledoariile de deschidere ale avocaților.

Majoritatea colegilor lui de clasă visau la bilete pentru un meci sau un concert important. Theo Boone trăia pentru procesele importante.

A doua oră avusese geometrie, cu domnișoara Garman, urmată de o scurtă pauză în curte, apoi toată lumea reveni în clasă, la domnul Mount și cea mai tare oră din acea zi, cel puțin după părerea lui Theo. Domnul Mount avea în jur de 35 de ani și lucrase mai demult ca avocat pentru o firmă foarte mare, cu sediul într-un zgârie-nori din Chicago. Fratele lui era avocat. Tatăl și bunicul lui fuseseră avocat și, respectiv, judecător. Cu toate acestea, domnul Mont ajunsese să se sature de orele interminabile și de presiunea puternică și, da, își dădu demisia. Lăsă în urmă sumele de bani uriașe și găsi ceva ce lui îi aducea mult mai multă satisfacție. Îi plăcea să predea și, deși continua să se considere avocat, considera sala de clasă ca fiind mult mai importantă decât sala de judecată.

Deoarece cunoștea atât de bine legile, la orele de educație civică se discutau cazuri, mai vechi și mai noi, ba chiar și cazuri fictive de la televizor.

– Bine, oameni buni, începu el când se așezară și se liniștiră cu toții. Îi numea întotdeauna oameni, și pentru niște puști de 13 ani nu exista un compliment mai mare. Mâine vreau să fiți aici la 8.15. Vom lua autobuzul până la tribunal și vom avea destul timp să ne instalăm la locurile noastre. Este o deplasare pe teren, aprobată de către director, așa că veți fi scutiți de la toate celelalte ore. Să aveți bani la voi ca să mâncăm la prânz la Pappy's Deli. Întrebări?

Cei șaisprezece oameni îi sorbeau fiecare cuvânt, cu chipurile transfigurate de entuziasm.

– Putem să ne luăm un rucsac? întrebă cineva.

– Nu sunt permise, răspunse domnul Mount. În sala de judecată nu poți intra cu nimic. Paza va fi strictă. Până la urmă, este primul proces de crimă de aici după multă vreme. Alte întrebări?

– Cum trebuie să ne îmbrăcăm?

Încet, toate privirile se întoarseră către Theo, inclusiv cea a domnului Mount. Era bine cunoscut faptul că Theo petrecea la tribunal mai mult timp decât mulți avocați.

– Sacou și cravată, Theo? întrebă domnul Mount.

– Nu, nici vorbă. Așa cum suntem îmbrăcați acum e în regulă.

– Perfect. Alte întrebări? Bun. Acum am să-l rog pe Theo să ne facă o scurtă pregătire pentru mâine. Să ne prezinte sala de judecată, cine sunt actorii, să ne spună la ce să ne așteptăm. Theo.

Laptopul lui Theo era deja conectat la retroproiector. Veni în fața clasei, apăsă o tastă și pe ecranul electronic al tablei apăru o diagramă mare.

– Aceasta este sala principală de judecată, spuse Theo, adoptând cea mai clară voce a sa de avocat. Ținea în mână un laser cu lumină roșie și îl mișca într-un fel anume în jurul diagramei. În partea din față, aici în centru, este scaunul judecătorului. De aici, judecătorul coordonează întregul proces. Nu știu prea bine de ce i se spune scaun. E mai degrabă un tron. Dar, mă rog, o să-i spunem așa. Judecătorul este Henry Gantry.

Apăsă o tastă și apăru o fotografie mare înfățișându-l pe judecătorul Gantry. Robă neagră, figură sobră. Theo îi reduse dimensiunile și o mută cu mouse-ul până la locul judecătorului. Judecătorul fiind la locul lui, Theo continuă:

– Maestrul Gantry este judecător de vreo 20 de ani și se ocupă numai de cazurile de crimă. Conduce cu o mână de fier și este foarte apreciat de avocați. Laserul se deplasă către centrul diagramei. Aici este locul apărării, unde va sta domnul Duffy, omul acuzat de crimă. Theo apăsă o tastă și apăru o fotografie alb-negru, luată dintr-un ziar. Acesta este domnul Duffy. Are 49 de ani și a fost căsătorit cu doamna Duffy, decedată, și, după cum știm cu toții, domnul Duffy este acuzat că a ucis-o. Micșoră fotografia și o mută la masa apărării. Avocatul său este Clifford Nance, probabil cel mai bun avocat al apărării în cazuri de crimă din această parte a statului.

Nance apăru într-o fotografie color, purtând un costum de culoare închisă și având un zâmbet șiret.

– Alături de masa apărării este cea a acuzării. Acuzarea este condusă de Jack Hogan, cunoscut și ca procuror.

Fotografia lui Hogan apăru pentru câteva secunde înainte de a fi micșorată și așezată la masa situată lângă cea a apărării.

– Unde ai găsit aceste poze? întrebă cineva.

– În fiecare an, baroul publică un anuar cu toți avocații și judecătorii, răspunse Theo.

– Ești și tu printre ei?

Întrebarea dădu naștere la câteva râsete ușoare.

– Nu. Acum, la ambele mese, a acuzării și a apărării, vor fi și alți avocați și specialiști în drept. Această zonă este de regulă aglomerată. Aici, lângă apărare, este boxa juraților. Are paisprezece locuri – douăsprezece pentru jurați și două pentru suplinitori. Majoritatea statelor folosesc încă juriile cu doisprezece oameni, deși nici cele de alte dimensiuni nu sunt neobișnuite. Indiferent de număr, verdictul trebuie să fie unanim, cel puțin în cazurile de crimă. Se alege un suplinitor în cazul în care unul

dintre cei doisprezece se îmbolnăvește, sau este retras, sau orice altceva. Juriul a fost selectat săptămâna trecută, așa că nu vom asista la asta. E cam plictisitor.

Laserul se mută pe un punct din fața băncii judecătorului. Theo continuă:

– Stenografa stă aici. Va avea un aparat numit stenograf. Seamănă oarecum cu o mașină de scris, dar este cu mult diferit. Treaba ei este să înregistreze fiecare cuvânt rostit în timpul procesului. Poate să vi se pară imposibil, dar ea lasă impresia că e chiar ușor. Mai târziu, tot ea va pregăti ceea ce se numește transcriptul, astfel încât avocații și judecătorul să aibă totul consemnat. Unele transcripte au mii de pagini. Laserul se mișcă din nou. Aici, în apropiere de stenografă și puțin mai jos de judecător, este locul martorilor. Fiecare martor vine aici, jură să spună adevărul, apoi ia loc.

– Unde stăm noi?

Laserul se deplasă către mijlocul diagramei.

– Asta se numește bară. Din nou, nu mă întrebați de ce. Bara este un grilaj de lemn care separă spectatorii de zona procesului. Sunt zece rânduri de scaune, despărțite de un culoar. De regulă este mai mult decât suficient, însă nu și pentru acest proces. Laserul se mută spre partea din spate a sălii. Aici, deasupra ultimelor câtorva rânduri, este balconul unde se găsesc trei banchete lungi. Noi stăm la balcon, dar nu vă faceți griji. Vom putea vedea și auzi totul.

– Alte întrebări? spuse domnul Mount.

Băieții se holbau la diagramă.

– Cine va fi primul? întrebă cineva.

Theo începu să se plimbe.

– Ei bine, statul are povara de a dovedi vinovăția, așa că trebuie să-și prezinte primul cazul. Mâine-dimineață

la prima oră, procurorul va merge în fața boxei cu juri și li se va adresa juraților. Asta se numește pledoaria de deschidere. El își va înfățișa cazul. Apoi avocatul apărării va face la fel. Apoi, statul va începe să cheme martorii. După cum știți, se pornește de la prezumția de nevinovăție a domnului Duffy, așa că statul trebuie să-i dovedească vinovăția și trebuie să o facă dincolo de orice îndoială. El susține că este nevinovat, ceea ce practic în viața reală nu se întâmplă foarte des. Aproape 80% dintre cei acuzați de crimă pledează în cele din urmă vinovați, pentru că, de fapt, sunt vinovați. Restul de 20% merg la proces și 90% dintre aceștia sunt găsiți vinovați. Așa că se întâmplă rar ca un inculpat pentru crimă să nu fie găsit vinovat.

– Tata crede că e vinovat, spuse Brian.

– Multă lume crede asta, răspunse Theo.

– Câte procese ai urmărit, Theo?

– Nu știu. Zeci.

Întrucât nici unul dintre ceilalți cincisprezece nu văzuse niciodată interiorul unei săli de judecată, toate astea păreau incredibile. Theo continuă:

– Pentru cei care se uită mult la televizor, nu vă așteptați la focuri de artificii. Un proces adevărat este foarte diferit și nici pe departe la fel de interesant. Nu există martori surpriză, nici confesiuni spectaculoase și nici avocați care să se ia la trântă. Iar în acest proces nu există martori oculari ai crimei, ceea ce înseamnă că toate probele statului vor fi circumstanțiale. Veți auzi adesea acest cuvânt, mai ales din partea lui Clifford Nance, avocatul apărării. El va sublinia des că statul nu are nici o dovadă directă și că totul este circumstanțial.

– Nu prea știu ce înseamnă asta, spuse cineva.

– Înseamnă că dovezile sunt indirecte, nu directe. De exemplu, ai venit cu bicicleta la școală?

– Da.

– Și i-ai pus lanțul de siguranță de grilaj lângă stâlpul pentru steag?

– Da.

– Prin urmare, după-amiază când pleci de la școală și vezi că lanțul a fost tăiat vei avea dovada indirectă că cineva ți-a furat bicicleta. Nimeni nu l-a văzut pe hoț, așa că nu există dovezi directe. Și să spunem că mâine poliția îți găsește bicicleta la o casă de amanet pe Raleigh Street, un loc cunoscut că se ocupă de biciclete furate. Proprietarul îi dă poliției un nume, poliția investighează și găsește un tip cu state vechi la furtul de biciclete. Și atunci îți poți construi un caz puternic, pe baza dovezilor indirecte, cum că tipul ăsta e hoțul. Fără dovezi directe, doar circumstanțiale.

Până și domnul Mount dădea din cap aprobator. El era coordonatorul echipei de dezbateri a clasei a opta și, deloc surprinzător, Theodore Boone era vedeta sa. Nu avusese niciodată un elev cu o minte atât de ascuțită.

– Mulțumesc, Theo, spuse domnul Mount. Și îți mulțumim că ne-ai făcut rost de locuri la proces pentru dimineață.

– Pentru puțin, spuse Theo și se așeză mândru la locul său.

Era o clasă foarte bună dintr-o școală publică serioasă. Justin era de departe cel mai bun atlet, deși nu putea să înoate la fel de repede ca Brian. Ricardo îi bătea pe toți la tenis și la golf. Edward cânta la violoncel, Woody la chitară electrică, Darren la tobe, Jarvis la trompetă. Joey avea cel mai ridicat IQ și lua cele mai bune note. Chase era omul de știință nebun, o permanentă

amenințare de a arunca în aer laboratorul. Aaron vorbea spaniolă din partea mamei, germană din partea tatălui și engleză, desigur. Brandon vindea ziare dimineața devreme, juca la bursă online și planificase să fie primul milionar din grup.

Bineînțeles, existau doi tocilari fără speranță și cel puțin un potențial infractor.

Clasa avea chiar și propriul avocat, o premieră pentru domnul Mount.

CAPITOLUL 3

Firma de avocatură Boone & Boone își avea sediul pe Park Street, într-o casă veche renovată, la trei străzi de Main și la distanță de zece minute de mers pe jos de tribunal. În vecinătate erau mulți avocați și toate casele de pe Park Street deveniseră birouri de avocați, arhitecți, contabili, ingineri și așa mai departe.

Firma avea doi avocați, domnul și doamna Boone, care erau parteneri egali în toate sensurile cuvântului. Domnul Boone, tatăl lui Theo, avea în jur de cincizeci de ani, dar părea mai bătrân, cel puțin după părerea nerostită a lui Theo. Prenumele său era Woods, ceea ce pentru Theo părea mai degrabă potrivit ca nume de familie. Tiger Woods, jucătorul de golf. James Woods, actorul. Theo căuta încă un alt om cu prenumele de Woods, însă nu petrecea așa de mult timp bătându-și capul cu acest inconvenient. Încerca să nu se preocupe de lucruri aflate dincolo de controlul său.

Woods Boone. Uneori Theo pronunța numele cu repeziciune și suna ca woodspoon[1]. Verificase, și *woodspoon*

[1] Joc de cuvinte bazat pe influență fonetică – lingură de lemn (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

nu era chiar un cuvânt, însă considera că ar trebui să fie. O lingură făcută din lemn se numește *wooden spoon,* și nu *woodspoon.* Dar cine folosește o lingură de lemn? De ce să-ți bați capul cu asemenea probleme mărunte? Oricum, ca orice obicei enervant de care nu poți scăpa, Theo se gândea la cuvântul *woodspoon* de fiecare dată când se apropia de ușa biroului tatălui său și îi vedea numele scris cu negru pe tăbliță.

Biroul domnului Boone la etajul întâi, la capătul unor scări nesigure, acoperite cu un covor pătat și tocit. Era singur la etajul întâi, pentru că doamnele de mai jos îl trimiseseră acolo din două motive: în primul rând era neîngrijit, iar biroul său era un dezastru, deși lui Theo îi plăcea. În al doilea rând și mult mai neplăcut, domnul Boone fuma pipă și prefera să o facă ținând ferestrele închise și la fel și ventilatorul din tavan, așa că aerul era îmbibat de mirosul dens a nu-știu-ce tutun aromat pe care se întâmpla să-l prefere în ziua respectivă. Pe Theo nu-l deranja nici fumul, deși își făcea griji cu privire la sănătatea tatălui său. Forma fizică nu era chiar o preocupare pentru domnul Boone. Făcea puține exerciții fizice și era oarecum greoi. Muncea din greu, dar își lăsa problemele la birou, spre deosebire de partenerul său de afacere, mama lui Theo.

Domnul Boone era specializat pe imobiliare, iar după părerea lui Theo, aceasta era cea mai plicticoasă dintre toate ariile juridice. Tatăl său nu mergea niciodată la tribunal, nu pleda niciodată în fața unui judecător, nu se adresa niciodată unor jurați și, aparent, niciodată nu-și părăsea biroul. De fapt, el însuși se autointitula adesea drept „avocat de birou" și părea mulțumit de o astfel de titulatură. În mod clar, Theo își admira tatăl,

însă nu avea de gând să aibă o carieră încuiat în vreun birou. Nici vorbă. Theo țintea spre sala de judecată.

Pentru că domnul Boone era singur la etajul întâi, biroul său era imens. Doi dintre pereți erau plini cu rafturi lungi de cărți, iar ceilalți doi cu colecții tot mai mari de fotografii înrămate, înfățișându-l pe Woods în timp ce făcea tot felul de lucruri importante – dădea mâna cu politicieni, stătea alături de avocați la întâlnirile baroului și așa mai departe. Theo văzuse câteva birouri de avocatură din oraș – era de-a dreptul curios și tot timpul în căutarea unei uși deschise – și aflase deja că avocaților le plăcea să-și acopere pereții cu asemenea fotografii, alături de diplome, și premii, și certificate de membru în cutare sau cutare club. Peretele Ego-ului, cum îi spunea mama lui, zâmbind disprețuitor, pentru că pereții ei erau aproape goi, având atârnate numai niște îndoielnice opere de artă modernă.

Theo bătu la ușă în timp ce o deschidea. Ambii părinți se așteptau să-l vadă în fiecare după-amiază după ore, în afară de zilele când avea treabă în altă parte. Tatăl său stătea singur în spatele unui birou vechi, acoperit cu mormane de acte. Era mereu singur, căci clienții săi treceau arareori pe acolo. Sunau sau trimiteau ce aveau de trimis prin poștă, prin fax sau prin e-mail și nu era nevoie să vină la Boone & Boone pentru consiliere.

– Bună, spuse Theo lăsându-se să cadă pe un scaun.

– Cum a fost la școală? îi puse tatăl său aceeași întrebare ca în fiecare zi.

– Binișor. Directorul ne-a aprobat deplasarea la tribunal mâine. De dimineață m-am întâlnit cu judecătorul Gantry și ne-a promis locuri la balcon.

– Asta e bine. Ai avut noroc. Jumătate din oraș va fi acolo.

– Tu mergi?

– Eu? Nu, spuse tatăl lui, arătând cu mâna spre mormanele de hârtii ca și cum era neapărat nevoie să se ocupe de ele.

Theo auzise de atâtea ori conversația în care părinții săi își propuseseră să nu dea pe la tribunal în timpul procesului de crimă. Erau ei înșiși ocupați și, ei bine, nu părea drept să pierzi timpul urmărind procesul altcuiva. Însă Theo știa că și ei, asemenea oricui altcuiva din oraș, doreau să fie acolo.

Tatăl său și mama sa, dar ea mai puțin, se foloseau de scuza că aveau prea multă treabă atunci când doreau să evite să facă un lucru.

– Cât va dura procesul? întrebă Teo.

– Se spune că s-ar putea să țină o săptămână.

– Mie mi-ar plăcea să-l pot urmări pe tot.

– Nici să nu te gândești la asta, Theo. Am vorbit deja cu judecătorul Gantry. Dacă te vede în sală atunci când de fapt ar trebui să fii la școală, va opri procesul și îi va spune executorului să te rețină și să te scoată de acolo cu forța. Iar eu nu am să-ți plătesc cauțiunea. O să stai în arest zile la rând cu tot felul de bețivi și de membri ai bandelor.

Spunând asta, domnul Boone își luă pipa, o aprinse și începu să scoată fum. Se uitau unul la celălalt. Theo nu era sigur dacă tatăl său glumește, însă chipul său arăta cu siguranță serios. El și judecătorul Gantry erau vechi prieteni.

– Glumești? întrebă Theo în cele din urmă.

– În parte. Sigur că o să te scot de acolo, dar am stat de vorbă cu judecătorul Gantry.

Theo se gândea deja la modalități prin care să urmărească procesul fără să fie văzut de judecătorul Gantry. Să chiulească de la școală avea să fie partea cea mai ușoară.

– Acum șterge-o, spuse domnul Boone. Du-te să-ți faci temele.

– Ne vedem mai târziu.

Un etaj mai jos, ușa din față era păzită de o femeie aproape la fel de bătrână ca și biroul. Prenumele său era Elsa. Numele era Miller, deși folosirea acestuia îi era interzisă lui Theo și oricui altcuiva. Indiferent ce vârstă o fi avut, și nimeni nu știa exact, ea insista să fie numită Elsa. Chiar și de către un băiat de 13 ani. Elsa lucra pentru familia Boone cu mult înainte ca Theo să se fi născut. Ea era la nevoie și recepționeră, și secretară, și manager, și asistent manager. Ea conducea firma și din când în când era obligată să arbitreze micile neînțelegeri dintre avocatul Boone de la etaj și avocatul Boone de jos.

Elsa era o persoană foarte importantă în viața celor trei Boone. Theo o considera prietenă și confidentă.

– Bună, Elsa, spuse el oprindu-se la biroul ei și pregătindu-se să o îmbrățișeze.

Ea se ridică de pe scaun, plină de energie ca întotdeauna, și îl strânse tare la piept. Apoi se uită la el și spuse:

– Nu ai purtat tricoul ăsta vineri?

– Nu.

Și nu îl purtase.

– Ba cred că da.

– Îmi pare rău, Elsa.

Ea comenta adesea cu privire la îmbrăcămintea lui și, pentru un băiat de 13 ani, asta era obositor. Cu toate acestea, îl ținea pe Theo în priză. Cineva îl supraveghea întotdeauna și nota undeva, iar el se gândea la Elsa în

fiecare dimineață când se îmbrăca în grabă. Un alt obicei enervant de care nu putea scăpa.

Garderoba ei era legendară. Era scundă și micuță – „poate purta orice", după cum spunea adesea mama lui – și prefera hainele strâmte în culori îndrăznețe. Astăzi era îmbrăcată cu pantaloni negri de piele și un fel de pulover bizar de culoare verde, care îi amintea lui Theo de sparanghel. Părul scurt și grizonant era strălucitor și țepos. Ochelarii ei se potriveau, ca întotdeauna, cu culoarea hainelor – astăzi, verde. Elsa era oricum, numai șterșă nu. Se poate să se fi apropiat de 70 de ani, dar nu îmbătrânea șters.

– Mama este? întrebă Theo.

– Da, și ușa e deschisă.

Se întoarse la scaunul ei. Theo se îndepărtă.

– Mulțumesc.

– A sunat un prieten de-al tău.

– Cine?

– A spus că-l cheamă Sandy și că s-ar putea să treacă pe aici.

– Mulțumesc.

Theo înaintă pe culoar. Se opri la ușa unui birou și o salută pe Dorothy, secretara de la imobiliare, o doamnă drăguță, la fel de plictisitoare ca și șeful ei de la etajul de sus. Se opri la ușa unui alt birou și îl salută pe Vince, asistentul lor de o grămadă de vreme, care lucra la cazurile doamnei Boone.

Marcella Boone vorbea la telefon când Theo intră și se așeză pe un scaun. Biroul ei, din sticlă și crom, era îngrijit și organizat, lăsând să se vadă mare parte a suprafețelor, contrastând puternic cu cel al soțului ei. Dosarele în lucru se aflau ordonate pe un raft din spatele ei. Totul era la locul său, cu excepția pantofilor ei,

care nu erau la ea în picioare, ci în apropiere. Pantofii erau cu toc, ceea ce însemna pentru Theo că ea fusese la tribunal în cursul zilei. Era într-o ținută de tribunal – o cămașă grena și sacou. Mama lui era tot timpul drăguță și aranjată, însă era și mai și în zilele în care se ducea la tribunal.

– Bărbații pot să arate ca niște cerșetori, spunea ea de multe ori, însă femeile trebuie să arate bine. E drept așa?

Elsa era de acord că era nedrept.

Adevărul este că doamnei Boone îi plăcea să dea bani pe haine și ca să arate bine. Domnul Boone nu dădea doi bani pe modă și cu atât mai puțin pe aspect. Era cu numai trei ani mai bătrân ca vârstă, dar cu cel puțin zece ca spirit.

Acum ea stătea de vorbă cu un judecător, unul care nu era de acord cu ea. Când, în cele din urmă, închise telefonul, atitudinea sa se schimbă rapid. Spuse zâmbind:

– Bună, dragul meu. Cum ți-a mers azi?

– Excelent, mamă. Ție?

– Ca de obicei. Ceva nou la școală?

– Doar o deplasare mâine, pentru a urmări procesul. Tu mergi?

Ea deja dădea din cap că nu.

– La ora zece am o înfățișare la judecătorul Sanford. Sunt prea ocupată să stau la proces, Theo.

– Tata mi-a zis că a vorbit deja cu judecătorul Gantry și au pus la cale un plan să mă țină departe de proces. Îți vine să crezi?

– Așa și sper. Școala este prioritară.

– Școala e plicticoasă, mamă. Îmi plac doar două materii. Restul e pierdere de vreme.

– Eu nu aș spune că educația ta e o pierdere de vreme.

– Pot să învăț mai multe în sala de judecată.

– Poate, dar într-o zi vei avea ocazia să petreci acolo o grămadă de timp. Pentru moment însă, ne concentrăm pe clasa a opta, bine?

– Mă gândesc să fac niște cursuri de drept online. Există un website ca lumea care oferă niște chestii foarte tari.

– Theodore, dragule, nu ești pregătit pentru asta. Am mai avut discuția asta. Haide să ne bucurăm de clasa a opta, apoi de liceu și abia după aceea despre asta. Ești încă un copil, bine? Bucură-te că ești copil.

El dădu din umeri și nu spuse nimic.

– Acum, du-te să-ți faci temele.

Telefonul ei sună și Elsa îi făcu legătura pentru o altă convorbire importantă.

– Teddy, scuză-mă acum și te rog să zâmbești, spuse doamna Boone.

Theo se strecură afară din birou, trecu cu rucsacul în spate prin sala copiatoarelor, întotdeauna în dezordine, și își făcu drum printre două camere de depozitare pline de cutii mari cu dosare vechi.

Theo era sigur că el era singurul elev de clasa a opta din Strattenburg care avea propriul birou de avocatură. Era o încăpere mică, o cutie de chibrituri, pe care cineva o adăugase casei cu zeci de ani în urmă și, înainte ca Theo să o ia în primire, firma o folosise pentru a păstra cărți de drept învechite. Biroul său de lucru era o masă de joc, nu la fel de ordonat ca al mamei sale, însă mult mai organizat decât al tatălui. Avea un scaun ergonomic ponosit pe care îl salvase din grămada de vechituri atunci când părinții săi remobilaseră biblioteca din față, din apropierea biroului Elsei.

Pe scaun stătea câinele lui. Judge își petrecea fiecare zi la birou, dormind sau plimbându-se de colo-colo,

încercând să evite oamenii, pentru că erau mereu atât de ocupați. De regulă era dat afară din întâlniri. Spre sfârșitul zilei se strecura în biroul lui Theo, se suia pe scaunul acestuia și aștepta.

– Salut, Judge, spuse Theo mângâindu-l pe cap. Ai avut o zi plină?

Judge sări pe podea, dând din coadă, foarte bucuros. Theo se așeză pe scaun și își puse rucsacul pe birou. Se uită de jur împrejurul camerei. Pe unul dintre pereți era un poster mare cu echipa Twins și cu programul lor din acest sezon. Din câte știa el, era singurul fan al echipei Twins din oraș. Minnesota era la mii de kilometri distanță, iar Theo nu fusese niciodată acolo. Ținea cu echipa pentru că nu mai era nimeni în Strattenburg care să o facă. I se părea corect ca aceștia să aibă cel puțin un fan în oraș. Îi alesese pe cei de la Twins cu ani în urmă, iar acum se agăța de ei mândru de loialitatea sa, testată pe parcursul îndelungatului sezon.

Pe un alt perete era o schiță mare, gen bandă desenată cu Theo Boone, avocat, în sala de judecată, purtând costum și cravată. Pe lângă capul său zbura un ciocănel, ratându-și la mică distanță ținta, iar textul spunea „Respins!" Pe fundal, jurații hohoteau de râs pe seama lui Theo. În colțul din dreapta jos, artistul își mâzgălise numele – *April Finnemore*. Îi dăduse schița lui Theo cu un an în urmă, de ziua lui. Visul ei era acum să fugă la Paris și să-și petreacă restul vieții desenând și pictând scene de stradă.

O ușă se deschidea către o verandă micuță care dădea în curtea din spate, acoperită cu pietriș și folosită drept parcare.

Ca de obicei, își desfăcu rucsacul și începu să-și facă temele, care trebuiau terminate înainte de cină, conform

unei reguli mai degrabă rigide stabilite de părinții săi pe când era în clasa întâi. Astmul îl ținea pe Theo departe de sporturile de echipă la care tânjea să participe, dar îi asigura și numai note de zece la școală. De-a lungul anilor, acceptase înciudat faptul că reușita lui școlară era un bun substitut al meciurilor pe care le ratase. Putea totuși să joace golf, ceea ce făcea în fiecare sâmbătă dimineață de la ora nouă, împreună cu tatăl său.

Se auzi o bătaie în ușa din spate. Judge, care avea un culcuș sub birou, mârâi ușor.

Sandy Coe era și el tot în clasa a opta la gimnaziu, dar la o altă secție. Theo îl cunoștea, dar nu prea bine. Era un băiat agreabil, care vorbea puțin. Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, iar Theo îl primi înăuntru. Sandy se așeză pe celălalt scaun, un scaun pliant pe care Theo îl ținea într-un colț. După ce s-au așezat amândoi, încăperea era plină.

– Putem sta de vorbă confidențial? întrebă Sandy.

Părea timid și nervos.

– Sigur. Ce s-a întâmplat?

– Păi, am nevoie de un sfat, cred. Nu prea sunt sigur de asta, dar trebuie să vorbesc cu cineva.

Theo, consilierul din el, spuse:

– Îți promit că tot ce spui va rămâne secret.

– Bun. Ei bine, tata a fost dat afară acum câteva luni și lucrurile nu stau prea bine pe acasă.

Făcu o pauză, așteptând ca Theo să spună ceva.

– Îmi pare rău.

– Iar aseară ai mei au avut o discuție foarte serioasă în bucătărie și nu ar fi trebuit să trag cu urechea, dar nu m-am putut abține. Tu știi ce înseamnă executare silită?

– Da.

– Ce înseamnă?

– În ultima vreme sunt multe executări silite. Înseamnă că o persoană care are o casă nu-și mai permite să plătească ratele la ipotecă, iar banca vrea să îi ia casa.

– Nu înțeleg nimic.

– Bine. E cam așa. Theo luă o carte broșată și o așează în mijlocul biroului. Să spunem că asta e o casă și că tu vrei să o cumperi. Costă o sută de mii de dolari și, întrucât tu nu ai o sută de mii de dolari, te duci la bancă și împrumuți banii. Luă un manual și îl așeză lângă carte. Asta e banca.

– Am înțeles.

– Banca îți împrumută cei o sută de mii de dolari, iar acum poți cumpăra casa de la cel care o vinde. Ești de acord să-i plătești băncii să spunem cinci sute de dolari pe lună, timp de treizeci de ani.

– Treizeci de ani?

– Da. Asta e înțelegerea tipică. Banca îți percepe un comision suplimentar pentru împrumut – numit dobândă – așa că în fiecare lună plătești înapoi o parte din suta de mii plus ditamai dobânda. Este o afacere bună pentru toată lumea. Tu îți iei casa pe care ți-o dorești, iar banca face bani din dobândă. Totul e bine până când se întâmplă ceva și nu mai poți plăti ratele lunare.

– Ce este o ipotecă?

– O înțelegere ca asta se numește ipotecă. Banca are putere asupra casei până când împrumutul este achitat. Când rămâi în urmă cu ratele lunare, banca are dreptul să vină și să-ți ia casa. Banca te dă afară și devine proprietară. Asta este o executare silită.

Theo așeză manualul peste carte, punând stăpânire pe ea.

– Mama plângea când s-a pus problema să ne mutăm. Stăm acolo de când m-am născut.

Theo deschise laptopul și-l porni.

– E groaznic, spuse. Și se întâmplă des în ultima vreme.

Sandy își plecă fruntea și păru devastat.

– Cum îl cheamă pe tatăl tău?

– Thomas. Thomas Coe.

– Și pe mama ta?

– Evelyn.

Theo tastă.

– Care e adresa ta?

– Bennington 840.

Theo tastă din nou. Așteptară puțin, iar Theo spuse:

– Oh, Doamne!

– Ce e?

– Banca este Security Trust de pe Main Street. Acum 14 ani, părinții tăi au împrumutat 120 de mii pentru o ipotecă pe treizeci de ani. Nu au mai plătit ratele de patru luni.

– Patru luni?

– Da.

– Toate astea sunt online?

– Da, dar nu le poate găsi oricine.

– Tu cum le găsești?

– Există tot felul de căi. Multe birouri de avocatură plătesc o taxă pentru a avea acces la anumite date. În plus, știu cum să sap ceva mai adânc.

Sandy se afundă și mai tare și dădu din cap.

– Deci o să ne pierdem casa?

– Nu chiar.

– Ce vrei să spui? Tata nu lucrează.

– Există o cale să oprești executarea silită, să parezi acțiunea băncii și să păstrezi casa pentru o vreme, poate până când tatăl tău își găsește de muncă.

Sandy arăta complet derutat.

– Ai auzit vreodată de imposibilitatea de plată? întrebă Theo.

– Cred că da, dar nu știu ce înseamnă.

– Este singura șansă. Părinții tăi vor fi obligați să se declare în imposibilitate de plată. Asta înseamnă să angajeze un avocat care va completa în numele lor niște acte la judecătorie.

– Cât costă un avocat?

– Nu te preocupa de asta acum. Cel mai important este să mergi la un avocat.

– Nu poți face tu asta?

– Îmi pare rău. Iar părinții mei nu sunt specializați pe insolvență. Dar e un tip care stă două case mai încolo, Steve Mozingo, și care este foarte bun. Ai mei trimit clienți la el. Îl plac mult.

Sandy notă numele acestuia.

– Și crezi că am putea reuși să ne păstrăm casa?

– Da, dar părinții tăi trebuie să meargă la tipul ăsta cât mai repede.

– Mulțumesc, Theo. Nici nu știu ce să spun...

– Nici o problemă. Mă bucur că ți-am fost de folos.

Sandy ieși grăbit pe ușă, gata să alerge spre casă cu vestea cea bună. Theo îl privi cum se suie pe bicicletă și dispare prin parcare.

Încă un client mulțumit.

CAPITOLUL 4

La 16.45 doamna Boone apăru în biroul lui Theo, cu un dosar într-o mână și cu un document în cealaltă.

– Theo, spuse ea, cu ochelarii de citit lăsați pe nas, dai o fugă cu astea la curtea civilă pentru a fi înregistrate până în ora cinci?

– Sigur că da, mamă.

Theo era în picioare, întinzând mâna după rucsac. Sperase ca, din vreun colț de firmă, cineva să aibă nevoie de ceva de îndosariat la tribunal.

– Ți-ai terminat temele, da?

– Da, nu am avut prea multe.

– Bine. Iar azi e luni. O să-i faci o vizită lui Ike, nu-i așa? Contează mult pentru el.

De când se știa, în fiecare luni mama îi amintea că era chiar luni și că asta însemna două lucruri: mai întâi, Theo trebuia să petreacă măcar o jumătate de oră cu Ike și apoi că luau cina la Robilio's care avea mâncare italiană. Vizita la Robilio's era cu mult mai plăcută decât vizita la Ike.

– Da, spuse el în timp de băga documentele în rucsac. Ne vedem la Robilio's.

– Da, dragule, la șapte.

– Am reținut, spuse el, deschizând ușa din spate.

Îi explică lui Judge că se va întoarce în câteva minute.

Cina era tot timpul la ora șapte. Când mâncau acasă, ceea ce se întâmpla rar, pentru că mamei sale nu-i plăcea să gătească, mâncau la șapte. Când ieșeau în oraș, mâncau la șapte. Când erau plecați în vacanță, la șapte. Când mergeau în vizită la prieteni, nu puteau fi atât de nepoliticoși încât să propună ora de masă, dar pentru că toți prietenii lor știau cât de importantă era ora șapte pentru familia Boone, de regulă le făceau pe plac. Din când în când, când Theo rămânea la vreun prieten, sau era plecat cu cortul, sau nu era în oraș din cine știe ce motiv, era deosebit de încântat să ia cina înainte sau după ora șapte.

Cinci minute mai târziu, își lăsă bicicleta în locul special amenajat din fața tribunalului și îi puse lanțul de siguranță. Curtea civilă era la etajul trei, alături de Curtea Constituțională și ceva mai încolo de curtea penală. În clădire mai erau multe alte judecătorii – circulație, proprietăți, reclamații, droguri, animale, insolvență și probabil încă una sau două pe care Theo nu le descoperise încă.

Sperase să o găsească pe April, dar ea nu era acolo. Sala de judecată era pustie. Holurile erau goale.

Deschise ușa de sticlă de la biroul secretarei și păși înăuntru. Jenny cea frumoasă îl aștepta.

– Bună, Theo, spuse ea cu un zâmbet larg, ridicându-și privirea de la computer.

– Bună, Jenny, răspunse Theo.

Era foarte tânără și drăguță, iar Theo era îndrăgostit. Dacă ar fi putut, ar fi luat-o pe Jenny de nevastă și mâine, dar vârsta lui și soțul ei complicau lucrurile. În plus, era însărcinată, iar asta îl deranja pe Theo, deși nu o spusese nimănui.

– Astea sunt de la mama, spuse Theo întinzându-i documentele.

Jenny le luă, se uită puțin peste ele, apoi spuse:

– Of, of, și mai multe divorțuri.

Theo nu-și lua ochii de la ea.

Ea le ștampilă și le semnă și începu procedura de înregistrare oficială a documentelor.

Theo continua să o privească.

– Te duci mâine la proces? întrebă el în cele din urmă.

– S-ar putea să mă strecor, dacă reușesc. Tu?

– Da. Abia aștept.

– O să fie interesant, nu?

Theo se înclină venind puțin mai aproape de ea și spuse:

– Crezi că e vinovat?

Jenny se înclină apropiindu-se și mai mult și aruncă o privire în jur ca și cum secretele lor erau importante.

– În mod sigur. Dar tu?

– Păi, este presupus a fi nevinovat.

– Îți petreci prea mult timp pe la biroul de avocatură, Theo. Te-am întrebat ce crezi, neoficial, bineînțeles.

– Cred că e vinovat.

– O să vedem, nu-i așa?

Îi zâmbi scurt, apoi se întoarse să-și termine treburile.

– Ah, Jenny, procesul de dimineață, în cazul Finnemore, presupun că s-a terminat, nu?

Ea se uită bănuitoare în jur, de parcă nu ar avea voie să discute despre un caz în desfășurare.

– Judecătorul Sanford l-a întrerupt azi la patru, pentru a continua mâine-dimineață.

– Ai fost în sală?

– Nu. De ce mă întrebi, Theo?

– Sunt coleg de școală cu April Finnemore. Părinții ei sunt în divorț. Eram curios doar.

– Înțeleg, spuse ea încruntându-și fruntea cu tristețe.

Theo nu-și lua ochii de la ea.

– La revedere, Theo.

Pornind pe culoar, văzu că sala de judecată era încuiată. Un aprod fără armă și cu o uniformă strâmtă și decolorată stătea în apropiere de ușa principală. Theo îi cunoștea pe toți aprozii, iar acesta, adjunctul Gossett, era unul dintre cei mai ursuzi. Domnul Boone îi explicase că aprozii sunt de obicei acei polițiști bătrâni și lenți care se apropie de finalul carierei lor. Li se oferă titluri noi – „aprozi"– și sunt redistribuiți la tribunal, unde lucrurile sunt mai plicticoase și mai sigure decât pe stradă.

– Bună, Theo, spuse adjunctul Gossett fără să zâmbească.

– Vă salut!

– Ce te aduce pe aici?

– Am venit doar ca să înregistrez ceva pentru părinții mei.

– Doar atât?

– Da, domnule.

– Ești sigur că nu dai târcoale pe aici ca să vezi dacă e gata sala pentru procesul cel mare?

– Și asta.

– Așa mă gândeam și eu. Am avut ceva vânzoleală pe aici azi. O echipă de știri de la televiziune tocmai ce-a plecat. O să fie interesant.

– Sunteți de serviciu mâine?

– Sigur că sunt de serviciu mâine, spuse adjunctul Gossett, umflându-și ușor pieptul, ca și cum ar fi imposibil ca procesul să se desfășoare fără el. Paza va fi strictă.

– De ce? întrebă Theo, deși știa de ce.

Adjunctul Gossett considera că știe multe despre lege, de parcă, doar asistând la procese și audieri, ar fi asimilat un mare bagaj de cunoștințe. (Adesea era pe jumătate adormit.) Și, asemenea multor oameni care nu știu atât de multe pe cât cred ei că știu, adjunctul Gossett se grăbea să-și împărtășească părerile cu cei mai puțin informați.

Se uită la ceas ca și cum ar fi avut un program fix.

– Este un proces de crimă, unul mare, spuse el cu importanță. „Nu zău", se gândi Theo. Și, vezi tu, procesele de crimă atrag persoane care ar putea reprezenta un risc pentru siguranță.

– Cum ar fi?

– Păi, Theo, să spunem așa: în fiecare crimă există o victimă, iar victima are familie și prieteni, și normal că acești oameni nu se bucură deloc că victima a fost omorâtă. Mă urmărești?

– Desigur.

– Și ai un acuzat. În cazul de față, domnul Duffy, care pretinde că nu e vinovat. Cu toții spun asta, bineînțeles, dar haide să presupunem că nu e vinovat. Dacă așa stau lucrurile, atunci adevăratul criminal este încă în libertate. Ar putea fi curios în privința procesului.

Adjunctul Gossett se uită bănuitor în jur, ca și cum adevăratul criminal ar fi putut fi prin apropiere și s-ar simți ofensat.

Theo aproape că întrebă: „De ce ar reprezenta adevăratul criminal un risc pentru siguranță dacă ar veni să vadă procesul? Ce ar putea să facă? Să omoare pe altcineva? În sala de tribunal? În fața a zeci de martori?"

– Înțeleg, spuse Theo. Păi, aveți mare grijă atunci.

– Va fi totul sub control.

– Ne vedem mâine-dimineață.

– Vei veni?

– Sigur că da.

Adjunctul Gossett clătină din cap.

– Nu prea cred, Theo. Locul ăsta va fi înțesat de lume. Nu vei găsi nici un loc.

– Ah, am vorbit de dimineață cu judecătorul Gantry. Mi-a promis că-mi păstrează niște locuri bune.

Theo se îndepărtă.

Adjunctul Gossett rămăsese fără replică.

Ike era unchiul lui Theo, fratele mai mare al lui Woods Boone. Înainte ca Theo să se fi născut, Ike pusese, împreună cu părinții lui Theo, bazele firmei Boone & Boone. El fusese avocat specializat pe fiscalitate, unul dintre puținii din oraș. După cele câteva informații pe care le putuse afla Theo pe această temă, cei trei avocați avuseseră o relație plăcută și productivă, până când Ike făcuse ceva greșit. Foarte greșit. Atât de greșit, încât i s-a suspendat licența de a practica dreptul. De câteva ori, Theo își întrebase părinții ce anume făcuse Ike atât de greșit, însă ei au refuzat să-i dea detalii. Au spus că preferă să nu vorbească despre asta. Sau că îi vor explica mai multe când Theo va fi suficient de mare ca să înțeleagă.

Ike continua să se ocupe de probleme fiscale, însă de mai puțină importanță. Nu era avocat și nu era contabil. Însă, pentru că trebuia să trăiască din ceva, se ocupa de restituirile de taxe pentru angajați și pentru micii întreprinzători. Biroul lui era la etajul întâi al unei clădiri vechi din centru. La parter, un cuplu de greci avea un magazin de delicatese. Ike se ocupa de taxele lor și era plătit în parte cu o masă gratuită cinci zile pe săptămână.

După ce fusese dat afară din barou, soția lui divorțase. Era singuratic și dezagreabil, în general, iar lui Theo nu-i făcea întotdeauna plăcere să treacă pe la el în fiecare luni după-amiază.

– Salut, Theo! strigă Ike când Theo deschise ușa încăperii lungi și dezordonate, pășind înăuntru.

– Salut, Ike.

Deși era mai bătrân decât tatăl lui Theo, insista să i se spună pe nume. Ca și Elsa, asta făcea parte din strategia lui de a rămâne tânăr. Purta niște blugi decolorați, sandale, un tricou cu o reclamă la bere și mai multe brățări de mărgele la încheietura stângă. Avea părul lung, alb și în dezordine, prins în coadă de cal.

Ike stătea la biroul lui, o masă mare, plină de dosare. La combina muzicală se auzea în surdină Grateful Dead[1]. Pereții erau acoperiți cu tablouri ieftine și ciudate.

După spusele domnului Boone, înainte de a da de belea, Ike fusese genul de om de afaceri în costum negru la patru ace. Acum se credea un hippy bătrân, anti-orice. Un adevărat rebel.

– Ce face nepotul meu preferat? întrebă el în timp ce Theo se făcea comod pe un scaun din fața biroului.

[1] Trupă de muzică rock formată în 1965, renumită pentru lungile sesiuni de improvizație la concertele live (n.red.)

– Excelent. Theo era singurul său nepot. Cum ți-a mers azi?

Ike arătă cu mâna mormanele ce zăceau pe biroul lui și spuse:

– Ca de obicei. De rezolvat problemele bănești ale oamenilor care nu au bani. Ce mai e pe la Boone & Boone?

– La fel.

Deși era la numai patru blocuri distanță, Ike se vedea rar cu părinții lui Theo. Erau oarecum prietenoși unii cu alții, dar trecutul era complicat.

– Cum merge școala?

– Bine.

– Numai zece?

– Da. Poate un nouă la chimie.

– Mă aștept doar la note de zece.

„Tu și toți ceilalți", se gândi Theo. Nu știa prea bine cum sau de ce credea Ike că are dreptul să-și dea cu părerea despre notele lui Theo, însă își închipuia că pentru asta sunt unchii. După spusele părinților lui, Ike era deosebit de inteligent și terminase facultatea în numai trei ani.

– Mama ta e bine?

– Mama e foarte bine, muncește mult.

Ike nu întreba niciodată despre domnul Boone.

– Presupun că ești entuziasmat de procesul de mâine.

– Da. Mergem cu toată clasa în sala de judecată. Vom fi acolo toată ziua. Tu vii? întrebă Theo, dar știa deja răspunsul.

Ike pufni cu dezgust.

– În nici un caz. Nu vreau să intru din proprie voință într-o sală de tribunal. Plus că am atât de mult de lucru.

Un Boone autentic.

– Eu de-abia aștept, spuse Theo.

– Deci tot avocat vrei să te faci, un mare avocat pledant?

– Ce e rău în asta?

– A, nimic, presupun.

Purtau aceeași conversație în fiecare săptămână. Ike voia ca Theo să devină arhitect sau artist, ceva creativ.

– Cei mai mulți copii visează să fie polițiști sau pompieri, sau mari atleți, sau actori. N-am întâlnit niciodată nici unul atât de încântat de ideea de a deveni avocat.

– Fiecare trebuie să fie ceva.

– Probabil. Acest Clifford Nance, avocatul apărării, este foarte bun. L-ai văzut vreodată în acțiune?

– Nu într-un proces mare. L-am văzut în sala de judecată pledând pentru moțiuni și alte chestii, dar nu într-un proces.

– L-am cunoscut bine pe Clifford la un moment dat. Acum mulți ani. Pun pariu că va câștiga.

– Chiar crezi?

– Sigur. Acuzarea are un caz slab, din câte am auzit.

Deși nu vorbea despre asta, Ike avea darul de a auzi zvonurile de la tribunal. Tatăl lui Theo bănuia că informațiile lui Ike proveneau de la jocurile lui săptămânale de poker cu un grup de avocați ieșiți la pensie.

– Nu există dovezi concrete că domnul Duffy și-a ucis nevasta, spuse Ike. Se poate ca acuzarea să demonstreze că avea un mobil puternic și să trezească oarece suspiciuni, dar atât.

– Care este mobilul?

– Banii. Un milion de dolari. Acum doi ani, domnul Duffy i-a făcut soției sale o poliță de asigurare de viață de un milion de dolari. În cazul în care ea moare, el primește un milion de dolari. Afacerile nu-i merg bine.

Avea nevoie de ceva bani gheață, așa că se poate spune că, literalmente, a luat problema în propriile mâini.

– A strâns-o de gât?

Theo citise fiecare articol apărut în ziar cu privire la crimă și cunoștea cauza morții.

– Așa se spune, că a murit strangulată. Acuzarea va susține că domnul Duffy a strâns-o de gât, apoi a scotocit casa, i-a luat bijuteriile, în încercarea de a face să pară că ea a dat peste un hoț.

– Iar domnul Nance ce va încerca să dovedească?

– El nu trebuie să dovedească nimic, însă va susține că nu există probe, nici dovezi că domnul Duffy era la locul crimei. După câte știu, nu există martori care să-l plaseze acolo. Este un caz foarte greu pentru acuzare.

– Crezi că e vinovat?

Ike își trosni cel puțin opt articulații și își încrucișă mâinile la ceafă. Se gândi o clipă, apoi spuse:

– Probabil. Pun pariu că Duffy a plănuit totul cu mare atenție și că lucrurile au decurs exact așa cum își dorea. Oamenii ăia fac niște chestii ciudate acolo.

„Oamenii ăia" erau locuitorii din Waverly Creek, o comunitate bogată, construită în jurul unui teren de golf cu 27 de găuri și protejat de porți. Aceștia erau locuitorii veniți recent, spre deosebire de cei statorniciți mai demult, care locuiau în centrul orașului și se considerau adevărații cetățeni ai Strattenburgului. Fraza „Ei locuiesc în The Creek" era auzită adesea și de regulă se referea la cei care se implicau mai puțin în viața comunitară și erau mult prea preocupați de bani. Diferența nu era prea clară pentru Theo. El avea prieteni care locuiau acolo. Părinții lui aveau clienți din Waverly Creek. Era la numai trei kilometri de oraș, spre est, însă adesea era văzut ca un loc de pe altă planetă.

Doamna Boone spunea că oamenii din orașele mici își petrec prea mult timp admirându-se sau uitându-se de sus la alții. Încă de când era mic, Theo avusese parte de predici despre cât de rău e să-i judeci pe oameni.

Conversația viră spre baseball și, bineînțeles, spre Yankees. Ike era un fan înverșunat al echipei Yankees și îi plăcea să citeze statistici despre toți jucătorii săi favoriți. Deși era abia aprilie, el deja prezisese o nouă victorie World Series. Theo îl contrazise, ca de obicei, însă, ca fan al celor de la Twins, era slab înarmat.

După o jumătate de oră, plecă, promițând să treacă și săptămâna următoare.

– Să-ți mărești nota la chimie, spuse Ike cu severitate.

CAPITOLUL 5

Judecătorul Henry Gantry trase de mâneca dreaptă a robei sale lungi și negre pentru a o potrivi, apoi păși prin ușa din lemn masiv de stejar din spatele locului său din sala de judecată. Un aprod strigă deodată:

– Toată lumea în picioare!

Toți – spectatori, jurați, avocați, funcționari, toți participanții la proces – se ridicară în picioare dintr-o mișcare. În timp ce judecătorul Gantry se instala pe scaunul său ca un tron, aprodul își rosti repede chemarea la ordine:

– Atențiune, atențiune, declar deschis procesul Curții Penale din Districtul Zece, prezidat de domnul judecător Henry Gantry. Toți cei cu cauze pe rol să se apropie. Fie ca Domnul să binecuvânteze această curte.

– Luați loc, spuse tare judecătorul Gantry la microfonul din fața lui.

La fel de brusc pe cât se ridicase, mulțimea se așeză printr-o mișcare colectivă. Scaunele scârțâiră. Banchetele trosniră. Genții și servietele se reașezară și circa două sute și mai bine de oameni părură să răsufle în același timp. Apoi totul se liniști.

Judecătorul Gantry aruncă o privire rapidă în toată sala. După cum se aștepta, era plină ochi.

– Ei bine, în mod sigur, astăzi avem parte de multă lume interesată. Vă mulțumesc pentru prezența în sală.

Se uită la balcon, stabilind contactul vizual cu Theo Boone, apoi zâmbi văzându-i colegii de clasă cum stăteau unul lângă altul, încordați și atenți.

– Cauza pe rol este cazul *Statul versus Peter Duffy*. Statul este pregătit să înceapă?

Jack Hogan, reprezentând acuzarea, se ridică în picioare și anunță:

– Da, onorată instanță, statul este pregătit.

– Apărarea este pregătită?

Clifford Nance se ridică și spuse solemn:

– Suntem pregătiți, onorată instanță.

Onorabilul Gantry se întoarse spre dreapta, privi juriul și spuse:

– Acum, doamnelor și domnilor jurați, ați fost aleși săptămâna trecută și când ați plecat de aici v-am dat instrucțiuni clare să nu discutați cu nimeni despre acest caz. V-am avertizat ca, dacă vă abordează cineva cu privire la acest caz, să mă anunțați. Vă întreb acum dacă s-a întâmplat așa ceva. V-a contactat cineva cu privire la acest caz?

Toți jurații dădură din cap în semn că nu.

– Bine. Am făcut toate demersurile preliminare, iar acum suntem gata să începem. În această etapă a procesului, ambele părți vor avea șansa de a vi se adresa direct și de a-și ține ceea ce numim pledoariile de deschidere. O pledoarie de deschidere nu este o probă, nici o dovadă, ci doar o recapitulare a ceea ce s-a întâmplat, în versiunea fiecăreia dintre părți. Întrucât statul are dificila misiune de a dovedi vinovăția, statul începe întotdeauna primul. Domnule Hogan, sunteți pregătit?

– Da, domnule judecător.

– Puteți începe.

Theo nu putuse să mănânce nimic la micul dejun și dormise puțin. Citise multe articole despre sportivi care erau atât de agitați înaintea unui meci mare, încât nu puteau să mănânce și să doarmă. Erau copleșiți de fluturi în stomac și de grețuri din cauza temerilor și a presiunii. În mod clar, Theo putea simți presiunea chiar acum. Aerul din sala de judecată era greu și tensionat. Deși era doar un spectator, avea fluturi în stomac. Aceasta era meciul cel mare.

Domnul Hogan era un procuror de carieră care se ocupase de cazurile majore din Strattenburg. Era înalt, slab, chel și purta în fiecare zi un costum negru. Pe la spate, lumea făcea glume pe seama costumelor sale negre. Nu știa nimeni dacă avea doar unul sau câteva zeci. Deși zâmbea rar, își începu pledoaria de deschidere cu un „bună dimineața" prietenos, se prezentă și îi prezentă și pe cei doi procurori mai tineri de la masa sa. Reuși astfel să spargă gheața într-un mod plăcut.

Apoi trecu la problemă. Prezentă victima, pe Myra Duffy, arătând juriului un portret în culori al acesteia.

– Avea numai 46 de ani când a fost ucisă, spuse cu gravitate. Mamă a doi fii, Will și Clark, ambii studenți. Aș vrea ca ei să se ridice.

Arătă spre primul rând, imediat în spatele mesei acuzării, iar cei doi tineri se ridicară cu stângăcie în picioare și se uitară la jurați.

Theo știa din ziar că tatăl lor, primul soț al femeii, fusese ucis într-un accident de avion când ei erau mici. Domnul Duffy era cel de-al doilea soț, iar ea era a doua lui soție.

Oamenilor le plăcea să spună că erau multe recăsătoriri la „The Creek".

Domnul Hogan descria crima. Doamna Duffy fusese găsită în camera de zi a locuinței încăpătoare și moderne pe care o împărțea cu domnul Duffy. Era o casă nouă, având mai puțin de trei ani, situată pe o parcelă împădurită din spatele terenului de golf. Din cauza copacilor, casa abia se vedea din stradă, însă acest lucru se putea spune despre majoritatea caselor din Waverly Creek. Aici intimitatea e importantă.

Când i se găsise cadavrul, ușa din față a casei era descuiată și întredeschisă. Sistemul de alarmă era în standby. Cineva îi luase bijuteriile din șifonier, un set de ceasuri vechi ce-i aparțineau domnului Duffy și trei pistoale dintr-un sertar de lângă televizor. Valoarea estimativă a lucrurilor furate era de circa treizeci de mii de dolari.

Cauza morții a fost strangularea. Cu aprobarea judecătorului, domnul Hogan merse lângă un proiector, apăsă un buton, iar pe ecranul din fața juraților apăru o fotografie mare în culori. Aceasta o înfățișa pe doamna Duffy întinsă pe mocheta ce acoperea podeaua, bine îmbrăcată, aparent neatinsă, cu pantofii cu toc încă în picioare. Domnul Hogan explică faptul că în ziua în care fusese omorâtă, o zi de joi, urma să se întâlnească la prânz cu sora ei. Se pare că atunci când a fost atacată și omorâtă, tocmai se pregătea să iasă din casă. Ucigașul umblase apoi prin locuință, luase obiectele care lipseau și plecase. Sora ei o sunase pe mobil, zece apeluri în următoarele două ore, apoi devenise atât de îngrijorată, încât se suise în mașină și venise la Waverly Creek, la reședința familiei Duffy, unde își găsise sora. În ceea ce privește scena crimei, aceasta părea mai degrabă una pașnică. Victima părea pur și simplu să fi leșinat. La început, sora și polițiștii crezuseră că a murit în urma unui atac de cord, sau a unui accident vascular, sau a altor

cauze naturale. Însă date fiind vârsta sa, condiția fizică și lipsa unui istoric în privința abuzului de medicamente, deveniseră repede suspicioși.

Autopsia scosese la lumină adevărata cauză a morții. Persoana care o omorâse pe doamna Duffy o apucase din spate și îi apăsase puternic artera carotidă. Domnul Hogan își puse degetele pe propria arteră carotidă, în partea dreaptă a gâtului.

– Zece secunde de apăsare puternică exact în locul potrivit și îți pierzi cunoștința, spuse el, apoi așteptă în timp ce toți ceilalți erau atenți să vadă dacă nu cumva se prăbușea chiar acolo, în sala de tribunal. Nu se prăbuși. Continuă: De îndată ce doamna Duffy a leșinat, ucigașul a continuat să o strângă, din ce în ce mai tare, și șaizeci de secunde mai târziu era moartă. Nu sunt semne de luptă – nici unghii rupte, nici zgârieturi, nimic. De ce? Pentru că doamna Duffy îl cunoștea pe bărbatul care a ucis-o. Domnul Hogan se întoarse spectaculos și îl privi fix pe domnul Duffy, care era așezat între Clifford Nance și un alt avocat al apărării. Îl cunoștea pentru că era căsătorită cu el.

Urmă o pauză lungă și apăsătoare în timp ce întreaga sală se uita la domnul Duffy. Theo îi putea vedea ceafa. Voia cu disperare să-i vadă chipul.

Domnul Hogan continuă:

– S-a putut apropia atât de mult, pentru că ea avea încredere în el.

Domnul Hogan veni lângă proiector și afișă mai multe fotografii. Cu ajutorul lor, procurorul prezentă întreaga scenă – interiorul casei, ușa din față, ușa din spate, apropierea de terenul de golf. Folosi o fotografie cu intrarea principală în Waverly Creek, cu porțile sale greoaie și punctul de pază și camerele de luat vederi.

El explică faptul că e puțin probabil ca un intrus, chiar și unul deștept, să poată trece de toată paza. Doar dacă, desigur, intrusul nu era cu adevărat un intrus, pentru că și el locuia acolo.

Nici unul dintre vecini nu văzuse vreun vehicul neobișnuit părăsind reședința familiei Duffy. Nimeni nu văzuse vreun necunoscut pe stradă sau fugind din casă. Nu se raportase nimic neobișnuit. În ultimii șase ani, la Waverly Creek fuseseră numai două spargeri. În această comunitate liniștită, practic niciodată nu se auzise de vreo crimă.

În ziua crimei, domnul Duffy jucase golf, ceea ce făcea aproape în fiecare joi. Începuse la ora 11.10, conform înregistrării computerului de pe terenul de golf. Era singur, ceea ce nu era neobișnuit și, ca de fiecare dată, își folosise propriul golfmobil electric. Îi spusese celui care îi dăduse startul că plănuia să joace 18 găuri, cele nouă din nord și cele nouă din sud, două dintre cele mai populare trasee. Reședința Duffy era la marginea traseului de șase găuri al terenului de la Creek, un traseu mai scurt, preferat de doamne.

Domnul Duffy era un jucător de golf serios, care ținea mereu scorul și nu trișa niciodată. Să joci de unul singur 18 găuri durează aproximativ trei ore. Afară era înnorat, rece și bătea vântul – o vreme care pe cei mai mulți i-ar descuraja să joace golf. În afară de alte patru persoane care luaseră startul la 10.20, nu mai era nimeni pe nici unul dintre cele trei trasee la ora 11.10. Un alt grup de patru luase startul la 13.40.

Sora doamnei Duffy o găsise pe aceasta și sunase imediat la 911. Apelul fusese înregistrat la ora 14.14. Autopsia stabilise ora morții în jur de 11.45.

Cu ajutorul unui asistent, domnul Hogan ridică o diagramă mare a comunității din Waverly Creek. El identifică acele trei trasee de golf, ghereta de pe teren, locul de încălzire, terenurile de tenis și alte puncte de interes, apoi le arătă juraților amplasarea reședinței Duffy. Conform testelor efectuate de Stat, domnul Duffy era la a patra sau la a cincea gaură de pe traseul de nord la momentul crimei. Folosind un golfmobil electric identic cu cel al domnului Duffy, cineva ar putea merge din acea parte a traseului până la reședința Duffy în circa șase minute.

Peter Duffy se uită la diagramă și clătină încet din cap ca și cum domnul Hogan spunea numai inepții. Avea 49 de ani și un chip întunecat și ursuz, cu un păr des și grizonant. Purta o pereche de ochelari cu ramă de baga, un costum maro și ar fi putut să fie luat cu ușurință drept unul dintre avocați.

Jack Hogan conduse lucrurile către faptul că domnul Duffy știa că soția sa era acasă, că evident avea acces în propria casă, că la momentul crimei era într-un golfmobil la numai câteva minute și că juca golf într-un moment când terenul era practic pustiu. Șansele de a fi văzut erau mici.

– A plănuit totul foarte bine, spuse iar și iar domnul Hogan.

Simplul fapt că un avocat bun tot continua să afirme că domnul Duffy și-a ucis soția făcea ca teoria sa să pară credibilă. Dacă repeți ceva de suficient de multe ori, lumea va începe să creadă. Domnul Mount fusese întotdeauna de părere că prezumția de nevinovăție este o glumă în zilele noastre. Prezumția este de vinovăție. Și, Theo trebuia să admită, era greu să te gândești la

domnul Duffy în termeni de nevinovăție, cel puțin în primele minute ale procesului.

De ce și-ar fi ucis domnul Duffy soția? Domnul Hogan le puse juraților această întrebare în așa fel încât părea evident că are răspunsul.

– Pentru bani, doamnelor și domnilor. Plin de dramatism, el înșfăcă un document de pe masa lui și declamă: Aceasta este o poliță de asigurare de viață de un milion de dolari, încheiată de domnul Peter Duffy acum doi ani, pentru asigurarea vieții răposatei sale soții, Myra Duffy.

Liniște mormântală. Vina părea să apese tot mai greu.

Domnul Hogan răsfoi polița pe măsură ce vorbea despre ea și păru să-și piardă din avânt. Când încheie cu ea, o aruncă înapoi pe masă și se lansă într-o divagație despre neajunsurile afacerilor domnului Duffy. Acesta era un dezvoltator imobiliar care făcuse o grămadă de bani, pierduse o grămadă de bani și la momentul decesului soției sale era strâns cu ușa de niște bănci. Domnul Hogan le promise juraților că statul va dovedi că acuzatul, domnul Duffy, era pe punctul de a falimenta.

Deci avea nevoie de bani. Adică de banii de pe asigurarea de viață.

Și asta nu era totul în privința mobilului crimei. Domnul Hogan spuse că jurații vor afla că mariajul soților Duffy nu era unul fericit. Fuseseră probleme, ba chiar multe. Se despărțiseră de cel puțin două ori. Ambii angajaseră avocați pentru divorț, deși nici unul din ei nu depusese actele.

Pentru a concluziona, domnul Hogan se apropie cât de mult posibil de jurați și îi privi cu seriozitate.

– Aceasta a fost o crimă cu sânge-rece, doamnelor și domnilor. Plănuită în cele mai mici detalii și minuțios

executată. Nu ceva făcut în grabă. Fără martori, fără urme lăsate. Nimic în afară de o femeie încântătoare, omorâtă brutal prin strangulare.

Domnul Hogan își închise brusc ochii, se lovi cu mâna de partea laterală a capului și spuse:

– Ah, am uitat ceva. Am uitat să vă spun că tot acum doi ani, când domnul Duffy a încheiat polița de asigurare de viață, a început și să joace golf de unul singur. Până atunci, rareori juca singur și vom aduce martori care să dovedească asta. Nu-i așa că e o coincidență? Plănuia asta de doi ani, potrivindu-și în liniște jocul de golf cu programul soției sale și așteptând. Așteptând o zi rece și cu vânt pentru ca terenul de golf să fie gol. Așteptând momentul perfect pentru a da fuga acasă, pentru a-și parca mașina lângă curtea interioară, pentru a se strecura grăbit pe ușa din spate, „Bună, dragă, am ajuns acasă" și pentru a o înșfăca apoi, când ea nu era atentă. Un minut mai târziu, ea este moartă. Plănuia asta de atâta vreme, încât știa exact ce să facă. A înhățat repede bijuteriile, ceasurile lui scumpe și armele, pentru ca poliția să creadă că era opera unui hoț. Câteva secunde mai târziu ieșea pe ușă, înapoi în golfmobil, zburând pe lângă traseul de șase găuri către a cincea gaură de pe traseul de nord, unde luă a patra crosă, dădu întâmplător o lovitură bună și termină încă un joc de golf de unul singur.

Domnul Hogan făcu o pauză. Liniște deplină. Își luă carnețelul și se întoarse la locul său.

Trecuse o oră și jumătate. Judecătorul Gantry lovi cu ciocănelul lui și rosti:

– Să luăm o pauză de 10 minute.

Domnul Mount își strânse elevii laolaltă la capătul unui holișor de la etaj.

Băieții discutau agitați despre drama la care tocmai fuseseră martori.

– E mult mai interesant decât la televizor, spuse unul.

– În regulă, spuse domnul Mount, ați auzit numai o versiune a cazului. Doar de amuzament, totuși, câți dintre voi credeți că e vinovat?

Se ridicară cel puțin 10–12 mâini. Theo ar fi vrut să voteze da, dar știa că este prematur.

– Dar cum rămâne cu prezumția de nevinovăție? întrebă domnul Mount.

– El a făcut-o, spuse Darren, toboșarul.

Alți câțiva i se aliară.

– E vinovat, spuse Brian, înotătorul.

– Nu are cum să scape.

– A plănuit-o perfect.

– El a făcut-o.

– Bine, bine, spuse domnul Mount. Vom purta aceeași conversație în timpul pauzei de masă, după ce veți fi auzit și partea adversă.

Partea adversă începu cu o lovitură. Clifford Nance așteptă până când se făcu liniște în sală înainte de a veni în fața juraților. Avea în jur de 60 de ani și își purta părul cărunt peste urechi, avea piept și brațe vânjoase și o atitudine mândră care părea să spună că nu s-a dat niciodată înapoi de la luptă, la tribunal sau în afara lui.

– Nici urmă de dovezi, tună el cu o voce joasă, guturală, ce răsună în pereți. Nici urmă de dovezi, tună din nou, de parcă nu s-ar fi auzit de prima dată.

Theo se surprinse înfiorându-se.

– Nimic. Nici martori, nici probe la locul crimei. Nimic în afară de această povestioară curată, lustruită, ordonată, pe care domnul Hogan tocmai v-a istorisit-o,

din care nici un cuvânt nu reprezintă o dovadă. Doar versiunea sa plină de imaginație a ceea ce *se poate* să se fi întâmplat. Poate că Pete Duffy a vrut să-și omoare soția. Poate că a plănuit totul în cele mai mici detalii. Poate că a dat ture în jurul unui teren de golf gol. Poate că a ajuns acasă exact la timp pentru a înfăptui cea mai curată crimă din istorie. Apoi, poate că a furat câteva lucruri, a lăsat deschisă ușa din față, a fugit înapoi la cea de-a cincea gaură și și-a reluat jocul. Poate că asta s-a întâmplat.

Domnul Nance se plimba acum, cu pași lenți, prin fața juriului, într-un ritm perfect sincronizat cu cuvintele sale.

– Doamnelor și domnilor, domnul Hogan vă cere să jucați jocul lui „poate". Poate a fost așa, poate a fost altfel. Și vrea să îl jucați, pentru că nu are nici o dovadă. Nu are nimic. Nimic în afară de un bărbat care joacă golf, de unul singur, văzându-și de treburile sale, în vreme ce soția sa este omorâtă la mai puțin de un kilometru distanță, în încântătoarea lor casă.

Se opri și se apropie de juriu. Alese un domn mai în vârstă din primul rând și păru gata să-l bată pe genunchi. Își coborî tonul și spuse:

– Chiar nu-l învinuiesc pe domnul Hogan pentru că mizează pe jocul lui „poate". Chiar nu are de ales, și asta pentru că nu are nici o dovadă. Nu are nimic altceva în afară de o imaginație bogată.

Domnul Nance se întoarse spre dreapta și stabili contactul vizual cu o casnică de vârstă mijlocie.

– Constituția noastră, legile noastre, regulile noastre de procedură, toate sunt construite pe ideea dreptății. Și știți ceva? Nu există absolut nici un loc pentru „poate". Legile noastre sunt clare. Judecătorul Gantry vi le va explica mai târziu, și când o va face, vă rog să-l ascultați cu

atenție. Nu-l veți auzi rostind cuvântul *poate* nici măcar o dată. Ceea ce veți auzi este bine-cunoscuta și onorabila regulă americană de modă veche care spune că atunci când statul te acuză de crimă, ei bine, statul trebuie să vină aici cu toate resursele sale – anchetatori, poliție, experți, procurori, criminaliști, toți acești oameni deștepți și cu experiență – și să dovedească fără urmă de îndoială că tu chiar ai comis crima.

Domnul Nance se întoarse spre stânga și se uită cu sinceritate și cu convingere la cei șase juriați de pe al doilea rând. Vorbea fără notițe, iar cuvintele sale curgeau aproape fără efort, de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori, fără să piardă vreun strop din pasiunea sa.

– Fără urmă de îndoială. Fără urmă de îndoială. Statul are o misiune grea, una pe care nu o poate duce la capăt.

Făcu o pauză în care fiecare își trase răsuflarea. Merse la masa apărării, luă un carnețel galben, dar nu se uită la el. Era ca un actor în mijlocul scenei și își știa replicile pe dinafară. Își drese glasul și continuă la același volum ridicat:

– Acum, legea spune că Pete Duffy nu trebuie să depună mărturie, nu trebuie să cheme martori în apărarea sa, nu trebuie să dovedească nimic. El este protejat de una dintre normele de apărare cele mai dragi inimilor noastre. Se numește prezumția de nevinovăție. Domnul Nance se întoarse și arătă spre clientul său: Pete Duffy stă aici ca un om nevinovat, la fel ca voi, la fel ca mine. Începu din nou să se plimbe, încet, fără să-și ia vreo clipă privirea din ochii juraților. Cu toate acestea, Pete Duffy va depune mărturie. Vrea să depună mărturie. Abia așteaptă să depună mărturie. Și când se va așeza pe acest scaun, în boxa martorilor, va depune mărturie,

sub jurământ, și vă va spune adevărul. Adevărul, doamnelor și domnilor, este ceva cu mult diferit de povestioara creată de domnul Hogan. Adevărul, doamnelor și domnilor, este că Pete Duffy juca într-adevăr golf în acea zi fatidică și că era singur, așa cum îi plăcea lui cel mai mult să joace. Înregistrările vor arăta că a început la 11.10, că a mers dincolo de prima gaură în propriul golfmobil, cel pe care îl ține în garajul său, așa cum fac cei mai mulți dintre vecinii săi. Era pe teren, singur, în vreme ce soția sa era acasă pregătindu-se să plece pentru a lua prânzul în oraș. Un hoț, un criminal necunoscut care este încă în libertate și care probabil va rămâne în libertate după cum decurg lucrurile, a intrat în casă tiptil, crezând în mod eronat că nu este nimeni acasă. Alarma era deconectată. Ușa din față era descuiată, la fel ca ușa din spate. Acest lucru nu era, nu este neobișnuit în acest cartier. Pe neașteptate, hoțul dă peste Myra Duffy, și în acest moment el devine altcineva. Devine un criminal.

Domnul Nance făcu o pauză și merse până la masa apărării, de unde luă un pahar cu apă din care bău îndelung. Toată lumea îl privea; oricum nu aveau altceva la care să se uite.

– Și continuă să fie acolo, spuse el deodată, practic strigând. Sau ar putea fi aici, spuse dând din mâini și arătând întreaga sală de tribunal. Întrucât jucăm jocul lui „poate", atunci poate că este aici, urmărind acest proces. De ce nu? Este cu siguranță la adăpost din cauza domnului Hogan și a clicii sale.

Theo observă că mai mulți dintre jurați își îndreptară privirea spre spectatori.

Domnul Nance schimbă subiectul și vorbi despre polița de asigurare de viață și în special despre faptul că

într-adevăr domnul Duffy încheiase una care îl făcea beneficiarul unui milion de dolari în cazul în care soția lui murea. Însă exista o poliță identică de viață în care doamna Duffy era numită beneficiară. Făcuseră pur și simplu ceea ce fac cele mai multe dintre cuplurile căsătorite. Încheiaseră polițe duble. El promise să le dovedească juraților că afacerile lui Pete Duffy nu stăteau nici pe departe atât de rău precum pretindea domnul Hogan. El admise că cei doi avuseseră probleme în căsnicie și că se despărțiseră de mai multe ori, dar nu înaintaseră niciodată actele de divorț. De fapt, erau hotărâți să-și rezolve problemele.

Domnul Mount stătea pe rândul al doilea de la balcon, în spatele elevilor săi. Își alesese cu atenție locul pentru a-i putea vedea pe toți șaisprezece, la nevoie. Până acum fuseseră țintuiți de pledoariile de deschidere. Deloc surprinzător, Theo era mai implicat decât ceilalți. Era exact acolo unde își dorea să fie.

Când domnul Nance încheie, judecătorul Gantry solicită o pauză de masă.

CAPITOLUL 6

Clasa traversă Main Street și se îndreptă spre est, spre râu. Domnul Mount era cu un pas sau doi în urmă și asculta amuzat cum băieții își aduceau argumente pro și contra, unii dintre ei folosind fraze și cuvinte pe care tocmai le auziseră de la adevărații avocați.

– Pe aici, spuse el și grupul o luă la stânga pe o stradă laterală îngustă.

Intrară la Pappy's, un local faimos, recunoscut pentru sendvișurile cu pastramă și pentru inelele de ceapă. Era douăsprezece fără zece și fuseseră nevoiți să se lupte cu aglomerația. Comandară repede, apoi se îngrămădiră în jurul unei mese lungi în apropiere de fereastră.

– Care avocat a fost mai bun? întrebă domnul Mount.

Cel puțin zece dintre ei răspunseră deodată, iar părerile erau împărțite între Jack Hogan și Clifford Nance. Domnul Mount îi îndemnă cu întrebări precum: „Care din avocați a fost mai credibil?" „Pe care din ei l-ați crede?" „Pe care din ei tinde juriul să-l creadă?"

Sosi mâncarea, iar conversația se întrerupse brusc.

– Să vedem mâinile, spuse domnul Mount. Și trebuie să votați. Fără ocolișuri. Ridicați mâna dacă sunteți de părere că domnul Duffy este vinovat.

Numără zece mâini.

– Bine, dacă e nevinovat.

Numără cinci mâini.

– Theo, am spus că trebuie să votezi.

– Îmi pare rău, dar nu pot vota. Cred că este vinovat, însă nu văd cum statul ar putea să dovedească asta. Tot ce poate dovedi este mobilul, poate.

– Jocul lui „poate", nu? spuse domnul Mount. Cred că asta a fost foarte eficient.

– Eu sunt de partea lui Theo, spuse Aaron. În mod sigur el apare ca vinovat, însă procurorul nici măcar nu-l poate plasa la locul crimei. Iar asta e o problemă, nu-i așa?

– O mare problemă, aș spune, răspunse domnul Mount.

– Dar cum rămâne cu bijuteriile, și ceasurile, și armele furate? întrebă Edward. S-au găsit aceste lucruri? Nu s-a menționat nimic.

– Nu știu, dar pledoariile de deschidere sunt oarecum limitate.

– Mie mi s-au părut destul de lungi.

– Vom afla când vor fi chemați martorii, adăugă Theo.

– Cine este primul martor? întrebă Chase.

– Nu am văzut lista martorilor, spuse domnul Mount. Însă de regulă se începe cu locul crimei. Probabil va fi unul dintre detectivi.

– Super.

– Domnule Mount, până când putem sta astăzi?

– Trebuie să ne întoarcem la școală la 15.30.

– Și până când va ține procesul?

– Judecătorului Gantry îi place să muncească, spuse Theo. Cel mai devreme până la cinci.

– Domnule Mount, putem veni și mâine?

– Mă tem că nu. Este o deplasare de o zi. Aveți și alte ore, totuși. Nici una mai interesantă decât a mea, dar asta e doar părerea mea.

Dintr-odată, localul se umplu, iar afară se formă coadă. Domnul Mount le spuse elevilor săi să-și termine prânzul. Pappy, proprietarul, era celebru pentru că striga la clienții care rămâneau mai mult la masă după ce terminau de mâncat.

Se plimbară pe Main Street, care acum era aglomerată cu oameni care mergeau de colo-colo în pauza de masă. Lângă o fântână, niște funcționari mâncau și stăteau de vorbă în timp ce se încălzeau la soare. Ofițerul Peacock, polițist de circulație de multă vreme, dirija traficul cu fluierul său obosit și cu mănușile sale galbene și uzate, încercând să prevină accidentele, lucru care nu-i ieșea de fiecare dată. Puțin mai în față, un grup de bărbați în costume de culoare închisă părăseau o clădire, îndreptându-se în aceeași direcție ca și elevii. Domnul Mount spuse complice, dar cu voce tare:

– Băieți, ia uitați, este domnul Duffy cu avocații săi.

Băieții încetiniră pasul pentru o clipă, în vreme ce grupul în costume închise la culoare trecea pe lângă ei, depășindu-i. Pete Duffy, Clifford Nance, alți doi avocați cu chipurile serioase și un al cincilea bărbat pe care Theo nu îl văzuse de dimineață în sala de judecată, însă pe care îl cunoștea bine. Numele său era Omar Cheepe și nu era avocat, deși era bine cunoscut în cercurile avocaților. Domnul Cheepe era un soi de fost agent federal care avea acum propria firmă. Era specializat în investigații și supraveghere, plus alte activități de care aveau nevoie avocații din când în când. El și doamna Boone fuseseră cândva implicați într-o dispută urâtă legată de un caz de divorț, iar Theo auzise despre Omar

Cheepe spunându-se că ar fi „un criminal înarmat" și „un om căruia îi plăcea să încalce legea". Bineînțeles că Theo nu fusese surprins să audă asemenea comentarii, însă apoi auzise multe altele pe la birou. Nu-l întâlnise practic pe domnul Cheepe, dar îl văzuse la tribunal. Zvonul era că dacă Omar Cheepe lucra la un caz, atunci cineva trebuia să fie vinovat.

Omar se uită direct la Theo. Era îndesat, voinic, cu un cap mare și rotund, mereu ras. Bărbatul încerca să pară amenințător și reușea.

Se întoarse și se grăbi pe urmele lui Duffy.

Băieții coborâră pe Main Street, într-un grup dezorganizat, mergând repede pentru a se ține după acuzat și echipa acestuia. Matahala de Omar Cheepe îi proteja spatele lui Pete Duffy, în caz că cineva ar trage în el. Clifford Nance spuse o povestioară haioasă, iar bărbații râseră cu poftă.

Pete Duffy râdea cel mai zgomotos. Vinovat. Theo detesta să creadă asta, pentru că nici un martor nu depusese încă mărturie. În plus, îi plăcea să-și spună că el crede în prezumția de nevinovăție.

„Vinovat", își spuse din nou Theo. De ce nu putea urma legea și să-i ofere domnului Duffy prezumția de nevinovăție? De ce nu putea face ceea ce se presupune că fac avocații buni? Asta îl frustra pe măsură ce înainta pe urmele domnului Duffy și ale avocaților săi.

Cazului îi lipsea ceva și, pe baza a ceea ce se spusese deja în sala de judecată, Theo se îndoia că misterul avea să fie vreodată rezolvat.

Își reluară locurile pe scaune, în partea stângă a balconului, pe rândul din față și se mai liniștiră. Judecătorul

Gantry dăduse pauză până pe la 13.00–13.15. Adjunctul Gossett, bătrânul aprod, ajunse cu greu până la ei și spuse:

– Theo.

– Da, domnule.

– Aceștia sunt colegii tăi?

„Cine altcineva ar putea fi, domnule adjunct Gossett? Un profesor, șaisprezece elevi?"

– Da, domnule.

– Judecătorul Gantry dorește să vă vadă în cabinetul său. Și repede. El este un om ocupat.

Theo arătă cu degetul spre sine, încercând să spună ceva.

– Toată clasa, spuse adjunctul Gossett. Și repede.

Grăbiți, se așezară în formație în spatele adjunctului Gossett și se zoriră să coboare scările.

„În cabinet" însemna că judecătorul era în biroul său din spatele sălii de judecată. Acest birou era diferit de biroul său oficial de pe coridor. Era derutant, iar Theo aștepta niște explicații, când adjunctul Gossett deschise ușa unei încăperi lungi cu lambriuri de lemn și cu pereții acoperiți de portrete vechi ale unor foști judecători cu barbă. Judecătorul Gantry, fără roba sa neagră, se ridică de la biroul său și păși în întâmpinarea băieților.

– Salut, Theo, spuse el, ceea ce îl făcu pe Theo să se simtă ușor jenat.

Ceilalți elevi rămaseseră muți de uimire, nemaiputând să spună nici un cuvânt.

– Iar dumneata trebuie să fii domnul Mount, spuse judecătorul în timp ce-și strângeau mâinile.

– Da, domnule judecător, iar aceasta este clasa mea de educație civică, a opta.

Deoarece nu erau suficiente scaune pentru toată lumea, judecătorul Gantry li se adresă elevilor chiar dacă erau în picioare.

– Vă mulțumesc că ați venit. Este important ca elevii să vadă sistemul nostru juridic în acțiune. Ce părere aveți până acum?

Toți cei șaisprezece băieți erau muți. Ce ar fi trebuit să spună?

Domnul Mount îi salvă.

– Sunt fascinați de proces, spuse el. Tocmai ce-am dezbătut în pauza de prânz, i-am evaluat pe avocați, am vorbit despre jurați și ne-am spus părerile despre vinovăție și nevinovăție.

– N-am să vă întreb. Dar avem niște avocați al naibii de buni, nu-i așa?

Toți cei șaisprezece dădură din cap în semn că da.

– Este adevărat că Theo Boone chiar oferă consultații juridice?

Câteva râsete nervoase. Theo era în același timp jenat și mândru.

– Da, dar nu le iau nici un ban, spuse el.

Și mai multe râsete.

– Aveți vreo întrebare referitoare la proces? întrebă judecătorul Gantry.

– Da, domnule, spuse Brandon. La televizor vezi mereu un martor surpriză care apare de nicăieri și schimbă soarta procesului. Există posibilitatea vreunui martor surpriză aici? Dacă nu, se pare că statul are un caz cam slăbuț.

– Bună întrebare, fiule. Răspunsul este nu. Regulile noastre de procedură interzic martorii surpriză. În viața reală, înainte de începerea procesului, fiecare parte trebuie să pună la dispoziție o listă cu toți potențialii martori.

– Cine este primul martor? întrebă Jarvis.

– Sora victimei, doamna care a găsit cadavrul. Îi vor urma detectivii de la Omucideri. Cât de mult puteți sta astăzi?

– Trebuie să fim înapoi la școală la 15.30, spuse domnul Mount.

– Bine. Voi cere o pauză la ora 15.00, ca să puteți ieși. Cum sunt locurile de sus de la balcon?

– Foarte bune, vă mulțumim.

– V-am mutat jos, căci s-a mai eliberat un pic. Din nou, vă mulțumesc pentru interesul acordat sistemului nostru juridic. Este foarte important pentru o bună educație civică.

Cu asta, judecătorul Gantry încheie. Elevii îi mulțumiră. El și domnul Mount își strânseră din nou mâinile.

Adjunctul Gossett îi conduse afară din cabinet, înapoi în sala de judecată și îi așeză în partea centrală pe cel de-al doilea rând din spatele mesei acuzării. În fața lor erau cei doi tineri care fuseseră prezentați drept fiii doamnei Duffy. Avocații erau la o distanță de numai câțiva metri. În partea cealaltă, în spatele domnului Duffy, stătea acum Omar, săgetând întreaga sală cu ochii săi negri, de parcă ar fi vrut să împuște pe cineva. Din nou, se uită direct la Theo.

Trecuseră de pe locurile ieftine pe cele din centru și nu le venea să creadă. Chase, omul de știință nebun, stătea la dreapta lui Theo, umăr lângă umăr. Îi șopti:

– Theo, ai tras ceva sfori?

– Nu, dar eu și judecătorul Gantry suntem destul de apropiați.

– Bună treabă.

Exact la ora 13.00, aprodul se ridică în picioare și anunță:

– Declar acum deschisă ședința. Vă rog să rămâneți așezați.

Judecătorul Gantry își făcu apariția îmbrăcat cu roba sa și se așeză. Se uită la Jack Hogan și spuse:

– Statul poate chema primul martor.

Pe o ușă laterală, intră în sală, escortată de un alt aprod, o doamnă bine îmbrăcată, care se așeză în boxa martorilor. Puse mâna pe Biblie și jură să spună adevărul. După ce femeia se așeză și i se potrivi microfonul, domnul Hogan începu audierea martorei.

Numele ei era Emily Green, sora lui Myra Duffy. Avea 44 de ani, locuia la Strattenburg și lucra ca instructor de fitness, iar în ziua crimei făcuse exact ceea ce domnul Hogan descrisese deja în pledoaria sa de deschidere. Când sora sa nu apăruse pentru a lua prânzul împreună și nici nu sunase, a început să-și facă griji, apoi a intrat în panică. A sunat-o pe mobil în repetate rânduri, apoi a alergat la Waverly Creek, la reședința Duffy, unde și-a găsit sora moartă pe covorul din camera de zi.

Era evident, cel puțin pentru Theo, că domnul Hogan și doamna Green exersaseră cu atenție referitor la această mărturie. Aceasta era menită să stabilească decesul și să trezească simpatie. Când au încheiat, Clifford Nance se ridică în picioare și anunță că nu are întrebări. Domnei Green i se permise să părăsească boxa și să se așeze pe un scaun în primul rând, lângă cei doi nepoți ai săi, chiar în fața elevilor domnului Mount.

Următorul martor a fost detectivul Krone, de la Omucideri. Folosindu-se de ecranul mare și de proiector, el și

Jack Hogan prezentară cartierul, reședința Duffy și locul crimei. Au fost stabilite câteva fapte importante, chiar dacă juriul le cunoștea deja. Ușa din față fusese găsită deschisă. Ușa din spate și cea dinspre curtea interioară nu fuseseră încuiate. Sistemul de alarmă nu era activat.

Au ieșit la iveală date noi. Verificarea amprentelor scosese la iveală că în toată casa acestea se potrivesc cu ale domnului Duffy, ale doamnei Duffy și ale menajerei, însă acest lucru era de așteptat. Pe clanțe, la ferestre, pe telefon, pe sertare, pe caseta de bijuterii sau pe scrinul de mahon în care își ținea domnul Duffy ceasurile sale scumpe nu se găsiseră alte amprente. Asta însemna una din două: (1) hoțul/criminalul purtase mănuși sau șterse-se cu atenție orice amprentă sau (2) hoțul/criminalul era fie domnul Duffy, fie menajera. Menajera nu era la serviciu în ziua crimei – era plecată din oraș cu soțul ei.

Oricine luase bijuteriile, armele și ceasurile mai lăsase deschise și alte câteva dulapuri și sertare. Detectivul Krone, pe care era destul de plictisitor să-l asculți, prezentă metodic, fotografie după fotografie, dezordinea lăsată în urmă de hoț/criminal.

Pentru prima dată, procesul trena. Domnul Mount observă că unii dintre băieți începuseră să se foiască. Vreo doi jurați păreau gata să adoarmă.

Fix la ora 15.00, judecătorul Gantry lovi cu ciocănelul și anunță o pauză de 15 minute. Sala de judecată se goli repede. Toată lumea avea nevoie de o pauză. Theo și prietenii săi plecară de la tribunal, se urcară într-un mic autobuz galben și zece minute mai târziu erau la școală, la timp pentru a pleca apoi acasă.

La jumătate de oră după ce plecase, Theo era înapoi la tribunal. Alergă repede pe scări până la etajul trei. Nu era nici urmă din războiul familiei Finnemore – nici un avocat pe culoar, nici urmă de April. Nu îi dăduse nici un telefon și nu îi răspunsese la e-mailuri cu o seară în urmă și nici nu postase nimic pe pagina ei de Facebook. Părinții ei nu-i dădeau voie să aibă un telefon mobil, așa că nu putea trimite SMS-uri. Asta nu era atât de neobișnuit. Cam jumătate din elevii de clasa a opta nu aveau telefoane mobile.

Theo se grăbi să ajungă la etajul doi, intră în sala de judecată sub privirile suspicioase ale adjunctului Gossett și își găsi loc pe rândul al treilea, în spatele mesei apărării. Theo îi putea auzi pe avocați șoptindu-și lucruri importante. Omar Cheepe era încă acolo. Îl observă pe Theo pe când acesta se așeza. Ca observator cu experiență ce era, Omar avea abilitatea de a vedea toate mișcările, dar o făcea cu naturalețe, ca și cum nu i-ar fi păsat.

Martorul era un medic, cel care efectuase autopsia victimei. Folosea o diagramă mare și colorată a corpului uman de la piept în sus, cu accent pe zona gâtului. Theo era mai atent la Clifford Nance decât la martor. Îl văzu pe domnul Nance cum asculta cu multă atenție mărturia și lua notițe, uitându-se încontinuu la jurați. Părea că nu-i scapă nimic din ce se întâmplă în sală. Era relaxat și plin de încredere în sine, deși oricând gata de atac.

Intervievarea medicului a fost scurtă și nu a scos la iveală nimic nou. Până acum, domnul Nance părea să se mulțumească a fi de acord cu majoritatea martorilor acuzării. Focurile de artificii urmau să vină mai târziu.

Judecătorul Gantry suspendă ședința puțin după ora 17.00. Înainte de a le permite juraților să se retragă, le reaminti să nu discute cu nimeni despre caz. După ce ieșiră, sala de judecată se goli. Theo mai stătu puțin, urmărindu-i pe avocați cum își strâng dosarele și cărțile, cum le așază în serviete și cum discută cu voce joasă. Peste spațiul dintre mese avu loc un schimb de cuvinte. Jack Hogan îi spuse ceva lui Clifford Nance și ambii începură să râdă. Ceilalți avocați mai mici li se alăturară și cineva spuse:

– Ce-ați zice să bem ceva?

Acum dușmani, în clipa următoare buni prieteni. Theo mai văzuse asta și înainte. Mama sa încercase să-i explice că avocații sunt plătiți să-și facă treaba, iar pentru a o face bine, trebuie să-și lasă sentimentele personale la ușă. Adevărații profesioniști, spunea ea, nu-și pierd niciodată stăpânirea de sine și nu poartă ranchiună.

Ike spunea că asta era o prostie. El îi disprețuia pe majoritatea avocaților din oraș.

Omar Cheepe nu râdea și nici nu fusese invitat să bea ceva cu dușmanul. El și Pete Duffy plecară repede pe o ușă laterală.

CAPITOLUL 7

Marți seara însemna o cină la cantina săracilor. Nu era cea mai rea masă a săptămânii. Aceea era duminica seara, când mama lui încerca să facă o friptură de pui, însă nici cea de marți nu era cine știe ce.

Cantina săracilor era doar un nume. În realitate nu era o cantină și arareori se servea supă[1]. Era o sală mare de mese în subsolul unei biserici transformate, unde cei fără adăpost se strângeau să mănânce și să-și petreacă seara. Mâncarea era pregătită de voluntari care de regulă ofereau sendvișuri, chipsuri, fructe, prăjiturele.

Mama lui Theo le numea „chestii la pungă". Nu chiar așa de sănătoase.

Theo auzise că erau în jur de trei sute de oameni ai străzii în Strattenburg. Îi văzuse pe Main Street, unde cerșeau bani și dormeau pe bănci. Îi văzuse la containerele de gunoi, scormonind după mâncare. Orașul era alarmat de numărul mare și de lipsa de paturi din adăposturi.

---

[1] În original, *soup kitchen,* în traducere literală „cantina la care se servește supă" (n. red.)

După câte se pare, consiliul orașului aducea săptămânal în discuție această problemă.

Și doamna Boone era alarmată. Fusese atât de îngrijorată din cauza mamelor fără adăpost, încât demarase un program de asistență a victimelor violenței domestice – femei care fuseseră bătute și amenințate, femei care nu aveau unde locui și nimeni la care să se ducă, femei cu copii care aveau nevoie de ajutor și nu știau unde să-l găsească. Doamna Boone, alături de alte câteva avocate din oraș, puseseră bazele unui mic program de consiliere juridică pentru a le ajuta pe aceste femei.

Și astfel, în fiecare marți seara, familia Boone mergea la câteva cvartale distanță de biroul lor din centru, la adăpostul de pe Highland Street, unde petreceau trei ore cu cei mai puțin norocoși. Era rândul lor să le servească masa sutelor de oameni adunați acolo, iar apoi mâncau și ei ceva frugal.

Deși nu ar fi trebuit să știe, Theo își auzise părinții discutând dacă nu cumva ar trebui să mărească donația către adăpost de la două la trei sute de dolari. Părinții săi erau departe de a fi bogați. Prietenii lui credeau că este bogat pentru că ambii săi părinți erau avocați, însă adevărul era că munca lor nu era atât de profitabilă. Trăiau modest, economiseau pentru educația lui Theo și le făcea plăcere să fie generoși cu cei fără posibilități.

După cină, domnul Boone instala un birou provizoriu în capătul îndepărtat al sălii de mese și câțiva oameni fără adăpost se îndreptau către acesta. Le era de folos în probleme care se întindeau de regulă de la a fi evacuați din casele lor până la a li se refuza hrana sau îngrijirea medicală. Spunea adesea că aceștia erau clienții lui preferați. Ei nu puteau plăti comision, așa că nu erai presat să-ți obții banii de la ei. Erau recunoscători pentru fiecare

lucru pe care tatăl lui Theo încerca să-l facă pentru ei. Iar lui îi plăcea sincer să stea de vorbă cu ei.

Din cauza naturii mai sensibile a muncii ei, doamna Boone se întâlnea cu clientele sale într-o încăpere mică de la etaj. Prima clientă avea doi copii mici, nu avea serviciu și nici bani și, dacă nu ar fi fost adăpostul, nici unde să doarmă peste noapte.

Sarcina lui Theo era să ajute la teme. Adăpostul avea câteva familii cărora li se permitea să stea până la 12 luni – aceasta era limita maximă pe Highland Street. După un an, trebuiau să plece. Cei mai mulți dintre ei își găseau de muncă și un loc unde să stea, dar era nevoie de timp. Câtă vreme stăteau în adăpost erau tratați la fel ca orice alt locuitor al Strattenburgului. Li se dădea de mâncare și haine și se bucurau de îngrijiri medicale. Fie erau angajați, fie în căutarea unui job. Erau invitați să meargă la biserică pentru a se ruga.

Iar copiii lor mergeau la școlile locale. În adăpost, seara, sesiunile de teme erau organizate de voluntari ai bisericii. Treaba lui Theo din fiecare marți era să-i învețe engleza pe doi copii de clasa a doua, Hector și Rita, și să-l ajute la algebră pe fratele lor. Ei erau din El Salvador, iar tatăl lor dispăruse în împrejurări misterioase, lăsându-i pe străzi. Fuseseră găsiți de poliție locuind cu mama lor sub un pod.

Ca de fiecare dată, Hector și Rita erau încântați să-l vadă pe Theo și se agățară de el pe când își înfuleca sendvișul. Apoi alergară pe culoar către o sală mare unde făceau lecții și ceilalți copii.

– Fără spaniolă, spuse el de mai multe ori. Numai în engleză.

Engleza lor era uluitoare. O asimilau zi de zi la școală și o învățau și pe mama lor să vorbească. Găsiră o masă

într-un colț, iar Theo începu să le citească dintr-o carte cu poze ceva despre o broscuță care s-a pierdut în mare.

Doamna Boone insistase ca Theo să înceapă spaniola din clasa a patra, de îndată ce era în programă. Când lecțiile s-au dovedit a fi prea ușoare, ea a angajat un meditator privat care trecea pe la birou de două ori pe săptămână pentru niște lecții mai riguroase. Cu mama sa împingându-l tare de la spate și cu Madame Monique, care-i oferea zilnic motive de inspirație, Theo învăța cu rapiditate.

El citi o pagină, iar apoi Rita o reciti. Apoi Hector. Theo le corectă greșelile, iar apoi trecu mai departe. În sală era zgomot, ba chiar gălăgie, căci vreo douăzeci și mai bine de copii de toate vârstele își făceau temele.

Gemenii aveau un frate mai mare, Julio, elev în clasa a șaptea, pe care Theo îl vedea din când în când pe terenul de joacă din curtea școlii. Era extrem de timid, până la a deveni ciudat. Doamna Boone specula că bietul copil era probabil înspăimântat de trauma de a-și fi pierdut tatăl într-o țară străină și fără posibilitatea de a se întoarce înapoi.

Ea avea tot timpul o teorie când cineva se comporta ciudat.

După ce Theo, împreună cu Hector și Rita, termină și cea de-a doua carte, Julio li se alătură și se așeză la masă.

– Ce mai faci? spuse Theo.

Julio zâmbi și privi în altă parte.

– Să mai citim o carte, spuse Hector.

– Imediat.

– Am probleme cu algebra, spuse Julio. Mă poți ajuta?

– El e cu noi, îi răspunse Rita fratelui său, gata să se ia la ceartă.

Theo alese două cărți de pe raft și le așează în fața lui Hector și a Ritei. Apoi pregătì două tăblițe de scris și două creioane.

– Citiți aceste cărți, spuse el. Pe măsură ce citiți, rostiți fiecare cuvânt. Când dați peste un cuvânt pe care nu-l cunoașteți, notați-l, bine?

Deschiseră cărțile cu repeziciune, de parcă ar fi fost un concurs.

Theo și Julio se pierdură curând în lumea algebrei.

La zece seara, familia Boone era acasă, în fața televizorului. Judge dormea pe canapea, cu capul în poala lui Theo. Crima Duffy era singura știre din Strattenburg, iar cele două posturi TV locale nu vorbeau decât despre asta. Era difuzată o înregistrare cu Pete Duffy intrând în tribunal, înconjurat de avocați și de asistenții acestora și de alți bărbați în costume închise la culoare și cu fețe sobre. O altă înregistrare, de astă dată filmată de sus, înfățișa reședința Duffy, de lângă traseul de șase găuri din Waverly Creek. Un reporter aflat în fața tribunalului povesti rapid unde s-a ajuns până acum cu mărturiile. Judecătorul Gantry dăduse ordin de restricționare a comentariilor; astfel, nici unul dintre avocați, poliția sau alți martori nu-și puteau împărtăși gândurile sau opiniile.

De asemenea, judecătorul Gantry interzisese camerele de luat vederi în sala de tribunal. Echipele de știri erau ținute afară.

Theo nu discută despre altceva, iar părinții săi îi împărtășeau suspiciunea cum că Pete Duffy era vinovat. Dovedirea acestui fapt părea însă dificilă.

În timpul unei pauze publicitare, Theo începu să tușească. Când acest lucru nu atrase atenția părinților săi, tuși ceva mai mult și spuse:

– Mă cam doare în gât.

– Ești cam palid, spuse tatăl său. Probabil ai răcit.

– Nu mă simt prea bine.

– Ți s-au înroșit ochii? întrebă tatăl său.

– Cred că da.

– Te doare capul?

– Da, dar nu foarte tare.

– Strănuți, îți curge nasul?

– Da.

– De când asta? întrebă mama sa.

– Ești foarte bolnav, spuse tatăl său. Aș spune să nu te duci mâine la școală, ca să nu răspândești acesta teribilă infecție, dar s-ar putea să fie o idee bună să te duci în schimb la tribunal pentru a urmări procesul Duffy. Ce părere ai, mamă?

– Ah, înțeleg, spuse ea. Un atac brusc de gripă.

– Probabil încă unul dintre acele accese urâte de o zi care par să înceteze miraculos când se termină orele de școală, spuse tatăl său.

– Chiar nu mă simt bine, spuse Theo prins cu mâța-n sac, dar agățându-se cu disperare de asta.

– Ia o aspirină, poate și niște sirop de tuse, spuse tatăl său.

Woods Boone mergea rar la medic și considera că majoritatea oamenilor cheltuiesc prea mulți bani pe medicamente.

– Mai poți tuși o dată pentru noi, Teddy? îl întrebă mama.

Ca mamă, ea era ceva mai înțelegătoare atunci când îi era rău. Adevărul era că Theo avea obiceiul de a se preface, mai ales atunci când avea altceva mai bun de făcut decât să meargă la școală.

Tatăl său începu să râdă.

– Da, a fost o tuse destul de jalnică, Theo, chiar și după standardele tale.

– Aș putea fi pe moarte, spuse Theo, abținându-se să nu râdă.

– Da, dar nu ești, spuse tatăl. Și dacă mâine îți faci apariția la tribunal, judecătorul Gantry va dispune să fii arestat pentru chiul.

– Cunoști vreun avocat bun? ripostă Theo.

Mama sa izbucni în râs și, în cele din urmă, Woods sesiză gluma.

– Treci la culcare, spuse el.

Theo urcă scările fără tragere de inimă, complet înfrânt, cu Judge târându-se în urma sa. În pat, își deschise laptopul și o căută pe April. Răsuflă ușurat când ea îi răspunse:

APRILNPARIS: Bună, Theo. Ce faci?

TBOONEESQ: Unde ești?

APRILNPARIS: Acasă, în dormitor, cu ușa încuiată.

TBOONEESQ: Și mama ta unde e?

APRILNPARIS: Jos. Nu ne vorbim.

TBOONEESQ: Ai ajuns la școală?

APRILNPARIS: Nu, procesul a durat până după-amiază. Mă bucur atât de tare că s-a terminat.

TBOONEESQ: Cum a fost în boxa martorilor?

APRILNPARIS: Groaznic. Am plâns, Theo. Nu mă puteam opri. I-am spus judecătorului că nu vreau să locuiesc cu mama sau cu tata. Avocatul ei mi-a pus întrebări. Avocatul lui mi-a pus întrebări. A fost oribil.

TBOONEESQ: Îmi pare rău.

APRILNPARIS: Nu înțeleg de ce vrei să te faci avocat.

TBOONEESQ: Pentru a-i ajuta pe cei ca tine, de-aia. Asta e ceea ce fac avocații buni. Ți-a plăcut de judecător?

APRILNPARIS: Nu mi-a plăcut de nimeni.

TBOONEESQ: Mama spune că e bun. A luat vreo decizie cu privire la custodia ta?

APRILNPARIS: Nu. A spus că o va face în câteva zile. Pentru moment stau cu mama, și avocatul ei crede că aici o să rămân.

TBOONEESQ: Probabil că da. Vii mâine la școală?

APRILNPARIS: Da, și nu mi-am făcut temele de o săptămână.

TBOONEESQ: Ne vedem mâine.

APRILNPARIS: Mulțumesc, Theo.

O oră mai târziu încă era treaz, gândindu-se când la April, când la procesul de crimă al lui Duffy.

CAPITOLUL 8

Julio aștepta. Theo se strecură pe unul dintre locurile pentru biciclete din apropierea stâlpului pentru steag din fața școlii și spuse:

– *Hola,* Julio. *Buenós días.*

– *Hola,* Theo.

Theo înfășură lanțul în jurul roții din față și armă siguranța. Lanțul încă îl enerva. Până în urmă cu un an, nu se furau biciclete în Strattenburg. Nu se deranja nimeni să-și pună lanț. Apoi începură să dispară biciclete, mai dispar încă, iar părinții deveniră insistenți cu privire la măsurile suplimentare de siguranță.

– Mulțumesc că m-ai ajutat aseară, spuse Julio.

Vorbea bine engleza, dar avea încă un puternic accent. Faptul că îl abordase pe Theo la școală și că inițiase o conversație era un mare pas înainte. Sau așa credea Theo.

– Nici o problemă. Oricând.

Julio aruncă o privire în jur. Mulțimea coborâtă din autobuze se îndrepta către intrarea principală.

– Tu cunoști legea, nu-i așa, Theo?

– Părinții mei sunt amândoi avocați.

– Poliție, tribunal, toate cele?

Theo ridică din umeri. Nu negase niciodată că ar poseda cunoștințe serioase de drept.

– Înțeleg multe dintre ele. Ce s-a întâmplat?

– Procesul ăsta mare, e cu domnul Duffy?

– Da, este judecat pentru crimă. Și este un mare proces.

– Putem discuta despre asta?

– Sigur că da, spuse Theo. Pot să întreb de ce?

– Poate că știu ceva.

Theo îi cercetă ochii. Julio își feri privirea, ca și cum ar fi făcut ceva rău. Un asistent al directorului țipă la câțiva elevi să înceteze cu gălăgia și să intre la ore. Theo și Julio se îndreptară spre intrare.

– Ne vedem la prânz, spuse Theo.

– Bine. Mulțumesc.

– Nici o problemă.

Ca și cum Theo nu avea destule pe cap legat de procesul Duffy, acum avea și mai multe. Mult mai multe. Ce ar putea să știe un refugiat în vârstă de 12 ani din El Salvador despre uciderea lui Myra Duffy?

„Nimic", își spuse Theo intrând în clasă. Îi spuse bună dimineața domnului Mount și își desfăcu rucsacul. Nu era deloc vesel. Procesul, cel mai mare proces din istoria orașului Strattenburg, urma să reînceapă în jumătate de oră, iar el nu avea să fie acolo. Nu există dreptate pe lume, hotărî el.

În timpul pauzei de dimineață, Theo se strecură în bibliotecă și se ascunse în spatele panoului despărțitor de la una dintre mesele de lectură. Își scoase laptopul și se puse pe treabă.

În procesul Duffy, stenografa era doamna Finney. Ea era cea mai bună, după câte auzise Theo pe la tribunal.

La fel ca la fiecare proces, doamna Finney stătea ceva mai jos față de locul judecătorului și lângă boxa martorilor. Era cel mai bun loc din sală și pe drept cuvânt. Treaba ei era să înregistreze fiecare cuvânt rostit de către judecător, de avocați, martori și în cele din urmă de juriu. Folosindu-se de stenograf, doamna Finney putea să noteze cu ușurință 250 de cuvinte pe minut.

După spusele domnului Boone, mai demult, stenografii de la tribunal foloseau prescurtări, o metodă de înregistrare pe bază de simboluri, coduri și abrevieri și, practic, pe bază de orice altceva aveau nevoie pentru a ține pasul cu dialogul. După proces, stenograful traducea prescurtările într-un transcript curat, bătut la mașină cu tot ceea ce se spusese în timpul procesului. Asta lua zile, chiar săptămâni, uneori luni și era o muncă împovărătoare.

Însă acum, grație tehnologiei, înregistrarea era cu mult mai ușoară. Și, mai mult chiar, oferea o înregistrare pe loc a procesului. În sala de judecată erau cel puțin patru computere – unul pentru judecătorul Gantry, unul la masa apărării, unul pentru acuzare și unul pentru copistul curții. Pe măsură ce doamna Finney înregistra fiecare cuvânt, textul era translatat, lua formă și era arhivat în sistem, astfel încât pe cele patru computere să ruleze procedurile în timp real.

Adesea, într-un proces, există o dispută despre ce a spus sau nu a spus un martor. Cu ani în urmă, judecătorul ar fi fost obligat să facă liniște pentru ca biata stenografă să caute printre notițele sale, să găsească prescurtările și să povestească ceea ce a scris. Acum însă, înregistrarea este instantanee și mult mai de încredere.

Doamna Finney împreună cu alte câteva stenografe împărțea un birou la etajul trei. Softul folosit de ele

se numea Veritas. Theo spărsese softul mai demult, în vremea când fusese curios cu privire la ceva ce se întâmpla în sala de judecată.

Nu era un sistem securizat pentru că informația era la dispoziția curții. Oricine putea să intre în sala de judecată și să urmărească procesul. Desigur, oricine care nu era oprit de rigorile școlii gimnaziale. Chiar dacă Theo nu putea fi acolo în persoană, cu siguranță își propusese să știe tot ce se petrecea.

Nu pierduse prea mult. Primul martor din cea de-a doua zi era șeful pazei care lucra la poarta principală din Waverly Creek. Existau numai două porți – cea principală și cea sudică. Ambele aveau un punct de pază cu cel puțin un paznic în uniformă și înarmat, 24 din 24 de ore. Ambele aveau mai multe camere de supraveghere. Pe baza înregistrărilor video, șeful pazei depuse mărturie că domnul Duffy sau, cel puțin, mașina domnului Duffy ieșise pe poarta principală în ziua crimei la 6.48 dimineața și se întorsese la 10.22 dimineața.

Înregistrările dovedeau că mașina domnului Duffy era acasă când soția sa fusese omorâtă. Asta nu însemna nimic, întrucât fusese un fapt deja admis. El se dusese la serviciu, venise acasă, își parcase mașina, se suise în golf-mobil și plecase, lăsându-și soția acasă, încă în viață.

„Mare lucru", se gândi Theo. Se uită la ceas. Mai erau doar cinci minute de pauză.

Acuzarea făcea o obositoare trecere în revistă a tuturor mașinilor care intraseră în Waverly Creek în acea dimineață. Era o echipă de instalatori într-o dubiță care mersese la cineva acasă. Una de meșteri, care mersese la altcineva. Și așa mai departe. Se părea, cel puțin după părerea lui Theo, că acuzarea încerca să aibă în vedere fiecare nonrezident care intrase pe poartă.

Și pentru a dovedi ce? Poate că Jack Hogan va încerca să dovedească faptul că la momentul crimei, în Waverly Creek nu intraseră vehicule sau persoane neautorizate. Asta i se părea tras de păr lui Theo.

Își dădu seama că pierdea o parte plicticoasă a procesului. Își închise laptopul și se grăbi la oră.

Julio nu era la cantină. Theo mâncă în grabă, apoi merse să îl caute. Curiozitatea nu-i dădea pace și cu cât stătea mai mult la ore, cu atât voia mai mult să afle ce *ar putea* ști Julio. Îi întrebă pe câțiva elevi dintr-a șaptea. Nimeni nu știa unde era Julio.

Theo se întoarse la bibliotecă, la aceeași masă de lectură, și intră repede în softul doamnei Finney. Procesul era în pauza de masă, așa cum se aștepta Theo. Altfel, ar fi găsit el vreo scuză pentru a da o fugă în centru în timpul pauzei de după-amiază ca să vadă cum stau lucrurile.

Așa cum era de așteptat, acuzarea încercase să demonstreze că la momentul crimei nu era nici un vehicul neautorizat în Waverly Creek. Astfel, după teoria lui Jack Hogan, ucigașul nu era cineva care intrase fără permisiune. Orice persoană străină ar fi fost observată de paza elaborată. Prin urmare, ucigașul trebuia să fie cineva care putea să intre și să iasă cu ușurință fără a atrage atenția paznicilor. Cineva care locuia acolo. Cineva ca Pete Duffy.

Acest efort al acuzării atrase după sine artileria grea a domnului Clifford Nance, care fusese tăcut în timpul primelor ore ale procesului. Pe parcursul unei audieri încinse și pe alocuri dure, domnul Nance îl forță pe șeful pazei să admită că în Waverly Creek existau (1) 154 de case și 80 de vile cu apartamente; (2) cel puțin 447 de

vehicule în proprietatea celor care locuiesc acolo; (3) un serviciu de asfaltare care nu fusese urmărit nici de paznici, nici de camerele de luat vederi și (4) cel puțin două drumuri de acces cu pietriș care nu erau pe hartă.

Domnul Nance accentuă faptul că Waverly Creek avea în jur de 480 de hectare, cu multe cursuri de apă, pâraie, lacuri, păduri, golfuri, străzi, alei, case, vile, trei terenuri de golf și, ei bine, era „imposibil" să păzești toate astea.

Șeful pazei fu de acord fără tragere de inimă.

Mai târziu, admise că era imposibil de știut cine era înăuntru la momentul crimei și cine nu.

Theo consideră că audierea apărării fusese strălucită și foarte eficientă. Îl întristă că o pierduse.

– Ce faci?

Vocea îl făcu să tresară și îl readuse brusc în lumea școlii. Era April. Ea îi cunoștea ascunzătorile.

– Verificam ce mai e pe la proces.

– Sper să nu mai văd vreodată vreun proces.

Theo își închise laptopul și se mutară la o masă mai mică din apropierea periodicelor. Ea voia să stea de vorbă și aproape șoptit îi povesti coșmarul de a depune mărturie în sala de tribunal alături de o adunătură de adulți încruntați, gata să se agațe de fiecare cuvânt rostit de ea.

Clopoțelul sună pentru ultima oară la 15.30 și, douăzeci de minute mai târziu, Theo era în sala de judecată. Nu era la fel de aglomerată ca în ziua precedentă. Din fericire, găsi un loc lângă Jenny, marea lui dragoste din familia de funcționari ai tribunalului. Însă ea îl bătu pe genunchi, ca pe un cățeluș drăguț. Asta îl irita pe Theo de fiecare dată.

Juriul ieșise. Judecătorul Gantry nu se vedea nicăieri. Procesul era într-un fel de pauză.

– Ce se întâmplă? murmură el.

– Avocații se ceartă în cabinet, răspunse ea tot șoptit, încruntându-se nemulțumită.

– Tot mai crezi că e vinovat?

Vocea lui era și mai în surdină.

– Da. Tu?

– Nu știu.

Continuară să șușotească vreme de câteva minute, apoi în față se stârni rumoare. Judecătorul Gantry se întoarse. Avocații intrară în sală. Un aprod merse să îi aducă pe jurați.

Următorul martor al acuzării era un funcționar bancar. Jack Hogan începu cu o serie de întrebări cu privire la împrumuturile făcute de Pete Duffy. Se vorbi mult despre bani, și garanții, și întârzieri ale plăților, iar multe dintre ele îl depășeau pe Theo. Uitându-se la jurați, își dădu seama că majoritatea nu prea înțelegeau nici ei. Depoziția deveni repede greoaie și plicticoasă. Dacă era menită să demonstreze că Pete Duffy era falit și avea nevoie de bani, atunci Theo considera că funcționarul era un martor prost.

Era o zi rea pentru acuzare, cel puțin după părerea sa. Aruncă o privire prin sală și își dădu seama că sinistrul Omar Cheepe nu era prezent. Theo se gândi că era undeva prin apropiere, supraveghind sau ascultând.

Funcționarul bancar era pe cale să-i adoarmă pe toți. Theo întoarse capul și se uită în sus la balcon, care era gol, cu excepția unei singure persoane. Julio era acolo. Stătea la capătul îndepărtat al primului rând, îndoit de la mijloc, iar capul abia i se zărea de balustradă – de parcă știa că nu ar fi trebuit să fie acolo.

Theo se întoarse la loc, se uită la martor și la juriu și se întrebă de ce oare ar urmări Julio procesul.

Știa ceva.

Câteva minute mai târziu, Theo privi din nou sus. Julio nu mai era singur. Omar Cheepe stătea exact în spatele lui, iar Julio nu știa că era observat.

CAPITOLUL 9

Judecătorul Gantry suspendă procesul imediat după ora 17.00 și îi chemă pe avocați în cabinetul său pentru o ședință ce promitea a fi tensionată. Theo se grăbi să iasă și să-l caute pe Julio, dar nu era nici urmă de el. Câteva minute mai târziu, Theo își lăsă bicicleta în spatele biroului de avocatură al familiei și intră. Elsa își făcea ordine pe birou, pregătindu-se să plece.

– Ți-a mers bine la școală azi, Theo? întrebă ea cu același zâmbet cald obișnuit, îmbrățișându-l.

– Nu.

– Și de ce nu?

– Școala mă plictisește.

– Normal. Iar școala este cu atât mai plictisitoare când un proces este în plină desfășurare, corect?

– Corect.

– Mama ta e cu o clientă. Iar ultima dată când l-am auzit, tatăl tău juca golf.

– Trebuie să exerseze, spuse Theo. La revedere.

– La revedere, dragă. Pe mâine.

Elsa ieși pe ușa din față, iar Theo o încuie după ea.

Woods Boone ținea o crosă și câteva mingi în apropierea biroului său. Juca pe un covor vechi oriental care

avea foarte puține în comun cu adevăratul teren de golf. De câteva ori pe zi, când „avea nevoie să-și destindă spatele", lovea câteva mingi. Atunci când rata, cel mai adesea adică, mingile se rostogoleau de pe covor pe parchetul din lemn și făceau un zgomot distinct, unul care nu era chiar atât de puternic ca o bilă de popice duduind pe culoar, dar era totuși zgomot. Toată firma de la etajul de jos știa că nepriceputul jucător de golf de deasupra a mai ratat încă o dată.

– Hei, bună, Theo, spuse domnul Boone.

Era la biroul său, nu juca. Avea mânecile suflecate și pipa între molarii din dreapta, iar în față un munte de acte.

– Salut, tată.

– Cum a fost la școală?

– Foarte bine.

Dacă Theo se plângea, ceea ce se întâmpla din când în când, atunci avea parte de predica standard despre importanța educației și așa mai departe.

– M-am oprit pe la tribunal după ore.

– Mi-am închipuit. Ceva interesant?

Câteva minute vorbiră despre proces. Tatăl său părea să nu fie aproape deloc interesat, iar asta îl descumpăni pe Theo. Cum se poate ca un avocat să nu fie preocupat de un eveniment atât de important pentru sistemul juridic al orașului?

Sună telefonul, iar domnul Boone trebui să răspundă. Theo coborî pentru a vedea ce fac ceilalți din firmă. Vince, asistentul, lucra cu ușa închisă. Dorothy, secretara pe imobiliare plecase. Theo auzi niște voci serioase care veneau din biroul mamei sale, așa că păși încet pe hol. Adesea auzea oameni plângând acolo, femei copleșite de

problemele căsniciei și care aveau nevoie disperată de ajutorul mamei sale.

Theo nu putea să nu zâmbească gândindu-se la cât de importantă era mama lui. Nu-și dorea să fie genul ei de avocat, însă cu toate acestea era foarte mândru de ea.

Merse în biroul său, stătu câteva minute de vorbă cu Judge și apoi începu să-și facă temele. Abia trecură câteva minute și începu să se întunece. Judge mârâi la un sunet ce venea de afară, apoi cineva ciocăni la ușă. Theo tresări, sări în picioare și se uită afară. Era Julio. Theo deschise ușa.

– Putem sta de vorbă aici? spuse Julio arătând din cap către clădire.

– Bineînțeles, spuse Theo și închise ușa în urma sa. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu.

– Te-am văzut la tribunal ceva mai devreme. Ce făceai acolo?

Julio se îndepărtă puțin de clădire, ca și cum cineva de acolo l-ar fi putut auzi. Se uită în jur foarte agitat.

– Trebuie să am încredere în cineva, Theo, spuse el. Cineva care cunoaște legea.

– Poți avea încredere în mine, spuse Theo nerăbdător să audă restul poveștii la care se gândise toată ziua.

– Dar dacă îți spun ceva, nu mai poți să spui nimănui.

– Da, dar de ce mi-ai spune ceva dacă nu mai pot spune nimănui? Nu înțeleg.

– Am nevoie de un sfat. Cineva trebuie să știe.

– Ce să știe?

Julio își înfundă ambele mâini în buzunarele blugilor. Avea umerii căzuți. Arăta speriat. Theo se gândi la el, la mama lui și la fratele și sora lui mai mici. Să trăiască într-un adăpost, departe de adevăratul lor

cămin, abandonați de tată. Probabil le era frică de aproape orice.

– Poți avea încredere în mine, Julio, spuse Theo.

– Bine. Julio se uită în jos, incapabil să aibă contact vizual. Am un văr din El Salvador. Este aici, în Strattenburg. Este mai mare, are 18–19 ani poate. A venit de vreun an și ceva. Lucrează pe terenul de golf. Taie iarba, se îngrijește de aparatele de apă, chestii din astea. Joci golf?

– Da.

– Atunci îi vezi pe cei care au grijă de teren.

– Da.

Theo juca golf cu tatăl său în fiecare duminică dimineața pe terenul municipal al orașului. Erau întotdeauna câțiva îngrijitori de-a lungul traseelor și pe pajiști, care se ocupau cu diverse lucruri.

– Pe care teren de golf? întrebă Theo. Sunt cel puțin trei în zonă.

– Acolo unde a fost ucisă femeia aceea.

– La Waverly Creek?

– Da.

Theo simți o strângere de inimă, ca un fel de nod, unul care tocmai se formase.

– Continuă, spuse el, deși ceva îi spunea că ar trebui să încheie această conversație imediat, să fugă în birou și să încuie ușa.

– Vezi tu, era la serviciu în ziua crimei. Își lua prânzul. Pauza lui de masă începe la 11.30 și ține până la 12.00. Îi e foarte dor de casă și de cele mai multe ori se furișează de lângă ceilalți și mănâncă singur. Are cu el o poză de familie, cu mama și tatăl lui și cu cei patru frați mai mici și cât mănâncă se uită la poză. Îl întristează

foarte mult, dar asta îi reamintește de ce este aici. El le trimite bani în fiecare lună. Sunt foarte săraci.

– Unde își mănâncă prânzul? întrebă Theo, dar avea deja o idee.

– Eu nu știu prea multe despre golf, doar ce mi-a spus el. Traseu și cotitură, cunoști aceste cuvinte?

– Desigur.

– Ei bine, vărul meu stătea lângă niște copaci într-o curbă, se ascunde într-un fel, pentru că pauza de masă este unicul moment când poate fi singur și îl vede pe acest bărbat într-un golfmobil mergând foarte repede pe drum de-a lungul traseului. Bărbatul avea un set de crose de golf în spatele vehiculului, însă nu lovea mingi. Se grăbea. Deodată, a virat la stânga și a parcat golfmobilul în apropiere de curtea interioară a casei unde a fost ucisă acea femeie.

Theo, care își ținea răsuflarea, spuse:

– Oh, Doamne.

Julio îl privi.

– Continuă, spuse Theo.

– Așa, bărbatul ăsta a sărit din vehicul, a mers până la ușa din spate, și-a scos repede pantofii de golf, a deschis ușa și a intrat în casă. Ușa nu era încuiată, iar bărbatul se mișca repede, ca și cum știa exact ce are de făcut. Vărul meu nu a dat prea mare atenție la toate astea pentru că oamenii care locuiesc acolo joacă golf tot timpul. Însă i s-a părut puțin ciudat că bărbatul și-a scos pantofii în curtea interioară. Și a mai făcut ceva care i s-a părut ciudat vărului meu.

– Ce anume?

– Bărbatul avea o mănușă albă pe mâna stângă. Asta e normal, nu?

– Da. Majoritatea jucătorilor de golf dreptaci poartă o mănușă pe mâna stângă.

– Așa a zis și vărul meu. Deci bărbatul juca golf pe undeva și s-a hotărât să treacă pe acasă.

– Și a uitat să-și scoată mănușa, spuse Theo.

– Poate, dar aici vine partea ciudată. După ce bărbatul și-a scos pantofii și i-a pus lângă ușă, a căutat în buzunar, a scos o altă mănușă și și-a pus-o repede pe mâna dreaptă. Două mănuși albe.

Theo își simțea nodul din piept mare ca o minge de fotbal.

– De ce și-ar pune bărbatul două mănuși înainte de a deschide ușa casei? întrebă Julio.

Însă Theo nu răspunse. Mintea sa era blocată pe imaginea domnului Pete Duffy în sala de tribunal înconjurat de avocați, cu o expresie încrezută pe chip, de parcă ar fi comis perfect crima și nu ar putea fi prins.

– Care traseu, întrebă Theo?

– Cel cu șase găuri de pe terenul de la Creek, orice ar însemna asta.

„Reședința Duffy", își spuse Theo.

– Cât de departe era vărul tău?

– Nu știu. Nu am fost acolo. Dar era bine ascuns. Când bărbatul a ieșit din casă, s-a uitat foarte bănuitor în jur, pentru a se asigura că nu l-a văzut nimeni. Nu avea nici o idee că vărul meu e cu ochii pe el.

– Cât timp a stat în casă bărbatul?

– Nu prea mult. Din nou, vărul meu nu era atât de suspicios. Își terminase prânzul și spunea o rugăciune pentru familia sa când bărbatul a ieșit pe aceeași ușă. A înconjurat curtea interioară câteva minute, fără să se grăbească, s-a uitat în stânga și în dreapta pe traseu, scoțându-și în același timp ambele mănuși și îndesându-le

în sacul de golf. Și-a pus pantofii, apoi a sărit în golfmobil și a plecat.

– Ce s-a întâmplat pe urmă?

– La prânz, vărul meu s-a întors la muncă. Câteva ore mai târziu, tăia iarba pe traseul nordic, când un prieten i-a spus că era ceva agitație pe terenul de la Creek, că era plin de poliție, că fusese o spargere și o femeie fusese omorâtă. Pe tot parcursul după-amiezii, zvonurile au circulat în jurul terenului de golf, iar vărul meu a aflat curând despre ce casă era vorba. S-a aventurat până acolo într-unul dintre vehiculele utilitare și i-a văzut pe polițiști pe lângă casă. S-a îndepărtat grăbit.

– A spus cuiva?

Julio lovi o piatră și se uită din nou în jur. Se întunecase de-acum. Nimeni nu se uita la ei.

– Tot ce spun eu e secret, da, Theo?

– Bineînțeles.

– Pai, vărul meu stă ilegal. Mama are acte pentru noi, dar vărul meu nu are. A doua zi, poliția a venit și a pus o grămadă de întrebări. Mai sunt acolo alți doi băieți din El Salvador, tot ilegal. Așa că șeful le-a spus vărului meu și celorlalți doi să dispară, să stea departe câteva zile. Și asta au făcut. Orice contact cu poliția, și vărul meu ar fi arestat, închis și apoi trimis înapoi în El Salvador.

– Deci nu a spus nimănui?

– Nu. Doar mie. Se uita la televizor într-o seară și era un reportaj despre crimă. Au arătat casa și vărul meu a recunoscut-o. L-au arătat și pe bărbat, pe domnul Duffy presupun, mergând pe stradă. Vărul meu a spus că era aproape sigur că bărbatul mergea exact ca bărbatul pe care îl văzuse intrând în casă.

– De ce ți-a spus ție?

– Pentru că sunt vărul lui și sunt la școală. Engleza mea e bună și am acte. El nu înțelege sistemul juridic și m-a întrebat pe mine. I-am spus că voi încerca să aflu. De aceea sunt aici, Theo.

– Ce dorești de la mine?

– Să ne spui ce să facem. El ar putea fi un martor important, nu-i așa?

– Oh, da.

– Și atunci ce ar trebui să facă vărul meu?

„Să fugă înapoi în El Salvador", se gândi Theo, dar nu o spuse.

– Lasă-mă o clipă, spuse el frecându-și bărbia.

Dintr-odată îl dureau brațele. Dădu cu piciorul la o piatră și încercă să-și imagineze furtuna care s-ar declanșa dacă vărul lui Julio ar ajunge în boxa martorilor.

– Există vreun fel de recompensă? întrebă Julio.

– Vrea bani?

– Toată lumea vrea bani.

– Nu știu, dar s-ar putea să fie prea târziu. Procesul este la jumătate.

Theo lovi o altă piatră și pentru o clipă cei doi băieți se uitară în jos.

– Este de necrezut, spuse Theo.

Aproape că era amețit și confuz. Însă gândirea sa era suficient de clară pentru a ști că toate astea îl depășeau. Adulții trebuiau să se ocupe de asta.

Asta nu putea fi ținut secret.

– Ce anume? insistă Julio. Se uita acum fix la Theo, așteptând să-i spună ceva înțelept.

– Unde stă vărul tău?

– În apropiere de Quarry. N-am fost niciodată acolo.

Așa se gândise și Theo.

Quarry era partea rău famată a orașului, unde locuiau cei cu venituri mici. Strattenburg era un oraș

sigur, dar mai aveau din când în când loc schimburi de focuri sau descinderi pentru droguri, iar toate astea păreau că se întâmplă de fiecare dată prin Quarry.

– Pot sta de vorbă cu vărul tău?

– Știu și eu, Theo. Este destul de agitat de toate astea. Se teme că ar putea intra în belele serioase. Slujba lui este foarte importantă pentru familia sa de acasă.

– Înțeleg. Dar trebuie să stabilesc faptele înainte de a hotărî ce e de făcut. Cât de des te vezi cu el?

– O dată sau de două ori pe săptămână. Trece pe la adăpost să vadă ce mai face mama. Îi e foarte dor de casă, iar noi suntem singura familie pe care o are.

– Are telefon?

– Nu, dar stă cu alți tipi, iar unul dintre ei are telefon.

Theo se plimbă în jurul pietrișului din parcare, adâncit în gânduri. Apoi pocni din degete și spuse:

– Bine, iată care e planul. Presupun că ai nevoie de ajutor diseară pentru tema la algebră.

– Aaa.. cred că da.

– Spune da.

– Da.

– Bun. Ia legătura cu vărul tău și spune-i să treacă pe la adăpost cam într-o oră. O să dau și eu o fugă să te ajut la teme și o să dau peste vărul tău. Spune-i că poate avea încredere în mine și că nu voi dezvălui nimănui secretul, decât la cererea lui. Ai înțeles?

– Am să încerc. Ce o să se întâmple după ce vorbești cu el?

– Nu știu. Nu am ajuns până acolo.

Julio dispăru în noapte. Theo se întoarse în birou, unde ținea un dosar cu privire la cazul Duffy. Erau acolo articole din ziar, o copie după rechizitoriu și date

de pe internet despre Pete Duffy și Clifford Nance, chiar și despre Jack Hogan, procurorul.

Toți avocații aveau dosarele lor.

Miercuri seara însemna mâncare chinezească adusă de la Golden Dragon. O mâncau tot timpul acasă, în vreme ce familia Boone se uita la serialul preferat al lui Theo, reluările mai vechii emisiuni *Perry Mason*[1].

Doamna Boone încă era cu clienta sa, o biată femeie al cărei plâns se putea auzi prin ușa închisă. Domnul Boone tocmai voia să plece spre Golden Dragon când Theo îi explică iute că trebuia să dea o fugă până la adăpost să se vadă câteva minute cu Julio.

– Să nu întârzii, spuse domnul Boone. Masa e la ora șapte.

– Nu o să întârzii.

Normal că masa e la ora șapte.

La parter, firma avea o bibliotecă, în apropiere de partea din față. În mijlocul ei era o masă mare, înconjurată de scaune de piele. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți groase. Întâlnirile importante se țineau în bibliotecă. Ocazional, grupuri de avocați se întâlneau aici pentru o depoziție sau o negociere. Lui Vince, asistentul, îi plăcea să lucreze aici. Și lui Theo, când biroul nu era prea aglomerat. De asemenea, îi mai plăcea să se strecoare în bibliotecă după-amiaza târziu, după închiderea firmei, după ce toți ceilalți plecaseră.

El și Judge intrară și Theo închise ușa. Nu aprinse lumina. Se așeză pe un scaun de piele, își puse picioarele pe masă și se uită fix la rândurile de cărți în penumbră. Mii de cărți. Vocea îndepărtată a mamei sale și cea a clientei ei abia se auzeau de pe hol.

---

[1] Show de televiziune cu conținut juridic, difuzat între 1957 și 1966 la CBS, apoi între 1973 și 1974 și 1985 și 1995. (n.red.)

Theo nu mai știa nici un alt copil ai cărui părinți să lucreze împreună, având aceeași profesie. Nu știa nici un alt copil care în fiecare zi după ore să-și petreacă timpul la un birou. Majoritatea prietenilor săi jucau baseball, sau fotbal, sau înotau, sau stăteau pe acasă așteptând cina. Iar el era aici, într-o bibliotecă întunecată de drept, cugetând la evenimentele din ultima oră.

Îi plăcea locul – mirosul bogat de piele uzată și covoarele vechi și cărțile de drept prăfuite. Un aer de importanță.

Cum se putea ca el, Theodore Boone, să știe adevărul despre crima Duffy? Dintre toți oamenii din Strattenburg, în jur de șaptezeci și cinci de mii, de ce el? Cea mai mare crimă din oraș de când se întâmplase ceva grav, prin anii 1950, iar el, Theo, era dintr-odată în miezul lucrurilor.

Habar nu avea ce să facă.

CAPITOLUL 10

Când Theo își parcă bicicleta, în jurul intrării de la adăpostul de pe Highlander Street erau câțiva bărbați cu înfățișare de duri. Trecu printre ei cu un zâmbet metalic și rostind un politicos „Mă scuzați" – și chiar nu-i era teamă de ei, pentru că acești bărbați nu s-ar fi luat de un puștan. Mirosul respingător de băutură stătută plutea în aer.

– Ai ceva mărunțiș, băiete? spuse o voce dogită.

– Nu, domnule, răspunse Theo fără să-și încetinească pasul.

Înăuntru, la subsol, Theo îi găsi pe Julio și pe familia lui la masă. Mama lui vorbea o engleză acceptabilă, însă era evident că era surprinsă să-l vadă pe Theo într-o seară de miercuri. Theo îi explică, într-o spaniolă pe care o credea perfectă, că Julio mai avea nevoie de ajutor la algebră. Desigur, ea nu înțelese spaniola perfectă, pentru că îl întrebă pe Julio ce spunea Theo. Apoi Hector începu să plângă, și se ocupă de el.

Cantina era plină și supraîncălzită și mai erau și alți copii care plângeau. Theo și Julio se retraseră într-o sală de sus, una pe care o folosea uneori mama lui pentru a-și întâlni clientele din adăpost.

– Ai vorbit cu vărul tău? întrebă Theo după ce închise ușa.

– Da, a spus că va veni, dar nu știu sigur. Este foarte agitat, Theo. Să nu fii surprins dacă nu apare.

– Bine. Să lucrăm la algebră.

– Trebuie?

– Julio, iei numai 6. Nu e bine. Ar trebui să iei 8.

După zece minute, amândoi erau plictisiți. Theo nu se putea concentra pentru că se gândea numai la vărul lui Julio și la potențiala bombă pe care ar reprezenta-o mărturia acestuia. Julio devia de la subiect, pentru că nu-i plăcea algebra. Mobilul lui Theo sună.

– E mama, spuse el pe când îi deschidea clapeta.

Pleca de la birou și era îngrijorată în privința lui. O asigură că era bine, făcând teme cu sârg împreună cu Julio și că va fi acasă la timp pentru cina chinezească, fie ea și rece. Ce mai contează, caldă sau rece?

După ce închise telefonul, Julio spuse:

– E ca lumea că ai telefon mobil.

– Nu sunt singurul din școală care are telefon mobil, spuse Theo. Și este numai pentru telefoane locale, nu și interurbane.

– Chiar și așa, tot e ca lumea.

– Și e doar un telefon, nu un computer.

– La mine în clasă nu are nimeni telefon mobil.

– Tu ești doar într-a șaptea. O să vezi la anul. Unde crezi că e vărul tău acum?

– Să-l sunăm.

Theo ezită, apoi se gândi, de ce nu? Nu avea toată noaptea la dispoziție. Formă numărul, îi înmână telefonul lui Julio, care ascultă câteva secunde, apoi spuse:

– Căsuța vocală.

Se auzi o bătaie în ușă.

Vărul era încă în uniforma kaki de serviciu, inscripționată cu WAVERLY CREEK GOLF pe spatele cămășii, cu litere groase și cu unele mult mai mici pe buzunarul din față. Șapca era inscripționată la fel. Nu era mai înalt decât Theo și în mod evident arăta mai mic de 18–19 ani. Ochii săi negri inspectau totul cu frenezie și, chiar înainte să se așeze, lăsă impresia clară că era gata de plecare.

Refuză să dea mâna cu Theo și refuză să-și spună numele sau prenumele. În spaniolă, schimbă rapid câteva cuvinte cu Julio. Un schimb încordat de cuvinte.

– Vrea să știe de ce ar trebui să aibă încredere în tine, spuse Julio.

Theo era recunoscător pentru interpretare pentru că nu înțelesese aproape nici un cuvânt în spaniolă. Spuse:

– Julio, uite, ce părere ai despre o recapitulare succintă? El a venit la tine, tu ai venit la mine și acum iată-mă. Nu eu am început acest proces. Dacă dorește să plece, atunci la revedere. Aș fi încântat să mă duc acasă.

Era o discuție dură și în engleză cuvintele sunară pline de forță. Julio traduse în spaniolă, iar vărul se uită la Theo de parcă ar fi fost insultat.

Theo nu dorea să plece. Știa însă că asta trebuia. Era mai bine să nu se amestece. Își spusese să-și vadă de ale lui, dar adevărul era că Theo era bucuros să fie exact unde era în acel moment.

– Spune-i că poate avea încredere în mine și că nu voi spune nimănui ce-mi spune el.

Julio traduse, iar vărul păru să se relaxeze puțin.

Pentru Theo era evident că vărul era profund afectat și că dorea să fie ajutat. Julio continuă să turuie în spaniolă. Îi aducea lui Theo, care înțelegea câte ceva, o mulțime de laude.

Vărul zâmbi.

Theo scosese la imprimantă o hartă color de pe Google Earth a terenului de la Creek pe care marcase reședința Duffy. Vărul, în continuare fără nume, începu să-și spună povestea. Arătă către un loc printre copaci la o cotitură pe traseul cu șase găuri și vorbi repede despre ceea ce văzuse. Stătea pe niște bușteni pe malul unei ape, chiar în mijlocul pâlcului de copaci, luându-și prânzul și văzându-și de ale sale, când zărise un bărbat intrând în casă pe ușa din spate și ieșind câteva minute mai târziu. Julio ținea serios pasul cu interpretarea, adesea oprindu-și vărul pentru a putea traduce în engleză pentru Theo. Theo, spre cinstea lui, începu să înțeleagă din ce în ce mai mult spaniola, pe măsură ce se obișnuia cu ticurile verbale ale vărului.

Vărul descrise agitația din jurul terenului de golf după venirea poliției și după răspândirea zvonurilor. După spusele unui prieten de-al lui, un pușți din Honduras care servea la masă în restaurantul clubului, domnul Duffy lua un prânz târziu și ceva de băut atunci când aflase vestea că soția sa fusese găsită moartă. El făcuse o scenă, se grăbise să plece, sărise în golfmobil și o pornise repede spre casă. Prietenul său îi spusese că domnul Duffy purta un pulover negru, pantaloni crem și o șapcă de golf maro. Aceeași ținută purtată de bărbatul pe care el îl văzuse intrând în reședința Duffy și ieșind câteva minute mai târziu.

Din dosarul său, Theo scoase patru fotografii cu Pete Duffy. Toate patru erau de pe internet, din arhivele ziarului din Strattenburg. Le mărise la 20 x 25 cm. Le împrăștie pe masă și așteptă. Vărul nu putu să-l identifice pe domnul Duffy. Estimă că era la circa 50–100 de metri distanță când își mânca liniștit prânzul și îl văzuse pe

acel bărbat. Bărbatul pe care îl văzuse arăta foarte asemănător cu cel din fotografii, însă vărul nu putea fi sigur. Era însă sigur de felul în care bărbatul era îmbrăcat.

O identificare pozitivă din partea vărului ar fi fost de ajutor, dar nu era un capăt de țară. Va fi ușor de stabilit cum era îmbrăcat domnul Duffy, iar faptul că un martor a văzut un bărbat în aceleași haine intrând în casă cu numai câteva minute înainte de crimă va duce la o condamnare, cel puțin în opinia lui Theo.

Ascultându-l pe Julio traducând în spaniolă, Theo îl privi pe văr îndeaproape. Fără îndoială, spunea adevărul. De ce nu ar spune adevărul? Nu avea nimic de câștigat mințind, ba chiar o grămadă de pierdut! Povestea lui era credibilă. Și se încadra perfect în teoria acuzării. Problema era totuși că acuzarea habar nu avea că există un asemenea martor.

Theo ascultă, apoi se întrebă din nou ce ar trebui să facă mai departe.

Vărul vorbea și mai repede, de parcă își dăduse drumul la gură în cele din urmă și dorea să spună totul. Lui Julio îi era din ce în ce mai greu să țină ritmul cu traducerea. Theo tasta febril la laptopul său, luându-și cât mai multe notițe. Opri povestirea, îi ceru lui Julio să repete ceva, apoi continuară.

Când Theo nu mai avu nimic de întrebat, se uită la ceas și fu surprins să constate cât era de târziu. Era trecut de ora 19.00, iar părinții săi nu aveau să fie prea încântați că întârziase la cină. Spuse că trebuie să plece. Vărul întrebă ce se va întâmpla de-acum.

– Nu știu exact, răspunse Theo. Dă-mi puțin timp. Să mă gândesc.

– Dar ai promis să nu spui nimănui, zise Julio.

– N-am să spun, Julio. Nu până când noi – toți trei – vom hotărî ce e de făcut.

– Dacă se sperie, va dispărea, spuse Julio indicând cu capul spre vărul său. Nu se poate să fie prins, înțelegi?

– Sigur că înțeleg.

Tăițeii chinezești cu pui erau mai reci decât de obicei, însă Theo nu avea poftă de ei. Cei doi Boone mâncau la televizor. Judge, care refuzase mâncarea pentru câini încă din prima săptămână ca membru al familiei, mânca din castronul său în apropiere de televizor. Nu era nimic în neregulă cu apetitul său.

– De ce nu mănânci? îi spuse mama, cu bețișoarele în aer.

– Mănânc.

– Pari preocupat, spuse tatăl.

El folosea o furculiță.

– Da, așa e, spuse ea, fiind de acord cu soțul ei. S-a întâmplat ceva la adăpost?

– Nu. Doar mă gândeam la Julio și la familia lui și la cât de greu trebuie să le fie.

– Ești un copil atât de dulce, Teddy.

„Dacă ai ști tu", se gândi Theo.

Perry Mason, în alb și negru, era în mijlocul unui mare proces și era pe cale să piardă cazul. Judecătorul se săturase de el. Jurații erau sceptici. Procurorul era foarte încrezător. Dintr-odată, Perry Mason se uită în mulțimea de spectatori și spuse numele unui martor surpriză. Martorul veni și începu să spună o poveste diferită de cea pe care le-o servise procurorul. Noua poveste era perfect plauzibilă. Martorul surpriză făcu față întrebărilor acuzării, iar juriul decise în favoarea clientului lui Perry Mason.

Încă un final fericit. Încă o victorie în sala de judecată.

– Nu merge așa, spuse doamna Boone. Era ceva ce îi ieșea pe gură de cel puțin trei ori pe parcursul unui episod. Nu există așa ceva – martor surpriză.

Theo sesiză o breșă.

– Dar dacă apare dintr-odată un martor? Unul hotărâtor pentru aflarea adevărului? Și unul despre care nimeni nu știa nimic?

– Dacă nu știa nimeni de el, cum ar ajunge el în sala de judecată? întrebă domnul Boone.

– Dacă pur și simplu își face apariția? răspunse Theo. Ce-ar fi dacă un martor ocular citește în ziar despre proces sau vede ceva la televizor și apare dintr-odată. Nu știe nimeni de existența sa. Nu știe nimeni că fusese martor la crimă. Ce ar face judecătorul?

Se întâmpla rar ca Theo să îi încuie, chiar și pentru scurt timp, pe ceilalți doi avocați din familie. Părinții săi reflectară la întrebare. Câteva lucruri erau sigure până la acest punct. Unu, amândoi aveau o părere. Doi, în nici un caz nu ar fi căzut de acord.

Mama începu prima.

– Acuzarea nu se poate folosi de un martor pe care nu l-a anunțat curții și apărării. Regulile interzic martorii surpriză.

– Dar, spuse tatăl, aproape întrerupând-o și gata de a dezbate, dacă acuzarea nu știe de martor, atunci nu-i poate dezvălui identitatea. Un proces înseamnă aflarea adevărului. A-i refuza unui martor ocular posibilitatea de a depune mărturie este ca și cum ai ascunde adevărul.

– Regulile sunt reguli.

– Dar regulile pot fi modificare de către judecător, la nevoie.

– La apel, condamnarea nu va sta în picioare.

– Nu sunt chiar așa sigur de asta.

Și tot așa, când unul, când celălalt. Theo stătu liniștit. Se gândi să le amintească părinților săi că nici unul din ei nu era specializat în drept penal, însă un asemenea comentariu i-ar fi atras replici dure din partea ambilor. Asemenea discuții erau obișnuite în familia Boone, iar Theo aflase multe despre lege în timpul cinelor sau pe verandă sau chiar pe drum, stând pe bancheta din spate.

De exemplu, aflase că părinții săi, ca avocați, erau considerați funcționari ai tribunalului. Și, în consecință, aveau datoria de a sprijini administrarea justiției. Dacă alți avocați violau codul de etică sau dacă poliția încălca regulile, atunci părinții săi trebuiau să întreprindă acțiunile adecvate. După spusele lor, mulți avocați ignorau această responsabilitate, însă nu și ei.

Theo se temea să le spună despre vărul lui Julio. Simțul datoriei probabil i-ar obliga să se ducă direct la judecătorul Gantry. Vărul ar fi ridicat de către poliție, târât la tribunal, obligat să depună mărturie, apoi reținut ca imigrant ilegal. Ar ajunge la închisoare, apoi în vreun centru de detenție unde, după afirmațiile domnului Mount, ar putea petrece luni de zile așteptând să fie deportat înapoi în El Salvador.

Credibilitatea lui Theo ar fi distrusă. O familie ar fi serios afectată.

Dar ar fi condamnat un om vinovat. Altfel, Pete Duffy probabil că va pleca de la tribunal ca om liber. Ar scăpa.

Theo mai luă o gură de pui rece.

Știa că avea să doarmă puțin.

CAPITOLUL 11

Coșmarurile încetară cu puțin înainte de venirea zorilor, iar Theo renunță întru câtva la ideea de a se odihni cu adevărat. Stătu multă vreme cu privirea ațintită în tavan, așteptând să audă că părinții săi s-au trezit. Îi spuse bună dimineața lui Judge care dormea sub pat.

Pe parcursul nopții, Theo se autoconvinsese de multe ori că nu avea altă opțiune decât să stea cu ei la masă în acea dimineață și să le spună povestea vărului lui Julio. Se răzgândise de mai multe ori. Și nu putea să se autoobligе, hotărî el dându-se jos din pat, să încalce promisiunea pe care le-o făcuse lui Julio și vărului său. Nu putea spune nimănui. Dacă un om vinovat era pe cale să scape, nu era problema lui Theo.

Sau era?

Făcu aceleași gesturi în îndeplinirea ritualului său matinal – duș, spălat pe dinți, aparatul dentar, chinul zilnic de a se hotărî cu ce să se îmbrace. Ca de fiecare dată, se gândi la Elsa și la obiceiul ei enervant de a-i inspecta rapid cămașa, pantalonii și pantofii pentru a se asigura că se potriveau și că nici unul dintre obiectele vestimentare nu mai fusese purtat în ultimele trei zile.

Își auzi tatăl plecând cu câteva minute înainte de ora șapte. O auzi pe maică-sa în cameră, uitându-se la o

emisiune matinală. Exact la ora 7.30, Theo închise ușa la baie, își deschise telefonul mobil și îl sună pe unchiul Ike.

Ike nu era genul care să se trezească devreme. Biata sa carieră de consultant fiscal cu normă redusă nu era foarte solicitantă, iar el nu-și începea ziua prea entuziasmat. Munca sa era groaznic de plictisitoare, lucruri despre care îi pomenise lui Theo în repetate rânduri. Și mai era o problemă. Ike bea prea mult, iar acest obicei nefericit îl făcea să ia startul mai greu dimineața. De-a lungul timpului, Theo îi auzise pe adulți șușotind despre faptul că Ike bea. Elsa îl întrebase cândva pe Vince ceva legat de Ike, iar Vince răspunsese scurt: „Poate, dacă e treaz". Theo nu ar fi trebuit să audă asta, însă Theo auzea pe la birou mult mai multe decât știau ceilalți.

În cele din urmă, i se răspunse la telefon cu o voce dogită și dură.

– Theo, tu ești?

– Da, Ike, bună dimineața. Scuze că te deranjez atât de devreme.

Theo vorbea cât de încet putea.

– Nici o problemă, Theo. Presupun că te preocupă ceva.

– Da, putem sta de vorbă acum de dimineață? La tine la birou? A intervenit ceva foarte important și nu știu dacă pot vorbi despre asta cu ai mei.

– Păi, sigur, Theo. La ce oră?

– Probabil puțin după ora opt. Școala începe la 8.30. Dacă plec prea devreme, mama va deveni bănuitoare.

– Sigur. Cu mare plăcere.

– Mulțumesc, Ike.

Theo își mâncă grăbit micul dejun, își sărută mama luându-și la revedere, vorbi cu Judge și la ora opt fix era deja pe bicicletă, zorind pe Mallard Lane.

*

Ike era la el la birou, având în față un pahar de carton cu cafea aburindă și o spirală uriașă cu scorțișoară, acoperită cu cel puțin 2 centimetri de glazură. Arăta delicios, dar Theo abia își mâncase cerealele. În plus, nu avea poftă de mâncare.

– Ești bine? spuse Ike în timp ce Theo se așeza pe marginea unui scaun.

– Presupun. Trebuie să vorbesc cu cineva, confidențial, cineva în care să am încredere, cineva care e la curent cu legea.

– Ai omorât pe cineva? Ai jefuit vreo bancă?

– Nu.

– Pari teribil de crispat, spuse Ike, rupând o bucată mare din spirala cu scorțișoară și îndopându-se cu ea.

– E vorba despre cazul Duffy, Ike. S-ar putea să știu ceva cu privire la vinovăția domnului Duffy.

Ike continuă să mestece, aplecându-se înainte, sprijinit pe coate. Uitându-se la Theo, ridurile din jurul ochilor săi se strânseră.

– Continuă.

– Există un martor, un tip despre care nu știe nimeni, care a văzut ceva în momentul crimei.

– Iar tu știi cine este?

– Da, și am promis să nu spun.

– Cum Dumnezeului ai dat peste individul ăsta?

– Prin intermediul unui coleg de școală. Nu-ți pot spune altceva, Ike. Am promis să nu o fac.

Ike înghiți cu greutate, apoi puse mâna pe cană și luă o gură mare de cafea. Nu-și luă ochii de la Theo. Nu era chiar așa de surprins. Nepotul său cunoștea mai mulți avocați, funcționari de la tribunal, judecători și polițiști decât oricine altcineva din oraș.

– Și orice ar fi văzut acolo acest martor necunoscut ar avea un impact serios asupra procesului, nu-i așa? întrebă Ike.

– Da.

– Acest martor a vorbit cu poliția sau cu avocații sau cu oricine altcineva implicat în acest caz?

– Nu.

– Iar deocamdată acest martor nu dorește să se arate, da?

– Da.

– Îi e teamă de ceva?

– Da.

– Mărturia acestui om ar ajuta la condamnarea domnului Duffy sau la achitarea sa?

– La condamnare, fără îndoială.

– Ai stat de vorbă cu acest martor?

– Da.

– Și îl crezi?

– Da. Spune adevărul.

Încă o gură mare de cafea. Un plescăit din buze. Ike îl sfredelea pe Theo cu privirea. Apoi continuă:

– Astăzi e joi, cea de-a treia zi de proces. Din câte am auzit, judecătorul Gantry este hotărât să îl încheie săptămâna asta, chiar dacă asta înseamnă să se întrunească și sâmbătă. Așadar, procesul este pe jumătate terminat.

Theo confirmă dând din cap. Unchiul său își îndesă în gură încă o bucată mare de spirală și o mestecă lent. Trecu un minut. Ike înghiți în cele din urmă și spuse:

– Așa că întrebarea este, evident, ce anume s-ar putea face sau ar trebui făcut, dacă ar trebui făcut ceva, cu privire la acest martor în acest moment al procesului?

– Exact, spuse Theo.

– Da, și din câte am aflat, domnul Jack Hogan chiar are nevoie de câteva surprize. Acuzarea a început cu un caz slab care devine din ce în ce mai slab.

– Credeam că nu urmărești procesul.

– Am prieteni, Theo. Surse.

Ike sări în picioare și merse până în capătul celălalt al camerei unde câteva rafturi vechi erau pline cu cărți de drept. Își trecu degetul peste cotoarele câtorva dintre ele, apoi smulse una din raft și începu să o răsfoiască. Se întoarse la birou, se așeză, își puse cartea în față și începu să caute ceva știut numai de el. În cele din urmă, după o lungă tăcere, spuse:

– Am găsit. Conform regulilor noastre de procedură, un judecător într-un proces penal are autoritatea de a declara viciu de procedură în cazul în care consideră că s-a întâmplat ceva nepotrivit. Sunt date câteva exemple: un jurat care este contactat de cineva interesat de rezultatul procesului; un martor important se îmbolnăvește sau nu poate depune mărturie dintr-un motiv oarecare; dacă dispar dovezi esențiale. Chestii din astea.

Theo știa asta.

– Intră aici și martorii surpriză? întrebă el.

– Nu în mod specific, însă este o regulă destul de largă care-i permite judecătorului să facă orice consideră el că este corect. Poate fi adus argumentul că lipsa unui martor important este motivul de bază pentru un viciu de procedură.

– Ce se întâmplă apoi?

– Nu se renunță la acuzații. Este reprogramat un alt proces.

– Când?

– Depinde de judecător, însă în acest caz presupun că Gantry nu va aștepta prea mult. Câteva luni. Timp suficient pentru ca martorul secret să-și pregătească mărturia.

Rotițele lui Theo se învârteau atât de repede, încât nu se putea hotărî ce să spună mai departe.

Ike spuse:

– Deci, Theo, problema este cum îl convingi pe judecătorul Gantry să declare viciu de procedură înainte ca acest caz să ajungă pe mâna juriului? Înainte ca juriul să-l găsească pe domnul Duffy nevinovat, când de fapt el este vinovat?

– Nu știu. Aici intervii tu, Ike. Am nevoie de ajutorul tău.

Ike împinse cartea la o parte și rupse încă o bucată din spirala cu scorțișoară. O mestecă în timp ce cântărea situația.

– Uite cum facem, spuse el continuând să mestece. Tu te duci la școală. Eu o să mă duc la tribunal să arunc o privire. O să mai fac niște cercetări, poate să stau de vorbă cu unu, doi prieteni. Nu voi da numele tău. Crede-mă, Theo, mereu te voi proteja. Poți să mă suni la prânz?

– Sigur.

– Șterge-o. Când Theo era la ușă, Ike spuse: De ce nu le-ai spus părinților tăi?

– Crezi că ar trebui?

– Nu încă. Poate mai încolo.

– Ei țin foarte mult la etică, Ike. Știi doar. Sunt funcționari ai tribunalului și ar putea să mă oblige să dezvălui ceea ce știu. E complicat.

– Theo, este prea complicat pentru un băiat de 13 ani.

– Cred că sunt de acord.

– Sună-mă la prânz.

– Așa voi face, Ike. Mulțumesc.

*

În timpul pauzei, pe când Theo se grăbea să dea de April, cineva îl strigă din partea cealaltă a coridorului. Era Sandy Coe, care se grăbea să-l prindă din urmă.

– Theo, spuse el, ai un minut?

– Aaa, sigur.

– Uite, voiam doar să-ți spun că părinții mei s-au dus la acel avocat de insolvență, tipul acela, Mozingo, iar el le-a promis că nu o să ne pierdem casa.

– Excelent, Sandy.

– A spus că vor trebui să parcurgă etapele imposibilității de plată – toate chestiile alea pe care mi le-ai explicat tu –, însă în cele din urmă vom reuși să ne păstrăm casa. Sandy caută în rucsac, scoase un plic mic și i-l înmână lui Theo. E de la mama. I-am spus de tine și cred că e un bilet de mulțumire.

Theo îl luă neîncrezător.

– Sandy, nu era nevoie. N-a fost mare lucru.

– Mare lucru? Theo, vom reuși să ne păstrăm casa!

Spunând asta, Theo observă că lui Sandy i se umeziseră ochii. Era gata să plângă. Theo îl încurajă cu pumnul și spuse:

– Cu mare plăcere, Sandy. Și dacă te mai pot ajuta, dă-mi de știre.

– Mulțumesc, Theo.

În timpul orei de educație civică, domnul Mount îi ceru lui Theo să pună clasa la curent cu ultimele noutăți în procesul Duffy. Theo povesti cum încercase acuzarea să dovedească faptul că domnul și doamna Duffy aveau o căsnicie șubredă și că aproape depuseseră actele de divorț cu doi ani în urmă. Au fost chemați să depună mărturie câțiva dintre prietenii lor, însă aceștia, după

părerea lui Theo, fuseseră jenați de întrebările domnului Clifford Nance.

Pentru o clipă, Theo se gândi să-și deschidă laptopul și să citească dialogul proaspăt ieșit de sub tipar din sala de judecată, dar apoi se gândi mai bine. Nu era o crimă să intre ilicit pe site-ul stenografei curții, însă în mod cert nici nu era de bine.

Imediat ce se termină ora, iar băieții se îndreptară spre cantină, Theo se retrase într-o sală de baie și îl sună pe Ike. Era aproape 12.30.

– O să scape, spuse Ike când răspunse la telefon. Sub nici o formă Hogan nu poate obține o condamnare.

– Cât ai stat să urmărești? întrebă Theo ascunzându-se într-o toaletă.

– Toată dimineața. Clifford Nance este prea bun, iar Hogan e în derivă. M-am uitat la jurați. Nu le place de Pete Duffy, dar lipsește dovada. Va scăpa.

– Dar e vinovat, Ike.

– Dacă zici tu, Theo. Însă eu nu știu ce știi tu. Nimeni nu știe.

– Ce e de făcut?

– Încă mai lucrez la asta. Treci pe la mine după ore.

– Bine.

CAPITOLUL 12

Cea mai populară fată din clasa a opta era o brunetă cu părul creț pe nume Hallie. Era foarte drăguță și sociabilă și îi plăcea să flirteze. Era căpitanul echipei de majorete, dar ar fi putut și să joace. Nici unul dintre băieți nu o întrecea la tenis și l-a învins chiar și pe Brian odată și la probele de 100 m liber, și la 50 m fluture. Pentru că era interesată mai mult de sporturi, Theo era pe lista ei secundară. Sau chiar pe cea terță.

Însă pentru că avea un câine temperamental, Theo era pe cale să facă un pas înainte.

Câinele era un schnautzer care se enerva adesea când era lăsat singur acasă peste zi. Reușise cumva să scape prin ușa specială pentru animale, săpase sub gardul ce înconjura curtea și fusese ridicat de către hingheri la vreun kilometru distanță de casă. Theo auzi această poveste pe când își lua prânzul. Hallie și două dintre prietenele ei se așezară grăbite la masa unde mânca Theo și începură să povestească. Hallie era înnebunită, plângea, iar Theo nu putu să nu remarce cât de drăguță era chiar și atunci când plângea. Acesta era momentul lui Theo.

– S-a mai întâmplat și înainte? întrebă el.

Hallie își șterse obrajii și spuse:

– Da, Rocky a mai fost ridicat și acum câteva luni.

– Îl vor gaza? întrebă Edward.

Edward făcea parte din grupul care se adunase în jurul lui Theo, al lui Hallie și al prietenelor ei. Hallie atrăgea de regulă o mulțime de băieți. Gândul gazării câinelui său o făcu să plângă și mai tare.

– Taci din gură! se răsti Theo la Edward, care oricum era lipsit de tact. Nu, nu îl vor gaza.

Hallie spuse:

– Tata e plecat din oraș, iar mama are azi pacienți până târziu. Nu știu ce să fac.

Theo împinse deoparte mâncarea și își deschise laptopul.

– Liniștește-te, Hallie. Am mai făcut asta.

Apăsă câteva taste, iar ceilalți se strânseră și mai aproape.

– Presupun că este înregistrat câinele tău, spuse Theo.

În Strattenburg se dăduse o ordonanță care cerea ca fiecare câine să fie înregistrat și luat în evidență. Cei vagabonzi erau ridicați și închiși pentru 30 de zile. Dacă timp de 30 de zile nu se găsea nimeni care să adopte un câine vagabond, bietul cățel era eutanasiat. Sau „gazat", cum se exprimase Edward cu cruzime. Însă nu foloseau gaz de-adevăratelea.

Familia lui Hallie avea foarte mare influență. Tatăl ei era la conducerea unei companii, iar mama era un medic important. Bineînțeles că Rocky era înregistrat cu acte în regulă.

– Da, spuse ea, pe numele tatălui meu.

– Și acesta este? întrebă Theo tastând.

– Walter Kershaw.

Theo tastă. Toată lumea era în așteptare. Plânsetele încetară.

– În regulă, spuse Theo, ciugulind din mâncare și uitându-se la ecran. Verific noile înregistrări ale hingherilor. Ciuguli din nou. Iată, Rocky a fost adus în această dimineață la 9.30. Este acuzat că a încălcat legea lesei, cea de-a doua abatere a sa pe anul acesta. Amenda va fi de 20 de dolari, plus opt dolari pentru pensiune. O a treia abatere va însemna 10 zile de prizonierat și o amendă de 100 de dolari.

– Când îl pot lua înapoi? întrebă Hallie.

– Tribunalul animalelor se ține de la patru la șase în fiecare după-amiază, patru zile pe săptămână, închis lunea. Poți merge la tribunal în după-amiaza aceasta?

– Cred că da, dar nu e nevoie de părinții mei?

– Nu. Voi fi acolo. Am mai făcut asta.

– Nu are nevoie de un avocat adevărat? întrebă Edward.

– Nu, nu și la Tribunalul Animalelor. Chiar și un imbecil ca tine s-ar descurca.

– Dar cum fac cu banii? întrebă Hallie.

– Nu am un tarif. Nu am încă licență.

– Nu pentru tine, Theo. Banii pentru amendă?

– Aa... amenda. Uite care-i planul. O să completez online o fișă de recuperare. Asta înseamnă că practic Rocky pledează vinovat la acuzația de încălcare a legii lesei, care este doar o abatere minoră, și că tu, unul dintre proprietari, vei plăti o amendă și-l vei scoate de acolo. După ore, dai o fugă la spital, o cauți pe mama ta, faci rost de bani și ne întâlnim la tribunal la ora patru.

– Mulțumesc, Theo. Rocky va fi acolo?

– Nu. Rocky este închis. Îl poți lua mai târziu, împreună cu mama ta.

– De ce nu pot să-l iau de la tribunal?

Adesea, Theo era uimit de întrebările ridicole pe care le puneau prietenii săi. Tribunalul Animalelor era cel

mai slab tribunal dintre toate. Porecla sa era Tribunalul Miau, iar sistemul juridic îl trata ca pe un copil vitreg nedorit. Judecătorul era un avocat care fusese dat afară din toate firmele de avocatură din oraș. Purta blugi și bocanci de armată și era jenat că ocupă o poziție atât de neimportantă. Regulile îi permiteau oricărei persoane care avea probleme cu animalul său să se prezinte fără un avocat și să-și susțină propriul caz. Cei mai mulți dintre avocați evitau Tribunalul Miau pentru că era mult sub demnitatea lor. Sala de audieri era la subsolul tribunalului, departe de marile procese.

Hallie chiar credea că funcționarii se lăsau în fiecare după-amiază târâți de niște câini și pisici, în lese și cu botnițe, pentru a fi judecați și a se întoarce apoi la proprietarii lor? Acuzații de fapte penale erau aduși din închisoare și ținuți într-un loc special amenajat unde își așteptau rândul pentru a apărea în fața judecătorului. Dar nu și câinii, și pisicile.

Lui Theo era să-i scape de pe buze o replică sarcastică, însă în schimb îi zâmbi lui Hallie, și mai drăguță acum, și spuse:

– Îmi pare rău, Hallie, dar nu merge așa. Îl vei avea pe Rocky acasă diseară, în deplină siguranță.

– Mulțumesc, Theo. Ești cel mai bun.

Într-o zi obișnuită, aceste cuvinte i-ar fi răsunat în urechi lui Theo ore în șir, dar aceasta nu era o zi obișnuită. Era prea preocupat cu procesul lui Pete Duffy. Ike era în sala de judecată, iar Theo îi dădu un SMS după-amiază.

Theo scrise: Ești acolo? Pune-mă în temă, te rog.

Ike răspunse: Da, la balcon. Multă lume. Statul a luat o pauză la 14. Bună treabă să suscite îndoieli cu discuția despre divorț și vechii camarazi de golf.

> Dovezi suficiente?

>> Nici vorbă. Tipul scapă. Doar dacă...

> Ai vreun plan?

>> Încă lucrez la el. Vii la tribunal?

> Poate. Ce e acum?

>> Primul martor al apărării. Partener de afaceri cu Duffy. Plicticos.

> Trebuie să o șterg. Chimie. Vorbim mai târziu.

>> Vreau un zece la chimie, bine?

> Fără probleme.

Deși Tribunalul Animalelor era prea puțin respectat de către avocații din Strattenburg, rareori te plictiseai. Cazul era despre un șarpe boa constrictor pe nume Herman, și evident că Herman avea talentul de a evada. Aventurile sale nu ar fi fost o problemă dacă proprietarul său ar fi locuit la țară, într-o așezare rurală. Totuși proprietarul, un individ la vreo 30 de ani cu aspect punk și cu tatuaje până pe gât, locuia într-un bloc cu multe apartamente în partea mai săracă a orașului. Un vecin fusese îngrozit să-l găsească pe Herman încolăcit pe podeaua lui din bucătărie într-o dimineață devreme pe când își pregătea un bol cu fulgi de ovăz.

Vecinul era furios. Proprietarul lui Herman era indignat. Lucrurile erau tensionate. Theo și Hallie stăteau pe scaune pliante, singurii spectatori din sala micuță. Biblioteca de la Boone & Boone era mai mare și cu mult mai plăcută.

Herman era pus la vedere. Stătea într-o cușcă cu zăbrele dese, cocoțată într-un colț al unei bănci, nu departe

de judecătorul Yeck, care se uita la el cu atenție. Singurul reprezentant al autorității, altul decât judecătorul, era o funcționară bătrână care era acolo de ani de zile și era cunoscută ca fiind cea mai ursuză băbătie din toată clădirea. Nu voia deloc să aibă de-a face cu Herman. Se retrăsese într-un colț îndepărtat și arăta încă speriată.

– Ce părere aveți, domnule judecător? spuse vecinul. Să locuiești în același bloc cu această creatură, fără să știi dacă nu cumva se târăște prin patul tău când dormi.

– Este inofensiv, spuse proprietarul. Nu mușcă.

– Inofensiv? Dar ce zici de un atac de cord? Nu e drept, domnule judecător. Trebuie să ne protejați.

– Nu arată inofensiv, spuse judecătorul Yeck și toată lumea se uită la Herman cum se încolăcise în jurul unei imitații de creangă de copac din cușcă, nemișcat, aparent adormit, deloc impresionat de gravitatea faptelor sale.

– Nu e prea mare pentru un boa cu coada roșie? întrebă judecătorul Yeck, de parcă avusese parte numai de șerpi boa constrictori.

– Doi metri și douăzeci, după câte știu eu, spuse cu mândrie proprietarul. O nimica toată.

– Mai ai și alți șerpi în apartament? întrebă judecătorul.

– Câțiva.

– Câți?

– Patru.

– Doamne, Dumnezeule, spuse vecinul.

Arăta înfricoșat.

– Toți boa?

– Trei boa și un șarpe regal.

– Pot să întreb de ce?

Proprietarul își mută greutatea de pe un picior pe altul, ridică din umeri și spuse:

– Unora le plac papagalii, altora hamsterii. Câini, pisici, cai, capre. Mie îmi plac șerpii. Sunt animale de companie foarte drăguțe.

– Foarte drăguțe, șuieră vecinul.

– Este prima dată când a evadat unul? întrebă judecătorul Yeck.

– Da, spuse proprietarul.

– Nu, spuse vecinul.

– Ei bine, asta lămurește lucrurile.

Oricât ar fi fost de fascinant, lui Theo îi era greu să se concentreze pe Herman și problemele acestuia. Două lucruri îi distrăgeau atenția. Cel mai evident era faptul că Hallie stătea foarte aproape, iar asta făcea ca momentul să fie unul dintre cele mai plăcute pentru Theo. Însă chiar și acesta era umbrit de problema mult mai serioasă legată de ce anume să facă în privința vărului lui Julio.

Procesul de crimă înainta foarte repede. Martorii aveau să termine în curând, iar avocații aveau să încheie. În curând, judecătorul Gantry va lăsa cazul pe mâna juraților. Timpul trecea.

– Trebuie să ne protejezi, domnule judecător, spuse din nou vecinul.

– Ce vreți să vă fac? ripostă judecătorul Yeck.

Își pierduse răbdarea.

– Puteți dispune să fie omorât?

– Vreți pedeapsa cu moartea pentru Herman?

– De ce nu? Sunt copii la noi în bloc.

– Pare cam dur, spuse judecătorul Yeck.

Era clar că nu avea de gând să ordone moartea lui Herman.

– Fiți serioși, spuse proprietarul dezgustat. Nu a făcut niciodată nici un rău nimănui.

– Poți să garantezi că șerpii vor sta în apartament? întrebă judecătorul.

– Da. Vă dau cuvântul meu.

– Uitați ce vom face, spuse judecătorul. Ia-l pe Herman acasă. Nu vreau să-l mai văd vreodată. Nu avem loc unde să-l ținem și nu-l vrem în adăpostul nostru. Nimeni de acolo nu-l place pe Herman. Înțelegi?

– Cred că da, spuse proprietarul.

– Dacă Herman evadează din nou sau dacă șerpii sunt prinși în afara apartamentului tău, atunci nu-mi rămâne decât să ordon să fie omorâți. Toți. E clar?

– Da, onorată instanță. Promit.

– Am cumpărat un topor, spuse vecinul aprins. Un topor cu coada lungă. De la Home Depot, m-a costat 12 dolari. Îl arătă furios pe Herman. Dacă văd șarpele ăsta sau orice alt șarpe în apartamentul meu sau oriunde în altă parte, nu veți mai ajunge să vă implicați, onorată instanță.

– Liniștiți-vă.

– Jur că-l omor. Ar fi trebuit să-l omor de prima dată, dar nu m-am gândit. Și nu aveam topor.

– Ajunge, spuse judecătorul Yeck. Caz închis.

Proprietarul se grăbi să înainteze, puse mâna pe cușca grea și o ridică încetișor. Herman nu era pe față. Nu se arătase prea interesat de dezbaterea privind moartea sa.

Vecinul ieși din sală pășind apăsat. Herman și proprietarul său mai zăboviră puțin, apoi plecară și ei.

După ce ușile se închiseră cu zgomot, funcționara reveni pe scaunul său în apropiere de judecător. Judecătorul se uită peste niște acte, apoi își ridică privirea către Theo și Hallie. Nu mai era nimeni altcineva în sală.

– Ei, salutare, domnule Boone, spuse el.

– Bună ziua, domnule judecător, spuse Theo.

– Ai treburi la tribunal?

– Da, domnule. Am de recuperat un câine.

Judecătorul luă o foaie de hârtie, fișa sa cu procese.

– Pe Rocky? întrebă el.

– Da, domnule.

– Prea bine. Te poți apropia.

Theo și Hallie înaintară pe micuța poartă către singura masă din sală. Theo îi indică unde să se așeze. El rămase în picioare, ca un adevărat avocat.

– Să începem, spuse judecătorul Yeck, evident savurând momentul și dându-și seama că tânărul Theo Boone se străduia din greu să-și impresioneze foarte drăguța sa clientă.

Judecătorul zâmbi amintindu-și prima apariție a lui Theo în această sală de tribunal. Era un băiețel foarte speriat care se chinuia înnebunit să salveze un câine vagabond, pe care apoi l-a luat acasă și căruia i-a pus numele de Judge.

– Ei bine, onorată instanță, începu Theo foarte bine, Rocky este un schnautzer pitic înregistrat pe numele domnului Walter Kershaw, care este plecat din oraș cu afaceri. Soția sa, doamna doctor Phyllis Kershaw, este medic pediatru și nu a putut veni. Clienta mea este fiica lor, care este la gimnaziu, colegă cu mine în clasa a opta.

Theo îi făcu oarecum un semn cu mâna lui Hallie, care era înspăimântată, dar în același timp avea încredere că Theo știa ce face.

Judecătorul Yeck îi zâmbi lui Hallie. Apoi spuse:

– Văd că aceasta este cea de-a doua abatere.

– Da, domnule, spuse Theo. Prima abatere a fost acum patru luni, când domnul Kershaw a rezolvat situația.

– Iar Rocky este reținut?

– Da, domnule.

– Nu poți nega faptul că a fost lăsat liber, nu-i așa?

– Da, domnule, însă îi cer curții să renunțe și la amendă, și la taxa de pensiune.

– Pe ce temei?

– Domnule, proprietarii au făcut tot ce se putea face omenește pentru a-l împiedica pe Rocky să iasă afară. Ca de fiecare dată, el a fost lăsat într-un loc sigur. Casa era încuiată. Alarma pusă. Poarta din spate era închisă. Au făcut tot ce era posibil pentru a împiedica asta. Rocky e foarte temperamental și adesea se enervează când e lăsat singur. Când iese afară, îi place să o ia la sănătoasa. Proprietarii știu asta. Nu au fost neglijenți.

Judecătorul își scoase ochelarii de citit și băgă în gură unul din brațele acestora, cântărind lucrurile.

– E adevărat, Hallie? întrebă el.

– O, da, domnule. Suntem foarte atenți ca Rocky să nu fugă afară.

– Este un câine foarte deștept, onorată instanță, spuse Theo. A reușit să se strecoare în spălătorie prin ușa specială pentru animale și de acolo a evadat în curte, unde a săpat o groapă sub gard.

– Să presupunem că o va face din nou.

– Proprietarii intenționează să întărească modalitățile de siguranță, domnule.

– Foarte bine. Renunț la amendă și la taxă. Dar, dacă Rocky este prins din nou, voi dubla și amenda, și taxa. S-a înțeles?

– Da, onorată instanță.

– Caz închis.

Pe când mergeau pe culoarul de la primul etaj, îndreptându-se spre intrarea principală, Hallie își strecură

mâna pe după brațul stâng al lui Theo. Braț la braț. Instinctiv, el încetini puțin pasul. Ce clipă!

– Ești un avocat nemaipomenit, Theo, spuse ea.

– Nu chiar. Nu încă.

– De ce nu mă suni din când în când? întrebă ea.

De ce? Asta da, întrebare. Probabil pentru că el crezuse că ea era prea ocupată să stea de vorbă cu toți ceilalți băieți. Își schimba prietenul din două în două luni. Nici măcar nu se gândise să o sune.

– Așa am să fac, spuse el.

Dar știa că n-o va face. Nu era chiar în căutarea unei prietene și, în plus, April avea să fie distrusă dacă el ar începe să flirteze cu cineva ca Hallie.

Fete, procese penale, martori secreți. Dintr-odată, viața era foarte complicată.

CAPITOLUL 13

După un lung rămas-bun, Theo reveni cu picioarele pe pământ. Practic, o rupse la fugă pe scări până la etajul doi, apoi până la balcon, unde în primul rând îl găsi pe Ike. Se strecură lângă el. Era aproape cinci după-amiaza.

Martorul era agentul de asigurări care le vânduse celor doi Duffy polița de un milion de dolari cu numai doi ani și ceva în urmă. Clifford Nance îl purta lent prin detaliile afacerii încheiate cu cei doi. Sublinie cu meticulozitate că fuseseră încheiate două polițe, una care să asigure viața doamnei Myra Duffy, iar cealaltă pentru domnul Peter Duffy. Ambele erau pentru un milion de dolari. Ambele polițe înlocuiau niște polițe existente pentru care s-ar fi plătit 500 000 de dolari în eventualitatea decesului unuia din ei. Tranzacția nu era cu nimic neobișnuită. Agentul mărturisi că era mai degrabă uzual – un cuplu căsătorit care să mărească prima de asigurare pentru a se proteja reciproc în cazul unei morți premature. Ambii știau exact ce fac și nu ezitaseră să-și mărească polițele.

Când Clifford Nance își încheiase audierea, suma de un milion de dolari nu mai ridica atâtea suspiciuni. Jack

Hogan lansă la rândul său câteva întrebări, dar nu reieși nimic. Când agentul își isprăvi mărturia, judecătorul Gantry decise încheierea acelei zile.

Theo îi urmări pe jurați ieșind din sala de judecată în timp ce toți ceilalți așteptau, apoi să uită la echipa apărării strânsă în jurul lui Pete Duffy, zâmbindu-și unul altuia cu infatuare și strângându-și mâinile pentru încă o zi productivă la tribunal. Erau foarte încrezători. Omar Cheepe nu era prezent.

– Nu vreau să vorbesc aici, spuse Ike cu o voce joasă. Poți trece pe la birou?

– Desigur.

– Acum?

– Te urmez.

Zece minute mai târziu erau în biroul lui Ike, cu ușa încuiată. Ike deschise un frigider mic așezat pe jos în spatele biroului său.

– Am Budweiser și Sprite.

– Budweiser, spuse Theo.

Ike îi dădu un Sprite, iar pentru el deschise o cutie de bere.

– Opțiunile tale sunt limitate, spuse el, apoi luă o înghițitură.

– Mi-am închipuit.

– În primul rând, nu poți face nimic. Mâine este vineri și se pare că apărarea va fi în repaus până după prânz. Umblă zvonul că Pete Duffy va depune mărturie și că va fi ultimul. Se poate chiar ca jurații să preia cazul spre sfârșitul după-amiezii. Dacă nu faci nimic, atunci juriul se retrage în încăperea sa și deliberează asupra verdictului. Îl pot găsi vinovat sau nevinovat, sau părerile pot fi împărțite fără să se poată stabili un verdict. Un juriu derutat.

Theo știa toate astea. În ultimii cinci ani, văzuse mai multe procese decât Ike.

Unchiul său continuă:

– În al doilea rând, poți să încerci să-l convingi pe acest martor misterios să iasă în față imediat. Nu știu ce va face judecătorul Gantry, confruntat cu acest gen de mărturie. Sunt sigur că nu a mai fost niciodată într-o atare situație, dar este un judecător bun și va face ceea ce e drept.

– Tipul nu va ieși în față. Este prea speriat.

– Bun, asta duce la cea de-a treia opțiune. Poți merge oricum la judecător și, fără să-i dezvălui numele martorului...

– Nu știu cum îl cheamă.

– Dar știi cine este, da?

– Da.

– Știi unde stă?

– Zona. Nu-i știu adresa.

– Știi unde lucrează?

– Poate.

Ike se uită la el cum mai ia o înghițitură din cutia de suc. Își șterse buzele cu dosul palmei.

– După cum spuneam, fără să-i dezvălui identitatea, îi explici judecătorului că un martor decisiv lipsește din acest proces și că este posibil ca absența lui să ducă la un verdict greșit. Bineînțeles, judecătorul va dori detalii: cine e, unde lucrează, cum de a devenit martor, ce a văzut exact și așa mai departe. Presupun că judecătorul Gantry va avea o mie de întrebări, iar dacă nu-i vei răspunde, atunci s-ar putea să se supere.

– Nu-mi place nici una dintre cele trei opțiuni, spuse Theo.

– Nici mie.

– Și atunci ce să fac, Ike?

– Las-o baltă, Theo. Nu-ți băga nasul în încurcătura asta. Nu e de seama unui copil. Nu e de seama unui adult. Juriul e pe cale să ia o decizie greșită, însă pe baza dovezilor, nu-i poți învinui. Știi, sistemul nu dă rezultate întotdeauna. Gândește-te la toți oamenii nevinovați care au fost condamnați la moarte. Gândește-te la toți oamenii vinovați care au scăpat. Mai apar și greșeli, Theo. Las-o baltă.

– Dar greșeala asta nu s-a întâmplat încă și poate fi prevenită.

– Nu sunt convins că poate fi prevenită. Este puțin probabil că judecătorul Gantry va opri un proces important care e pe terminate doar pentru că a auzit de un potențial martor. E exagerat, Theo.

Părea într-adevăr improbabil, iar Theo trebui să fie de acord.

– Presupun că ai dreptate.

– Normal că am dreptate, Theo. Ești doar un copil. Vezi-ți de ale tale.

– Bine, Ike.

Urmă o pauză îndelungată în care se uitară unul la altul, așteptând ca celălalt să înceapă să vorbească. În cele din urmă, Ike spuse:

– Promite-mi că n-ai să faci vreo prostie.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu să te duci la judecător. Știu că vă înțelegeți bine.

Pauză din nou.

– Promite-mi, Theo.

– Promit să nu fac nimic înainte să vorbesc cu tine.

– Bine și așa.

Theo sări în picioare.

– Trebuie să plec. Am o grămadă de teme de făcut.

– Cum merge cu spaniola?

– Excelent.

– Am auzit că profesoara aia a voastră... e ceva de capul ei. Madame, cum o cheamă?

– Madame Monique. E foarte bună. Cum ai aflat...

– Sunt la curent, Theo. Nu sunt un nebun solitar așa cum crede toată lumea. A intrat și chineza în sistemul școlar?

– Poate la liceu.

– Cred că ar trebui să înveți chineza pe cont propriu. Este limba viitorului, Theo.

Din nou, era iritat că unchiul său se simțea atât de liber să-i ofere sfaturi pe care nu i le ceruse și de care cu siguranță nu avea nevoie.

– O să mă gândesc la asta, Ike. Deocamdată, sunt destul de aglomerat.

– S-ar putea să merg să văd procesul mâine, spuse Ike. Mi-a cam plăcut azi. Să-mi dai SMS.

– S-a făcut, Ike.

La Boone & Boone era liniște când Theo își făcu apariția câteva minute după ora șase. Elsa, Vince și Dorothy plecaseră de mult. Doamna Boone era acasă, fără îndoială frunzărind vreun roman prost. Clubul de lectură se întrunea la ora șapte, acasă la doamna Esther Guthridge, pentru o gustare și un pahar cu vin și pentru a discuta despre aproape orice, mai puțin despre cartea lunii. Clubul avea zece femei cu toatele, și fiecăreia îi venea rândul să aleagă o carte. Theo nici nu mai ținea minte ultima care să-i fi plăcut mamei sale, nici măcar dintre cele alese de ea. În fiecare lună o auzeai plângându-se că trebuie să citească nu-știu-ce carte. Părea un

mod neobișnuit de a conduce un club, cel puțin în opinia lui Theo.

Woods Boone își umplea servieta când Theo intră în biroul său de la etaj. Theo se întreba adesea de ce tatăl său îngrămădea dosare și cărți în servietă și le căra acasă în fiecare seară de parcă ar fi lucrat până la miezul nopții. Nu o făcea. Nu lucra niciodată acasă, nu se atingea niciodată de servieta sa, pe care o așeza mereu sub masa din foaier, în apropiere de ușa de la intrare. Și acolo rămânea toată noaptea până când domnul Boone pleca dimineața devreme să ia micul dejun și apoi la birou, unde golea servieta, aruncându-i conținutul pe biroul său teribil de dezorganizat. Theo bănuia că servieta era burdușită mereu cu aceleași lucruri – aceleași cărți, dosare, acte.

Observase că avocații merg rareori undeva fără servietă. Poate doar la masa de prânz. Și mama sa o căra pe a sa acasă, însă din când în când ea o deschidea și citea câte ceva de acolo.

– Cum a fost la școală?

– Foarte bine.

– Bine. Auzi, Theo, maică-ta are club de lectură diseară. Eu mă duc puțin pe la judecătorul Plankmore. Moșu' se stinge rapid și trebuie să stau cu el vreo două ore. Nu mai durează mult și vom avea o înmormântare.

– Bine, tată. Nici o problemă.

Judecătorul Plankmore avea cel puțin 90 de ani și suferea de mai multe boli. În lumea avocățească a orașului Strattenburg, el era o legendă și cei mai mulți dintre avocați îl adorau.

– Au mai rămas niște spaghete pe care le poți pune la microunde.

– O să mă descurc, tată. Nu-ți face griji. Probabil o să învăț aici vreo oră și apoi o să mă duc acasă. Mă ocup eu de Judge.

– Sigur?

– Absolut.

Theo merse la el în birou, își desfăcu rucsacul și încercă să se concentreze pe tema la chimie, când auzi o bătaie ușoară în ușa din spate. Era Julio, pentru a doua oară în două zile.

– Putem sta de vorbă afară? spuse el, foarte agitat.

– Intră, spuse Theo. Au plecat toți. Putem vorbi înăuntru.

– Ești sigur?

– Da. Ce s-a întâmplat?

Julio se așeză. Theo închise ușa.

– Am vorbit cu vărul meu acum o oră. E foarte agitat. Azi au venit niște polițiști la terenul de golf. Crede că le-ai spus despre el.

– Haide, Julio. N-am spus nimănui. Îți jur.

– Și atunci ce căuta poliția acolo?

– N-am idee. Voiau să stea de vorbă cu vărul tău?

– Nu cred. El s-a făcut nevăzut când a văzut mașina poliției.

– Polițiștii erau în uniformă?

– Cred că da.

– Erau într-o mașină care era evident că aparținea poliției?

– Cred că da.

– Uite, Julio, ți-am dat cuvântul meu. Nu am vorbit cu poliția. Și dacă voiau să stea de vorbă cu vărul tău despre crimă, nu ar fi purtat uniforme și nu ar fi venit cu o mașină purtând însemnele poliției pe uși. În nici un

caz. Ar fi fost detectivi la costum și cravată și în mașini neinscripționate.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur.

– Bine.

– Cred că vărul tău devine foarte agitat când vede polițiști, așa-i?

– Ca majoritatea celor clandestini.

– Exact. Spune-i vărului tău să se relaxeze.

– Să se relaxeze? E greu să te relaxezi când ai putea fi arestat în fiecare zi.

– Ai dreptate.

Julio era încă agitat, rotindu-și privirea de jur împrejurul micii încăperi ca nu cumva să asculte altcineva. Urmă o pauză lungă, bizară, fiecare așteptând de la celălalt să spună ceva. În cele din urmă, Julio spuse:

– Mai e ceva.

– Ce anume?

Mâinile îi tremurau în timp ce-și descheia nasturii de la cămașă și scoase o pungă transparentă de plastic, sigilabilă. O lăsă cu grijă pe biroul lui Theo, ca pe un dar de care nu ar fi vrut să se mai atingă vreodată. În ea erau două obiecte, de culoare albă, purtate ușor și făcute ghemotoc.

Mănuși de golf.

– Vărul meu mi-a dat astea, spuse el. Două mănuși de golf, purtate de bărbatul pe care l-a văzut intrând în casa unde a fost omorâtă acea doamnă. Una pentru mâna dreaptă, una pentru stânga. Cea dreaptă este nouă. Cea stângă a fost folosită.

Theo rămase cu gura căscată uitându-se la mănușile din pungă, dar nu se putu mișca și pentru o clipă nu putu rosti nici un cuvânt.

– Unde le-a găsit?

– Când bărbatul a ieșit din casă, și-a scos mănușile și le-a pus în sacul de golf. Mai târziu, la cel de-al paisprezecelea reper, a aruncat aceste mănuși în containerul de gunoi de lângă răcitorul de apă. Treaba vărului meu este să ia gunoiul de două ori pe zi. L-a văzut pe bărbat și s-a gândit că era ciudat să arunce niște mănuși bune.

– Bărbatul l-a văzut?

– Nu cred. Dacă l-ar fi văzut, nu cred că ar fi lăsat mănușile acolo.

– Și este vorba de bărbatul care este judecat acum pentru crimă?

– Da, așa cred. Vărul meu este aproape sigur. L-a văzut la televizor.

– De ce a păstrat mănușile?

– Băieții de acolo caută prin gunoi după lucruri. Vărul meu a luat mănușile și după câteva zile a devenit suspicios. Presupun că se bârfește mult pe-acolo despre femeia omorâtă. Așa că vărul meu a ascuns mănușile. Acum este speriat și crede că poliția îl supraveghează. Dacă găsesc la el mănușile, cine știe? Se teme să nu dea de necaz.

– Poliția nu îl supraveghează.

– O să-i spun asta.

O pauză lungă, apoi Theo arătă înspre mănuși cu o mișcare din cap, temându-se încă să atingă ceva.

– Și ce facem cu astea?

– Eu nu le păstrez.

– De asta mi-era teamă.

– Știi ce să faci, Theo, nu-i așa?

– Habar n-am. Acum mă întreb cum am nimerit în mijlocul acestei încurcături.

– Nu poți să le lași la secția de poliție?

Theo își mușcă limba, împiedicând o frază sau două care în mod sigur ar fi fost luate drept sarcastice, sau crude, sau ambele. Cum se putea aștepta ca Julio să înțeleagă sistemul? „Sigur, Julio, o să dau o fugă pe la secția de poliție, să las la recepție o pungă sigilabilă cu două mănuși de golf, să le explic că au fost purtate de bărbatul simpatic care acum este judecat pentru că și-ar fi omorât nevasta, și care de fapt chiar și-a omorât nevasta, fiindcă eu, Theo Boone, știu adevărul pentru că, dintr-un motiv oarecare, am vorbit cu martorul cheie despre care nu știe nimeni altcineva și, vă rog, domnișoară secretară, duceți astea unui detectiv de la Omucideri, dar nu-i spuneți de unde provin."

Bietul Julio.

– Nu, asta nu se poate, Julio. Poliția va pune prea multe întrebări, iar vărul tău ar putea da de necaz. Cel mai bun lucru este să iei cu tine aceste mănuși, iar eu mă voi preface că nu le-am văzut niciodată.

– În nici un caz, Theo. Acum îți aparțin.

Și, spunând asta, Julio se ridică în picioare, puse mâna pe clanță și era deja cu un picior afară când spuse peste umăr:

– Și ai promis să nu spui nimănui, Theo.

Theo era în spatele lui.

– Bineînțeles.

– Ți-ai dat cuvântul.

– Bineînțeles.

Julio dispăru în întuneric.

CAPITOLUL 14

Judge își devoră castronul de spaghete, însă Theo abia se atinse de ale sale. Puse vasele în spălător, încuie ușile și se duse în camera sa, unde se schimbă în pijama, luă laptopul și se băgă în pat. Dădu de April online și stătură de vorbă câteva minute. Și ea era în pat, dar cu ușa încuiată, ca de obicei. Se simțea mult mai bine. Ieșise cu mama ei la o pizza și reușiseră chiar să râdă împreună. Se pare că tatăl ei era plecat din oraș, iar asta ușura întotdeauna lucrurile. Își urară noapte bună, iar Theo închise laptopul și găsi ultimul număr din *Sports Illustrated*. Nu putea citi, nu se putea concentra. Îi era somn pentru că nu dormise prea mult noaptea de dinainte și, deși era îngrijorat, ba chiar îngrozit, în curând îl fură somnul.

Domnul Boone se întoarse acasă primul. Urcă scările încet și deschise ușa camerei lui Theo. Balamalele scârțâiră ca de fiecare dată. Aprinse lumina și zâmbi la vederea chipului liniștit al fiului său deja adormit.

– Noapte bună, Theo, șopti el și stinse lumina.

Sunetul ușii care se închidea îl trezi pe Theo și în câteva secunde se întinse pe spate, cu ochii în tavanul întunecat, gândindu-se la mănușile de golf ascunse în biroul

său. Sfatul lui Ike de a-și vedea pur și simplu de treburile lui, de a ignora existența unui martor ocular și de a rămâne tăcut în timp ce sistemul juridic funcționa aiurea era foarte greșit.

Totuși, o promisiune e o promisiune, iar Theo își dăduse cuvântul de onoare față de Julio și de vărul său că va păstra secretul. Și dacă nu ar face-o? Dacă s-ar duce în cabinetul judecătorului Gantry a doua zi dimineața la prima oră și i-ar arunca mănușile pe birou și i-ar spune totul? Vărul lui Julio ar fi terminat. Ar fi vânat de Jack Hogan și de poliție și reținut cu forța. Mărturia sa ar garanta victoria acuzării. S-ar declara viciu de procedură. Ar fi programat un nou proces. Ar apărea totul în ziare și la televizor. Vărul ar fi un erou, dar în același timp închis ca imigrant ilegal.

Dar n-ar putea el, vărul, să facă o înțelegere cu poliția și cu procurorii? N-ar lăsa-o ei mai moale pentru că au nevoie de el? Theo nu știa. Poate că da, poate că nu, dar era prea riscant.

Apoi începu să se gândească la doamna Duffy. În dosarul său avea o poză drăguță cu ea decupată dintr-un ziar. Era o femeie foarte frumoasă, blândă, cu ochi negri și cu o dantură perfectă. „Închipuie-ți ultimele sale clipe, când și-a dat seama îngrozită că bărbatul ei – purtând cele două mănuși de golf – nu a trecut pe acasă din cine știe ce motiv inofensiv, ci pentru că voia să o strângă de gât."

Inima lui Theo începu din nou să bată cu putere. Dădu la o parte pătura și se așeză pe marginea patului. Doamna Duffy era cu numai câțiva ani mai tânără decât mama sa. Cum s-ar simți dacă mama lui ar fi atacată într-o manieră brutală?

Dacă juriul îl va găsi nevinovat pe domnul Duffy, el ar scăpa, deși a comis o crimă. Și nu ar mai putea fi judecat

din nou pentru crimă. Theo știa totul despre dubla punere sub acuzare – statul nu te mai poate judeca a doua oară dacă juriul te găsește nevinovat prima dată. Întrucât nu mai există alți suspecți, crima va rămâne nerezolvată.

Domnul Duffy își va primi milionul de dolari. Va juca și mai mult golf. Și-și va găsi probabil o altă soție drăguță.

Theo se strecură din nou sub pătură și încercă să închidă ochii. După proces, după ce domnul Duffy va fi achitat și va pleca de la tribunal, Theo va aștepta câteva săptămâni sau luni, apoi îi va trimite domnului Duffy mănușile. Le va pune într-un pachet anonim, poate cu un bilet care ar suna cam așa: „Știm că ai omorât-o. Și suntem cu ochii pe tine".

De ce ar face asta? Nu știa. O altă idee nebunească.

Gândurile deveniră și mai amestecate. La locul crimei nu era sânge, corect? Așa că nu vor fi urme de sânge pe mănuși. Dar fire de păr? Dacă o șuviță subțire din părul doamnei Duffy ar fi cumva lipită pe una dintre mănuși? Ea nu avea părul scurt, ci cu siguranță suficient de lung pentru a-i ajunge la umeri. Theo nu îndrăznise să deschidă punga de plastic. Nu atinsese mănușile, așa că nu știa ce ar putea fi pe ele. O șuviță de păr ar fi o dovadă și mai bună că soțul ei a ucis-o.

Încercă să se concentreze pe victoria spectaculoasă pe care o avusese la Tribunalul Animalelor în numele lui Hallie, clienta sa și potențială prietenă. Însă gândurile sale îl purtau înapoi la locul crimei. În cele din urmă, rămase nemișcat și adormi.

Marcella Boone ajunse acasă chiar înainte de ora 11 noaptea. Se uită în frigider să vadă ce a mâncat Theo la cină. Se uită în spălătorul de vase pentru a se asigura că totul era în ordine. Vorbi cu Woods, care citea pe canapea. Urcă scările și îl trezi pe Theo pentru a doua oară

în decurs de o oră. Însă el o auzi venind și se prefăcu a dormi pe tot parcursul ritualului. Ea nu aprinse lumina, nu o aprindea niciodată. Îl sărută pe frunte, șoptind:

– Te iubesc, Teddy, spuse, apoi ieși din cameră.

O oră mai târziu, Theo era treaz de-a binelea, făcându-și griji despre locul pe care îl alesese pentru a ascunde mănușile.

La 6.30, când sună alarma de la telefonul mobil, Theo nu era sigur dacă era treaz sau dacă dormea, sau cumva între somn și trezie, și nici nu era convins că dormise. Era perfect conștient totuși că era obosit și iritat, având în față încă o zi lungă. Povara pe care o purta nu era normală pentru un copil de 13 ani.

Mama sa era la aragaz – lucru care i se întâmpla rar – prăjind cârnăciori și făcând clătite, ceva ce făcea cam de două ori pe an. În orice altă dimineață, lui Theo i-ar fi fost o foame de lup și ar fi fost gata pentru un mic dejun copios. Nu-l lăsa inima să-i spună că i-a dispărut pofta de mâncare.

– Ai dormit bine, Teddy? îl întrebă, mângâindu-l pe obraz.

– Nu chiar, spuse el.

– De ce? Arăți obosit. Ți-e rău?

– Nu.

– Ai nevoie de niște suc de portocale. E în frigider.

Mâncară în timp ce citeau ziarul de dimineață.

– Se pare că procesul e pe sfârșite, spuse ea cu ochelarii de citit la jumătatea nasului.

De cele mai multe ori, își începea ziua de vineri cu o vizită la salon pentru a-și face manichiura, așa că era încă în halatul de baie.

– Nu sunt la curent, spuse Theo.

– Nu te cred. Ai ochii roșii, Theo. Arăți obosit.

– Am spus că nu am dormit prea bine.

– De ce?

„Păi, tata m-a trezit la zece și tu m-ai trezit la unsprezece." Însă Theo nu putea să dea vina pe părinții lui. Nu avusese somn din alt motiv.

– Astăzi am un test important, spuse el, și era întru câtva adevărat.

Doamna Garman îi amenințase cu un test la geometrie.

– O să te descurci, spuse ea și se întoarse la ziar. Ia și mănâncă.

Reuși să înghită destule clătite și cârnăciori pentru a-i face pe plac. Îi mulțumi pentru marele mic dejun și îi ură repede o zi bună, spuse la revedere, îl atinse pe Judge pe cap și plecă pe bicicletă. Zece minute mai târziu urca în fugă scările de la biroul lui Ike, unde excentricul său unchi îl aștepta pentru cea de-a doua întâlnire matinală din ultimele două zile.

Ike arăta și mai neîngrijit vinerea. Avea ochii umflați și mai roșii decât ai lui Theo, iar în dimineața aceea nu se atinsese de părul său ciufulit și grizonant.

– Sper să fie important, mormăi el.

– Este, spuse Theo oprindu-se în picioare în fața biroului său.

– Ia loc.

– Prefer să stau în picioare.

– Bine. Despre ce e vorba?

Theo dădu drumul poveștii despre Julio și cele două mănuși de golf din punga de plastic, ascunse acum după niște vechi dosare de divorț de la Boone & Boone, în capătul unei arhive de la subsol, unde nu se mai aventurase nimeni de cel puțin zece ani. Nu omise nimic,

exceptând, desigur, identitatea lui Julio și a vărului său. Termină în câteva minute.

Ike ascultă cu atenție. Se scărpină în barbă, își scoase ochelarii, se frecă la ochi, sorbi din cafea, iar când Theo tăcu, reuși să mormăie:

– De necrezut.

– Ce-o să ne facem, Ike? întrebă Theo cu disperare.

– Nu știu. Trebuie ca mănușile să fie examinate la laboratorul de criminalistică. Se poate să aibă mici urme de piele, pielea doamnei Duffy sau părul ei, sau pot chiar să aibă pe ele ADN-ul domnului Duffy, din transpirație.

Theo nu se gândise la transpirație.

– Mănușile pot fi o probă decisivă, spuse Ike gândind cu voce tare, continuând să se scarpine în barbă.

– Nu putem să ignorăm toate astea, Ike, la naiba!

– De ce le-ai păstrat?

– Nu am vrut să le păstrez, de fapt. Mai degrabă prietenul meu le-a lăsat pur și simplu. El e speriat. Vărul lui e speriat de-a binelea. Eu sunt speriat. Ce ne facem?

Ike se ridică în picioare, se întinse și mai luă o înghițitură de cafea.

– Te duci la școală?

Ce altceva să facă în această dimineață de vineri?

– Bineînțeles. Am întârziat deja.

– Du-te la școală. Eu mă duc la tribunal. Mă gândesc la ceva și îți dau SMS mai târziu.

– Mulțumesc, Ike. Ești cel mai tare!

– Știu și eu?!

Theo întârzie cinci minute, dar domnul Mount era în toane bune, iar în clasă nu era încă liniște. Când îl văzu pe Theo, îl trase deoparte și îi spuse:

– Ia zi, Theo, mă gândeam că ne-ai putea oferi informații la zi despre proces. Mai târziu, la ora de educație civică.

Ultimul lucru pe care voia Theo să îl facă era să vorbească despre proces, însă nu-l putea refuza pe domnul Mount. În plus, se știa că vinerea domnul Mount o lăsa mai moale cu predarea și avea nevoie de Theo pentru a umple golurile.

– Desigur, spuse Theo.

– Mulțumesc. Doar să ne pui la curent, în 15–20 de minute. Astăzi se dă cazul juraților, nu?

– Probabil.

Theo se duse la locul lui. Domnul Mount bătu cu palma în catedră, apoi strigă catalogul. Se făcură înștiințările, rutina obișnuită a clasei. Când sună clopoțelul, băieții se îndreptară spre ușă. Un coleg pe nume Woody îl urmă pe Theo pe coridor și îl prinse în apropiere de vestiare. Dintr-o privire, Theo știu că e ceva în neregulă.

– Theo, am nevoie de ajutor, spuse Woody în șoaptă, uitându-se în jur.

Woody ducea acasă o viață haotică. Părinții săi erau la a doua sau la a treia căsătorie și nu îl supravegheau cine știe ce. El cânta la chitară electrică într-o formație proastă, într-un garaj, fuma deja, se îmbrăca asemenea unui fugar și erau zvonuri cum că ar avea un mic tatuaj pe fund. Theo, asemenea celorlalți băieți, era curios cu privire la tatuaj, dar nu-și dorea să confirme zvonul. În ciuda tuturor acestor divagații, Woody se menținea în medie la nota opt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Theo.

Chiar voia să-i spună lui Woody că nu era momentul potrivit să-i ceară consiliere juridică. Theo avea prea multe pe cap.

– Se poate să rămână între noi, da? întrebă Woody.

– Bineînțeles.

Grozav. Exact de ceea ce avea nevoie Theo. Încă un secret.

Hallie trecu pe lângă ei, încetini pasul o clipă, îi zâmbi drăgălaș lui Theo, dar își dădu seama că era ocupat. Se făcu nevăzută.

– Theo, frate-meu a fost arestat azi-noapte, spuse Woody și i se umeziră ochii. Poliția a venit acasă după miezul nopții și l-a luat în cătușe. A fost îngrozitor. E la pușcărie.

– Care e acuzația?

– Droguri. Posesie de marijuana, poate și distribuție.

– E o mare diferență între posesie și distribuție.

– Ne poți ajuta?

– Mă îndoiesc. Câți ani are?

– 17.

Theo îl știa pe fratele lui Woody după reputație și nu era una bună.

– Prima abatere? întrebă Theo, deși bănuia că răspunsul este nu.

– A mai fost arestat pentru posesie anul trecut – prima abatere. A primit un avertisment.

– E nevoie ca părinții tăi să angajeze un avocat, Woody. Nimic mai simplu.

– Nimic nu e simplu. Părinții mei nu au bani, iar dacă ar avea, nu i-ar cheltui pe un avocat. La mine acasă e un război, Theo. Părinți contra copii și nimeni nu cade prizonier. Tatăl meu vitreg s-a tot certat cu frate-meu pe chestia cu drogurile și a promis de o mie de ori că nu se va implica atunci când îl va ridica poliția.

Sună clopoțelul. Coridorul se goli.

Theo spuse:

– Bine, caută-mă în pauză. Nu am cine ştie ce consiliere să-ţi ofer, dar o să fac tot ce pot.

– Mulţumesc, Theo.

Theo se grăbi către ora cu Madame Monique. Se aşeză la locul lui, îşi deschise rucsacul şi îşi dădu seama că nu-şi făcuse tema. În acel moment, chiar nu-i păsa. În acel moment era recunoscător că trăia într-o casă liniştită şi confortabilă cu doi părinţi minunaţi care rareori ridicau tonul. Bietul de Woody!

Apoi se gândi la mănuşi.

CAPITOLUL 15

Pe la jumătatea orei de geometrie, în vreme ce doamna Garman continua să facă aluzii la test, iar Theo se uita pe pereți încercând să nu adoarmă, din difuzorul de deasupra ușii se auziră niște sunete ascuțite, iar clasa tresări.

– Doamnă Garman, Theo Boone este în clasă? Era vocea stridentă a domnișoarei Gloria, secretara dintotdeauna a școlii.

– Este, răspunse doamna Garman.

– Vă rog, să vină la mine. Trebuie să plece.

Theo își luă lucrurile, le îndesă în rucsac și, pe când se grăbea spre ușă, doamna Garman spuse:

– Theo, dacă o să dăm test, tu o să-ți iei revanșa luni.

„Mulțumesc foarte mult", se gândi Theo, în schimb spuse:

– Abia aștept.

– Weekend plăcut, Theo, spuse ea.

– Mulțumesc, la fel.

Era deja pe coridor înainte de a trage aer în piept, întrebându-se cine îl scoate de la ore și din ce motiv.

Poate că mama lui devenise tot mai îngrijorată cu privire la ochii lui roșii și la figura sa obosită și se hotărâse să-l ducă la doctor. Poate nu. Ea nu era genul care să exagereze și, ca regulă generală, nu chema doctorul până când Theo nu era pe jumătate mort. Poate că tatăl lui se răzgândise și se hotărâse să-i dea voie lui Theo să urmărească ultima zi a procesului. Poate nu. Ca întotdeauna, Woods Boone era pe altă lume.

Poate era ceva mult mai rău. Cumva, cineva îl turnase, iar poliția îl aștepta cu un mandat de percheziție pentru a găsi mănușile. Secretul ar ieși la iveală, iar el, Theo Boone, s-ar trezi având necazuri serioase.

Își încetini pasul. La un cot al coridorului, aruncă o privire printr-o fereastră mare și zări pentru o clipă curtea din față a școlii. Nici o mașină de poliție. Nimic care să indice necazuri. Continuă să meargă și mai încet.

Ike îl aștepta. Stătea de vorbă cu domnișoara Gloria când Theo intră în birou.

– Acest bărbat spune că e unchiul tău, rosti domnișoara Gloria zâmbind.

– Mi-e teamă ca da, spuse Theo.

– Și trebuie să mergeți la o înmormântare în Weeksburg.

Ike îi spunea din ochi „Te-ai prins, Te-ai prins!" Theo ezită numai o secundă, apoi clătină din cap și spuse:

– Detest înmormântările.

– Și nu mai revii? spuse ea întinzând mâna după o mapă.

– Nu, înmormântarea este la 13.30, spuse Ike. Strică toată ziua.

– Semnează aici, spuse ea.

Theo semnă și ieșiră din birou. Ike avea o mașină Triumph Spitfire cu două locuri, veche de cel puțin treizeci de ani și departe de a fi bine întreținută. Ca orice

altceva din viața lui Ike, abia se mai ținea și mare noroc că mai mergea.

Erau la o stradă distanță de școală când Theo începu să vorbească:

– Înmormântare, hai? Mi-a plăcut asta.

– A ținut.

– Și unde mergem?

– Ai venit la mine să te ajut. Sfatul meu este să mergem la birou la Boone & Boone, să-i chemăm pe ai tăi într-o încăpere și să le spunem totul.

Theo trase adânc aer în piept. Problemele în cauză erau prea complicate pentru el.

O luară prin surprindere pe Elsa când dădură buzna pe ușa de la intrare. Ea sări în picioare și spuse:

– S-a întâmplat ceva?

– Bună dimineața, Elsa, spuse Ike. Ca întotdeauna, arăți exotic.

Era îmbrăcată cu un pulover portocaliu de culoarea dovleacului, asortat cu ochelarii și rujul.

Îl ignoră pe Ike, se uită la Theo și spuse:

– Ce cauți aici?

– Sunt aici pentru înmormântare, spuse Theo îndreptându-se către bibliotecă.

– Îi poți chema pe Woods și pe Marcella? spuse Ike. Trebuie să avem o reuniune de familie în bibliotecă.

În mod normal, Elsa ar fi ripostat la a i se spune ce să facă, dar știa că de data asta era ceva serios. Din fericire, doamna Boone era la ea în birou, singură, iar domnul Boone era sus, îngrămădind acte pe biroul său. Veniră repede în bibliotecă, unul după celălalt și îndată ce Ike închise ușa, doamna Boone se uită la Theo și spuse:

– Ești bine?

Domnul Boone se uită la Theo și spuse:

– Ce se petrece aici? De ce nu ești la școală?

– Liniștește-te, spuse Ike. Să ne așezăm cu toții și să stăm de vorbă.

Se așezară, iar părinții se uitau la Theo de parcă ar fi comis o crimă.

– Acum, continuă Ike, dați-mi voie să încep eu, apoi o să tac și o să vorbească Theo. Miercuri, adică acum două zile, Theo a avut o discuție la școală cu unul dintre prietenii săi. Această discuție a dus la o altă discuție și, pe parcursul acestor conversații, Theo a descoperit niște informații care ar putea avea un impact dramatic asupra procesului domnului Pete Duffy. Pe scurt, există un martor, un martor despre care nu știe nimeni. Nici poliția, nici acuzarea, nici apărarea, nimeni, în afară de Theo și de prietenul său. Theo nu a știut ce să facă, așa că a venit la mine. Nici eu nu prea știu ce să fac, așa că iată-ne aici.

– De ce nu ne-ai spus? sări doamna Boone.

– Îți spune acum, ripostă Ike.

– Mi-a fost teamă, spuse Theo. Încă îmi este și i-am promis acestui prieten că nu am să spun nimănui.

– Ce știe acest martor? întrebă domnul Boone.

Theo se uită la Ike, Ike se uită la Theo. „Dă-i bătaie", spuneau ochii lui Ike. Theo își drese vocea și se uită la mama sa.

– Păi, la momentul crimei acest martor era în pădurricea din apropierea reședinței Duffy. L-a văzut pe domnul Duffy dându-se jos dintr-un golfmobil, descălțându-se, punându-și o mănușă de golf pe mâna dreaptă, intrând în casă și ieșind după câteva minute. Era în răstimpul când a avut loc crima. Apoi s-a încălțat, și-a

băgat mănușile de golf în sac și a demarat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– De unde știi că era în răstimpul când a avut loc crima? întrebă doamna Boone.

– Medicul legist a depus mărturie că ea a murit în jur de 11.45. Martorul era în pauza de masă, care începe la 11.30.

– Iar domnul Duffy nu l-a văzut deloc pe acest martor? întrebă domnul Boone.

– Nu. Omul se retrăsese în pădurice pentru a mânca de prânz. Lucrează pe terenul de golf.

– Știi cum îl cheamă? întrebă doamna Boone.

– Nu, dar știu cine este.

– Ai stat de vorbă cu el? întrebă domnul Boone.

– Da.

– Unde ai vorbit cu el? întrebă doamna Boone.

Theo se simțea ca un martor audiat feroce într-un proces. Ezită, iar Ike interveni:

– Ar prefera să nu divulge numele martorului sau al prietenului, iar dacă puneți prea multe întrebări, identitățile lor ar putea deveni evidente.

– Am promis, argumentă Theo. De fapt, am promis să nu spun nimic nimănui. Nu știu ce să fac.

– Așa că inițial a venit la mine, spuse Ike, să se sfătuiască. Nu a vrut să vă deranjeze pe voi, însă acum a mai apărut ceva în povestea asta. Nu-i așa, Theo?

Ambii părinți se uitară la el. Theo se foi agitat pe scaun. Bătea darabana cu degetele în masa lungă de stejar.

– Spune mai departe, Theo, zise Ike.

– Să auzim, spuse domnul Boone.

Theo le povesti despre mănuși.

– Și sunt în posesia ta? întrebă doamna Boone când Theo termină de relatat.

– Da.

– Unde sunt acum?

– Jos, ascunse după o cutie cu dosare vechi de divorț.

– Jos, aici? La noi în firmă?

– Da, mamă. Aici. Sub noi.

Doamna Boone scoase un șuierat și spuse:

– Oh, Doamne!

Urmă o tăcere îndelungată în care cei patru Boone cântăriră situația încercând să-și dea seama ce legi și ce proceduri s-ar putea aplica în cazul acestei neobișnuite serii de fapte. Deși spusese mai mult decât avea de gând, Theo era ușurat că își împărțise povara. Părinții săi vor ști ce să facă. Ike va veni cu recomandările sale. Cu siguranță cei trei adulți pot să-i dea de cap.

– În ziar ziceau că procesul s-ar putea încheia azi, spuse doamna Boone.

– De la tribunal vin, spuse Ike. Se așteaptă ca domnul Duffy să depună mărturie după-amiază, iar el este ultimul martor. După pledoariile finale, cazul va fi dezbătut de juriu.

– Dimineața la cafenea se zvonea că judecătorul Gantry va ține și mâine proces, așteptând verdictul juriului, spuse domnul Boone.

– Sâmbăta?

– Așa se zvonea.

Urmă încă o pauză lungă în conversație. Doamna Boone se uită la fiul său și spuse:

– Deci, Theo, ce propui să facem în acest moment?

Theo spera ca adulții să știe ce e de făcut. Se foi puțin, apoi spuse:

– Sunt de părere că cel mai bun lucru este să-i spunem întreaga poveste judecătorului Gantry.

– Sunt de acord, spuse ea zâmbind.

– Și eu, spuse Ike.

Nu a fost nici o surpriză, cel puțin pentru Theo, că tatăl său nu a fost de acord.

– Dar dacă spunându-i judecătorului Gantry, acesta îl va presa pe Theo să-i spună numele și identitatea acestui martor? Iar Theo refuză să îi dezvăluie numele? Și atunci? Se poate ca judecătorul Gantry să-l rețină pentru sfidarea curții.

– Nu prea știu ce înseamnă asta, exclamă Theo.

– Înseamnă necazuri, spuse tatăl.

– Înseamnă că te poate arunca în închisoare până când îi spui ceea ce vrea, explică Ike cu un rânjet dezagreabil, de parcă ar fi fost amuzant.

– Aș prefera să nu ajung la închisoare, spuse Theo.

– Nu fi ridicol, Woods, replică doamna Boone. Henry Gantry nu-l va reține pe Theo pentru sfidarea curții.

– Nu sunt așa convins de asta, ripostă Woods. Ai un martor ocular decisiv a cărui mărturie ar putea schimba rezultatul procesului și ai o singură persoană care știe de acest martor ocular. Acea persoană este Theo, iar dacă el refuză să-i dea ascultare judecătorului, atunci s-ar putea ca judecătorul să se supere. Și nu cred că i-aș purta pică.

– Chiar nu vreau să merg la închisoare, spuse Theo.

– Nu mergi la nici o închisoare, îl asigură doamna Boone. Nici un judecător întreg la minte nu ar închide un copil nevinovat de 13 ani.

Încă o pauză lungă.

În cele din urmă, domnul Boone spuse:

– Theo, ce s-ar întâmpla dacă într-un fel sau altul ar fi dezvăluită identitatea acestui martor?

– Este imigrant ilegal, tată. Nu ar trebui să fie aici și îi este frică. Dacă poliția îi știe numele și îl găsește,

atunci el ajunge la închisoare și e numai din vina mea. Dacă nu îl prinde, atunci va dispărea.

– Atunci nu ne spune cine este, zise doamna Boone.

– Mulțumesc, mamă. Nici nu aveam de gând.

– Nu spune nimănui.

– Am înțeles. Dar acum știi că e imigrant ilegal și lucrează pe terenul de golf. Nu ar fi greu de găsit.

– Și cum ai ajuns să-l cunoști pe acest om? întrebă domnul Boone.

– Are un văr care e cu noi în școală și acest văr a venit la mine să-l ajut.

– Ca toți ceilalți colegi, spuse Ike.

– Nu toți, dar cei mai mulți.

Cu toții respirară adânc, apoi domnul Boone îl privi pe Theo și zâmbi.

– Este acea familie de la adăpost, nu-i așa? Prietenul tău Julio, cel pe care îl meditezi la matematică? Și mama lui, cum o cheamă?

– Carola, răspunse mama lui Theo.

– Așa, Carola. Am vorbit cu ea de mai multe ori. Are doi copii mai mici și pe Julio. Sunt din El Salvador. Vărul lui Julio este misteriosul martor ocular, nu-i așa, Theo?

Theo dădu din cap în semn că da. „Da, tată, ți-ai dat seama." Și într-un mod bizar, era ușurat. Practic, nu trădase încrederea nimănui, iar cineva ajunsese să afle adevărul.

CAPITOLUL 16

Mergând în spatele lui Ike și al părinților săi, Theo își dădu seama că probabil acum era prima dată când avea o oarecare rezervă în a merge la tribunal. Era tot timpul entuziasmat să fie aici, să îi vadă pe funcționari și pe avocați grăbindu-se de colo-colo cu treburile lor de mare importanță, să cuprindă cu privirea foaierul mare și deschis, cu vechiul candelabru din tavan, iar pe pereți cu portretele masive ale foștilor judecători. Întotdeauna îi plăcea la tribunal, însă acum asemenea trăiri afective îi erau absente. Lui Theo îi era teamă de ceea ce urma să se întâmple, deși habar nu avea ce ar putea fi.

Urcară la etajul doi, pentru a ajunge la ușa închisă și păzită a sălii principale. Un aprod pe nume Snodgrass îi informă că procesul era în desfășurare și că ușa nu se va deschide până la pauză. Așa că înaintară pe coridor până la biroul judecătorului Henry L. Gantry, unde, când intrară, secretara acestuia, doamna Irma Hardy, bătea la mașină.

– Bună dimineața, Irma, spuse doamna Boone.

– Bună dimineața, Marcella, și Woods, și Theo.

Doamna Hardy stătea în picioare, scoțându-și ochelarii și evident mirată de faptul că întreaga familie

Boone își făcuse apariția la ea în birou. Se uită bănuitoare la Ike, ca și cum drumurile lor se intersectaseră cândva în circumstanțe nu dintre cele mai plăcute. Ike era îmbrăcat în blugi, cu tenișii albi și într-un tricou, dar din fericire își pusese un sacou maro învechit care îi oferea credibilitate într-o oarecare măsură.

– Ike Boone, spuse el, întinzând mâna. Frate cu Woods și unchiul lui Theo. Pe vremuri avocat pe aici.

Doamna Hardy arboră un zâmbet fals, părând să-și amintească numele, și îi strânse mâna.

Doamna Boone spuse:

– Irma, avem ceva urgent de discutat cu judecătorul Gantry. Știu că acum este la prezidiu în procesul Duffy și, ei bine, exact de asta suntem aici. Mă tem că este extrem de important să vorbim cu el.

Domnul Boone se amestecă și el în conversație.

– La ce oră va lua pauza de prânz?

– De regulă pe la amiază, ca întotdeauna, dar în timpul prânzului se va întâlni cu toți avocații, spuse doamna Hardy uitându-se la toate cele patru chipuri care o priveau. Știți, este extrem de ocupat.

Theo se uită la ceasul mare de pe peretele din spatele ei. Era 11.10.

– Este imperios necesar să-l vedem pe judecător cât mai repede, spuse doamna Boone, puțin cam prea agresivă, după părerea lui Theo. Și totuși, era o avocată de divorțuri și nu era cunoscută ca fiind timidă. Doar că aici era terenul doamnei Hardy, iar pe ea nu o puteai strânge cu ușa prea lesne.

– Atunci poate ar fi bine să-mi spuneți mie ce s-a întâmplat.

– Mă tem că este confidențial, replică domnul Boone încruntându-se.

– Pur și simplu nu putem face asta, Irma, îmi pare rău, adăugă doamna Boone.

În partea cealaltă a încăperii erau niște scaune, dedesubtul altor portrete de foști judecători. Doamna Hardy le făcu semn cu mâna și spuse:

– Puteți aștepta acolo. Îl voi informa pe domnul judecător imediat ce ia pauza de masă.

– Îți mulțumim, Irma, spuse doamna Boone.

– Mulțumim, zise și domnul Boone.

Toată lumea răsuflă ușurată și zâmbi, iar familia Boone se retrase.

– Theo, cum de nu ești la școală? întrebă doamna Hardy.

– E o poveste foarte lungă, spuse el. Am să v-o spun într-o zi.

Cei patru se așezară, iar după 15 secunde Ike ieși, mormăind cum că se duce să fumeze. Doamna Boone vorbea la telefonul mobil, verificând niște probleme urgente cu Elsa, care era la birou. Domnul Boone se concentra asupra unui document din dosarul pe care îl luase cu el.

Theo își aduse aminte de Woody și de arestarea fratelui acestuia. Își deschise rucsacul, scoase laptopul și începu să caute ordinea de zi de la curtea penală și înregistrările arestărilor. Asemenea informații nu erau disponibile online pentru toată lumea, însă Theo, ca de fiecare dată, folosi codul de acces al firmei de avocatură Boone pentru a găsi ceea ce avea nevoie.

Tony, fratele lui Woody era reținut la Centrul de Detenție Juvenilă din Strattenburg, numele pompos dat pușcăriei unde erau închiși cei sub 18 ani. Tony era acuzat de posesie de marijuana cu intenție de punere în vânzare, un delict cu o sentință maximă de zece ani de

închisoare. Pentru că avea 17 ani și era minor, ar fi putut probabil să cadă la o înțelegere care i-ar fi permis să pledeze vinovat și să se aleagă cu vreo doi ani într-un alt centru pentru tineri. Presupunând, desigur, că va pleda vinovat. Dacă dorea să pledeze nevinovat, atunci urma să fie adus în fața unui juriu, existând riscul unei sentințe mult mai mari. Mai puțin de 2% dintre cazurile de minori acuzați de infracțiuni cu droguri ajungeau la proces.

Dacă părinții săi buni și cei adoptivi refuzau să-l ajute, așa cum spusese Woody, atunci fratelui său i se atribuia un avocat din oficiu. În Strattenburg, avocații din oficiu erau foarte buni și se ocupau zilnic de cazuri de droguri asemănătoare.

Theo rezumă repede toate acestea într-un e-mail pe care i-l trimise lui Woody. Îi mai trimise un e-mail domnului Mount, explicându-i că nu vine la școală și că va lipsi de la ora de educație civică. Îi trimise și lui April un scurt salut.

Ceasul din perete părea să stea pe loc. Doamna Hardy era ocupată să bată la mașină. Toți foștii judecători păreau că se holbează de sus la Theo, nici unul zâmbind și toți cu fețele serioase și bănuitoare, de parcă spuneau: „Fiule, ce cauți aici?" Tatăl său era afară pe coridor, la telefon, ocupându-se de vreo chestiune imobiliară importantă. Mama sa era cu laptopul, tastând de parcă ar fi fost o problemă de viață și de moarte. Ike continua să stea pe undeva pe la o fereastră, suflând fumul afară.

Theo începu să bată coridoarele tribunalului. Urcă scările și se opri la curtea civilă, unde spera să o găsească pe Jenny, dar ea nu era acolo. O luă spre Tribunalul Animalelor, dar sala era goală. Apoi urcă niște trepte vechi și întunecate, pe care nu le folosea nimeni și

despre care puțină lume știa, și se strecură încetișor pe un coridor abia luminat de la etajul trei până când ajunse la o încăpere abandonată care fusese cândva biblioteca de drept a regiunii. Era utilizată ca depozit și era plină de cutii cu intabulări vechi și calculatoare ieșite din uz. Totul era acoperit cu un strat gros de praf, iar Theo lăsă urme pășind printre vechituri. Deschise ușa unei cămăruțe, apoi o închise în urma sa. Locul era atât de întunecat, că nu-și putea vedea nici mâinile. Aproape de podea era o crăpătură, o deschizătură prin care strălucea lumina și prin care Theo putea să vadă sala de tribunal de dedesubt. Perspectiva sa era de sus, de deasupra capetelor juraților.

Era o vedere splendidă, pe care Theo o descoperise de unul singur cu un an în urmă, când victima unei crime depusese mărturie într-un caz atât de oribil, că judecătorul Gantry golise sala de judecată. Mărturia ei îl făcuse pe Theo să-i fie rău și și-ar fi dorit de o mie de ori să nu fi spionat. Din interiorul sălii de judecată nu se putea vedea crăpătura din perete. Se găsea exact sub un rând de perdele groase de catifea, deasupra boxei juraților.

Unul dintre tovarășii de golf ai domnului Duffy era în boxa martorilor și, deși Theo nu auzea prea bine, prinse esențialul mărturiei. Martorul explica faptul că domnul Duffy era un jucător de golf serios care, de câțiva ani buni, juca adesea de unul singur. Acest lucru nu era neobișnuit. Multor jucători de golf, mai ales celor mai serioși, le plăcea să se concentreze pe ceea ce făceau, jucând de unii singuri.

Sala era plină ochi. Theo nu putea vedea balconul, dar presupunea că și acesta era aglomerat. Îl vedea foarte bine pe domnul Duffy, care stătea la masa apărării, între avocații săi. Arăta încrezător, aproape sigur că

procesul urma să se încheie în favoarea sa și că juriul îl va găsi nevinovat.

Theo se uită timp de câteva minute, apoi avocații începură să țipe, iar el se strecură afară. Era pe la jumătatea scării când văzu că se mișcă ceva jos. Era cineva acolo, ascunzându-se în umbră. Theo îngheță pe loc și simți miros de ars. Bărbatul fuma o țigară, ceea ce era împotriva regulilor, pentru că era în clădire. Suflă un nor uriaș de fum, apoi păși în față. Era Omar Cheepe, cu capul său masiv și neted și cu ochii săi negri. Se uită în sus la Theo, nu spuse nimic, apoi se întoarse și plecă.

Theo nu știa dacă fusese urmărit sau dacă scările erau unul dintre locurile de fumat ale lui Omar. Chiștocuri de țigară erau peste tot. Poate și alții se strecurau aici să tragă un fum. O voce interioară îi spuse totuși că întâlnirea nu fusese un accident.

Era aproape unu după-amiaza când judecătorul Gantry deschise brusc ușa biroului său și merse direct către cei patru Boone care stăteau ca niște elevi neastâmpărați, așteptând în biroul directorului. Nu purta roba, nici sacoul, ci doar o cămașă albă cu mânecile suflecate, cu cravata lărgită, având aspectul unui om încercat de muncă și presat. Nu le zâmbi și era clar că era enervat.

Cei patru Boone se ridicară în picioare. Nu avu loc nici un fel de schimb de saluturi sau politețuri. Judecătorul Gantry spuse doar:

– Sper să aveți un motiv serios pentru asta.

– Ne cerem scuze, domnule judecător, reuși domnul Boone să rostească primul. Înțelegem ceea ce se întâmplă chiar în aceste momente și ne dăm seama de tensiunea la care sunteți expus.

– Ne cerem scuze, Henry, adăugă repede doamna Boone. Însă este o problemă extrem de importantă, care ar putea schimba situația în acest proces.

Spunându-i Henry în loc de domnule judecător sau altceva mai formal, doamna Boone reuși să mai liniștească puțin apele. Indiferent de cât de enervat părea judecătorul, ea nu era intimidată câtuși de puțin.

– Numai cinci minute, adăugă ea, luându-și geanta.

Judecătorul Gantry se uită la Theo de parcă tocmai împușcase pe cineva, apoi se uită la Ike, reuși să zâmbească scurt și spuse:

– Salut, Ike. Nu ne-am văzut de mult.

– Da, așa e, Henry, spuse Ike.

Zâmbetul dispăru, iar judecătorul Gantry spuse:

– Aveți cinci minute.

Îl urmară repede în biroul său și, închizând ușa, Theo aruncă o privire spre doamna Irma Hardy. Continua să bată la mașină, fără să arate vreun interes pentru ceea ce urma să fie discutat. Theo se gândi că va ști totul într-o jumătate de oră.

Cei patru Boone se aliniară pe scaune de-o parte a biroului lung situat într-o laterală a imensei încăperi. Judecătorul Gantry se așeză față în față cu ei, de partea cealaltă. Theo se așeză între părinții săi și, deși era foarte agitat, se simțea bine protejat.

Mama sa începu prima:

– Henry, avem motive să credem că există un martor la crima asupra lui Myra Duffy. Un martor care se ascunde. Un martor de care poliția, acuzarea și în mod sigur apărarea nu știu.

– Pot să întreb de ce este Theo amestecat în toate astea? întrebă judecătorul, arcuindu-și sprâncenele într-un

tic nervos. Am impresia că ar trebui să fie la școală la ora asta. Asta nu e chiar o problemă de seama unui copil.

În primul rând, Theo chiar prefera să fi fost la școală în acel moment. În al doilea rând, folosirea cuvântului *copil* îl enervă de-a dreptul. Theo rosti lent:

– Pentru că, domnule judecător, eu știu cine este martorul. Ei nu știu, dar eu da.

Ochii judecătorului Gantry erau roșii și arăta foarte obosit. Răsuflă adânc, îndelung, asemenea unui horn eliberat în sfârșit de prea multă presiune. Ridurile adânci de pe fruntea sa se întinseră și se relaxară. Întrebă:

– Și care este rolul tău în toate astea, Ike?

– Oh, eu sunt doar consilierul juridic al lui Theo.

Lui Ike i se păru haios, dar nimeni nu râse.

Pauză, apoi:

– Bine, să începem cu începutul. Aș vrea să știu ce pretinde că a văzut acest martor. Cine îmi poate spune?

– Eu pot, spuse Theo. Însă am promis că nu-i voi dezvălui vreodată numele.

– Cui i-ai promis asta?

– Martorului.

– Deci ai stat de vorbă cu acest martor?

– Da, domnule.

– Și crezi că spune adevărul?

– Da, așa cred, domnule.

Răsuflă din nou. Se frecă din nou la ochi.

– În regulă, Theo. Te ascult. Te rog, dă-i drumul.

Theo spuse povestea.

Când termină, în încăpere era liniște profundă. Judecătorul Gantry se întinse încet către telefonul de pe masă, apăsă un buton și spuse:

– Doamnă Hardy, te rog anunță-l pe aprod că voi întârzia treizeci de minute. Jurații să rămână în camera juriului.

O voce vioaie răspunse:

– Da, domnule.

Reveni pe scaun. Toți cei patru Boone se uitau la el, dar el le evită privirea.

– Și ai mănușile? spuse el cu vocea mult mai scăzută, mult mai calmă.

– Sunt la noi la birou, spuse domnul Boone. Suntem bucuroși să vi le predăm.

Judecătorul Gantry ridică ambele mâini, cu palmele la vedere.

– Nu, nu. Oricum, nu încă. Poate mai târziu, poate niciodată. Lăsați-mă numai să mă gândesc pentru o clipă.

Și, spunând acestea, se ridică încet în picioare și merse până la fereastra din spatele biroului masiv din celălalt capăt al încăperii. Stătu acolo puțin, uitându-se afară, deși nu era cine știe ce privelițte. Părea să fi uitat că imediat pe coridor era o sală de judecată plină de oameni și că îl așteptau cu toții cu nerăbdare.

– M-am descurcat bine? îi șopti Theo mamei sale.

Ea îi zâmbi, îl bătu pe braț și spuse:

– Ai făcut o treabă bună, Teddy. Zâmbește.

Judecătorul se întoarse, se așeză pe scaun, de partea cealaltă a mesei. Se uită la Theo și apoi îl întrebă:

– De ce nu își face apariția această persoană?

Theo ezită pentru că, dacă ar fi spus prea mult, ar fi putut compromite identitatea vărului lui Julio. Ike se hotărî să-i vină în ajutor.

– Domnule judecător, martorul este un imigrant ilegal, unul dintre mulți alții de pe aici. Chiar acum e speriat

și nu-i puteți purta pică. Imediat ce-i miroase a necazuri, o să intre în pământ, dispărând pentru totdeauna.

Theo adăugă:

– Crede că va fi arestat dacă iese la iveală.

Ike adăugă:

– Iar Theo i-a promis că nu va spune nimănui.

Domnul Boone adăugă:

– Însă consideră că e important să informeze curtea că un martor decisiv lipsește de la proces.

– Bine, bine, spuse judecătorul Gantry și se uită la ceas. Nu pot opri procesul în acest moment. Suntem aproape gata ca juriul să-și înceapă deliberarea. Dacă apare acum un martor surpriză, ar fi dificil să opresc procesul și să-i dau voie să depună mărturie. Și nici măcar nu avem un martor surpriză. Avem un martor fantomă. Nu pot opri procesul.

Cuvintele răsunară în încăpere și căzură greu pe masă. Theo nu se putea gândi decât la cum stătea domnul Duffy cu toți avocații săi, plin de sine și încrezător că va scăpa liber.

– Domnule judecător, pot să fac o sugestie? întrebă Ike.

– Bineînțeles, Ike. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

– Se zvonește că aveți de gând să reuniți curtea și mâine, sâmbătă, și să așteptați verdictul.

– Așa e.

– De ce să nu trimiteți juriul acasă până luni, ca în multe alte procese. Chemați-i înapoi luni dimineață pentru a-și începe deliberarea. Acesta este un proces, nu o operație de urgență. Lucrurile nu sunt atât de urgente.

– Și care este planul tău?

– Nu am unul. Dar ne va da ceva timp de gândire cu privire la martor, poate să găsim un mod de a-l ajuta.

Nu știu. Pur și simplu pare greșit să grăbești un verdict, mai ales un verdict care ar putea fi greșit.

– Greșit?

– Da. Am urmărit procesul în parte. M-am uitat la jurați. Statul a început cu un caz slăbuț, care a tot slăbit pe parcurs. Pete Duffy e pe cale să scape.

Judecătorul Gantry clătină ușor din cap în semn de aprobare, dar nu spuse nimic. Începu să se pregătească. Se încheie la mânșete, își aranjă cravata, se ridică în picioare și își luă roba cea neagră care stătea agățată în apropierea ușii.

– O să mă mai gândesc, spuse el în cele din urmă. Vă mulțumesc pentru... ăăă...

– Intruziune, spuse domnul Boone râzând.

Cei trei Boone se ridicară toți deodată.

– Nu, deloc, Woods. Este o situație unică, ceva ce n-am mai întâlnit până acum. Dar, mă rog, fiecare proces e diferit. Îți mulțumesc, Theo.

– Da, onorată instanță.

– Rămâneți să vedeți restul procesului?

– Nu putem găsi locuri libere, spuse Theo.

– Bine, să văd ce pot face în privința asta.

CAPITOLUL 17

De îndată ce jurații își reluară locurile și se făcu liniște în sală, iar toți ochii se îndreptară către judecătorul Gantry, acesta spuse:

– Domnule Nance, cred că mai ai un martor.

Clifford Nance se ridică în picioare, drept și plin de importanță și spuse cu emfază:

– Onorată instanță, apărarea îl cheamă chiar pe domnul Peter Duffy.

Tensiunea crescu brusc în timp de acuzatul se îndrepta către boxa martorilor. În sfârșit, după cele patru lungi zile de proces, acuzatul venea în față și va spune versiunea sa. Însă, procedând astfel, se va expune întrebărilor acuzării. Theo știa că în 65% din cazurile de crimă acuzatul nu depune mărturie și știa și de ce. În primul rând, de obicei sunt vinovați de crima comisă și nu pot face față unei examinări inteligente și neplăcute din partea acuzării. În al doilea rând, au de regulă un istoric de activități împotriva legii și, odată ajunși în boxa martorilor, acest istoric devine ținta. La fiecare proces, judecătorul încearcă să le explice juraților că acuzatul nu este obligat să depună mărturie, că nu este obligat să rostească nici un cuvânt sau să aducă

vreun martor în apărarea sa. Statul este cel însărcinat să-i dovedească vinovăția.

Theo mai știa și că jurații sunt foarte suspicioși în cazul unui acuzat care nu depune mărturie pentru a-și salva pielea. Dacă erau suspicioși în cazul lui Pete Duffy, Theo nu știa. Îl priviră atent așezându-se pe scaun în boxa martorilor, ridicându-și mâna dreaptă și jurând să spună adevărul.

Theo putea să vadă totul pentru că, datorită judecătorului Gantry, stătea în al doilea rând, în spatele apărării, având-i în dreapta pe Ike și în stânga pe tatăl său. Mama lui avea câteva întâlniri la birou. Ea spusese că nu putea să-și *piardă* după-amiaza stând la un proces, deși era evident pentru ceilalți trei Boone că și-ar fi dorit.

Clifford Nance își drese glasul și îi ceru acuzatului să-și spună numele, un lucru necesar, dar mai degrabă stupid, date fiind circumstanțele. Toată lumea din sala de judecată nu numai că-l cunoștea pe Pete Duffy, dar știa și multe altele despre el. Domnul Nance începu apoi o serie de întrebări simple. Nu se grăbi în stabilirea elementelor de bază – istoricul familial al domnului Duffy, educația, activitatea profesională, afacerile, lipsa unui dosar penal și așa mai departe. Cei doi petrecuseră ore în șir repetând toate astea, iar martorul intră într-o rutină. Adesea se uita către jurați, în încercarea de a stabili un ton de conversație lejeră. „Aveți încredere în mine", părea el să încerce să spună. Arăta bine în costumul său elegant, iar asta i se păru lui Theo oarecum neobișnuit, pentru că nici unul dintre cei cinci bărbați din juriu nu purta sacou sau cravată. Theo citise niște articole despre strategia avocaților și a clienților lor de a se îmbrăca în timpul unui proces.

Acest du-te-vino ajunse în cele din urmă la ceva important când domnul Nance aduse în discuție polița de asigurare de un milion de dolari pentru viața doamnei Myra Duffy. Martorul explică faptul că el credea cu convingere în asigurarea de viață, că atunci când era tânăr și avea soție și copii mici, întotdeauna economisise bani și-i investise în asigurarea de viață, atât pentru el, cât și pentru soția lui. Polițele de viață sunt instrumente valoroase pentru protecția familiei în cazul unei morți timpurii. Mai târziu, când se căsătorise cu cea de-a doua soție, cu Myra, insistase pentru achiziționarea unei asigurări de viață. Iar Myra fusese de acord. De fapt, polițele de un milion de dolari fuseseră ideea ei. Dorea să fie protejată în caz că lui i s-ar fi întâmplat ceva.

Deși părea incapabil să se relaxeze complet, domnul Duffy era credibil. Jurații îl ascultau cu atenție. La fel și Theo și de mai multe ori își reaminti că urmărea cel mai mare proces din istoria Strattenburgului. În plus, scăpase și de școală, având o scuză.

De la asigurarea de viață, domnul Nance mută conversația către afacerile domnului Duffy. Și aici martorul avu succes. Admise că unele dintre afacerile sale imobiliare dăduseră greș, că anumite bănci îl presau, că pierduse câțiva parteneri și că făcuse niște greșeli. Umilința sa era înduioșătoare și bine primită de către jurați. Îl făcu încă și mai credibil. Negă cu convingere cum că ar fi fost cumva în prag de faliment și insistă pe o impresionantă serie de pași pe care îi urma pentru a acoperi datoriile și a-și salva bunurile.

Unele dintre acestea îl depășeau pe Theo și bănui că și unii dintre jurați erau ușor nedumeriți, la rândul lor. Nu mai conta. Clifford Nance își pregătise clientul până în cel mai mic detaliu.

Conform teoriei statului, motivul crimei erau banii și lăcomia. Această teorie apărea tot mai slabă.

Domnul Nance trecu la problema delicată a neplăcerilor matrimoniale ale celor doi Duffy și aici martorul se descurcă din nou bine. Admise că lucrurile fuseseră instabile. Da, merseseră la consiliere de cuplu. Da, se consultaseră separat cu avocați de divorț. Da, fuseseră certuri, dar nici una violentă. Și da, se mutase de acasă într-una dintre ocazii, pentru o cumplită perioadă de o lună care îl făcuse și mai hotărât să repare lucrurile. La momentul la care a fost ucisă, erau împreună, fericiți, și făceau planuri pentru viitor.

Încă o lovitură pentru teoria acuzării.

Pe parcursul după-amiezii, Clifford Nance conduse mărturia către subiectul jocului de golf și aici petrecură mai mult timp. Prea mult timp, după umila părere a lui Theo. Domnul Duffy era de neclintit în afirmațiile sale că preferase dintotdeauna să joace golf de unul singur și că făcea asta de zeci de ani. Domnul Nance aduse un document și îi explică judecătorului că acesta conținea cartela de scor a clientului său în urmă cu 20 de ani. Îi înmână una și martorului, care o recunoscu. Era de la un teren de golf din California, de acum 14 ani. Jucase 81 de găuri, în trasee de câte 9. Jucase de unul singur.

Cartelele de scor urmară una după alta, iar mărturia deveni curând un tur al terenurilor de golf din Statele Unite. Pete Duffy jucase foarte mult golf! Era un jucător serios. Își păstrase scorurile. Și jucase de unul singur. Continuă explicând că jucase și cu prieteni, jucase în scopuri de afaceri, ba chiar juca și cu fiul său de câte ori avea ocazia. Dar prefera să joace singur, pe un teren gol.

Când trecerea în revistă se sfârși, nu mai era nici o îndoială că o altă teorie a acuzării fusese dărâmată. Părea

puțin plauzibil că Pete Duffy plănuise crima timp de doi ani și că începuse să joace golf de unul singur pentru a o putea înfăptui fără martori.

Theo se gândea: „În această aglomerată sală de judecată sunt patru oameni care știu adevărul. Eu, tata, Ike și Pete Duffy. Noi știm că și-a omorât nevasta".

Ike se gândea: „Tipul ăsta e pe cale să scape și nu e nimic de făcut. Este crima perfectă".

Woods Boone se gândea: „Cum putem da de misteriosul martor pentru a-l aduce aici înainte de a fi prea târziu?"

Ultima cartelă de scor era din ziua crimei. Domnul Duffy jucase 18 găuri, câte șase per traseu, și jucase singur. Desigur, el ținuse cartela de scor, prin urmare acuratețea acesteia putea fi pusă la îndoială.

(Theo aflase deja că, în golf, multe cartele de scor reflectă altceva decât numărul real al loviturilor.)

Domnul Nance deveni și mai sobru când își întrebă clientul despre ziua crimei, iar clientul său dădu răspunsuri potrivite. Vocea domnului Duffy deveni din ce în ce mai domoală, inegală și dureroasă într-un fel, atunci când vorbea despre moartea brutală a soției sale.

„Mă întreb dacă o să înceapă să plângă", se gândea Theo în sinea lui, deși era impresionat de mărturie.

Pete Duffy își reținu lacrimile și se descurcă de minune când descrise groaza trăită la aflarea veștii, cum fugise spre casă în golfmobil și găsise acolo poliția. Corpul soției sale nu fusese luat încă și când o văzuse se prăbușise și avusese nevoie de ajutorul unui detectiv. Mai târziu fusese consultat de un medic și i se dăduseră niște pastile.

„Ce mincinos, se gândi Theo. Ce prefăcut! Ți-ai omorât nevasta. Există un martor. Am mănușile tale ascunse la birou."

Pete Duffy vorbi despre chinul de a anunța familia, pe a ei și pe a sa, pe prietenii comuni, și de a organiza și îndura funeraliile și înmormântarea. Singurătatea. Golul de a trăi în aceeași casă în care draga sa soție fusese omorâtă. Gândurile de a vinde casa și de a se muta. Drumurile zilnice la cimitir.

Apoi, oroarea de a fi suspectat, acuzat, inculpat, arestat și judecat. Cum l-ar putea bănui cineva de a fi ucis-o pe femeia pe care o iubea până la adorație?

În cele din urmă cedă. Se luptă din răsputeri să se controleze, își șterse ochii de lacrimi și spuse în mod repetat:

– Mă scuzați, mă scuzați.

Era foarte emoționant, iar Theo se uita la chipurile juraților. Compătimire și încredere totală. Duffy plângea pentru a-și salva viața și avea succes.

În vreme ce clientul său încerca să se adune, Clifford Nance hotărî că au punctat suficient. Anunță:

– Nu mai am alte întrebări, onorată instanță. Martorul vă aparține.

Domnul Jack Hogan se ridică imediat în picioare și spuse:

– Onorată instanță, pot să propun o scurtă pauză?

O pauză ar întrerupe activitatea, îndepărtându-i pe jurați de mărturia emoțională pe care tocmai o ascultaseră. Și era puțin peste 15.30. Toată lumea avea nevoie de o pauză.

– Cincisprezece minute, spuse judecătorul Gantry. Apoi vom reîncepe examinarea martorului.

Cincisprezece minute se transformară în treizeci.

– Trage de timp, spuse Ike. E vineri după-amiază. Toată lumea e obosită. Îi va trimite pe jurați acasă și vor reveni luni.

– Știu și eu?! spuse Woods Boone. S-ar putea să vrea pledoariile finale în după-amiaza asta.

Erau înghesuiți pe coridor, în apropiere de automatul cu răcoritoare. Un alt grup mic de spectatori aștepta, cu ochii pe ceasul din perete. Apăru Omar Cheepe pentru a-și lua ceva de băut. Introduse câteva monede în automat, își alese băutura aruncând o privire la cei trei Boone, apoi luă cutia din aparat.

Ike continuă să vorbească.

– Hogan nu-l va da gata. E prea viclean.

– Juriul îl va găsi nevinovat în mai puțin de o oră, spuse Woods.

– O să scape, adăugă Theo.

– Chiar trebuie să mă întorc la birou, spuse Woods.

– Și eu, adăugă Ike.

Tipic pentru cei din familia Boone.

Nici unul nu se mișcă pentru că amândoi doreau să vadă finalul procesului. Theo se bucura fie și numai pentru că erau împreună și stăteau de vorbă – o raritate.

Pe coridor se iscă agitație, iar mulțimea începu să se îndrepte în dezordine către sala de judecată. Câțiva plecaseră în timpul pauzei. Era totuși vineri după-amiază.

Când erau cu toții înăuntru, așezați din nou la locurile lor, și se făcu liniște, judecătorul Gantry își reluă poziția la prezidiu și-i făcu semn din cap lui Jack Hogan. Era timpul reexaminării, iar când un acuzat era la bară și un procuror avea dreptul să-l chestioneze agresiv, rezultatul era de regulă destul de urât.

Jack Hogan merse până la boxa martorilor și îi înmână lui Pete Duffy un document.

– Recunoașteți asta, domnule Duffy? întrebă Hogan, rostind fiecare silabă cu suspiciune.

Fără să se grăbească, Duffy se uită pe față și pe verso, răsfoind câteva pagini.

– Da, spuse el în cele din urmă.

– Vă rog să spuneți juriului ce este.

– Este o notificare de execuție silită.

– Pentru ce proprietate?

– Rix Road Shopping Center.

– De aici din Strattenburg?

– Da.

– Și dumneavoastră dețineți Rix Road Shopping Center?

– Da, eu împreună cu un partener.

– Iar banca v-a trimis această notificare de executare silită anul trecut în septembrie pentru că ați rămas în urmă cu ratele ipotecare trimestriale. Corect?

– Asta e ceea ce susține banca.

– Nu sunteți de acord, domnule Duffy? Le spuneți acestor jurați că nu erați în urmă cu plata ipotecii pentru această proprietate în septembrie anul trecut?

Jack Hogan flutură mai multe hârtii în timp ce punea această întrebare, ca și cum ar fi avut o grămadă de dovezi.

Duffy făcu o pauză, apoi oferi un rânjet fals.

– Da, eram în urmă cu plățile.

– Și câți bani vă împrumutase banca pentru această proprietate?

– Două sute de mii de dolari.

– Două sute de mii de dolari, repetă Jack Hogan uitându-se la jurați.

Apoi merse la masa sa, lăsă din mână mulțimea de hârtii și luă altele. Se poziționă în spatele podiumului și spuse:

– Acum, domnule Duffy, sunteți proprietarul unui depozit pe Wolf Street, în parcul industrial de aici din Strattenburg?

– Da, domnule. Am avut doi parteneri în acea afacere.

– Și ați vândut depozitul, nu-i așa?

– Da, l-am vândut.

– Iar vânzarea a avut loc în septembrie anul trecut, corect?

– Dacă spuneți dumneavoastră. Sunt sigur că aveți documentația.

– Într-adevăr, o am. Iar aceasta arată că depozitul era pus în vânzare de mai bine de un an, că prețul era de șase sute de mii de dolari, creditul la Banca de Stat era de cinci sute cincizeci de mii și că până la urmă dumneavoastră și cu partenerii dumneavoastră l-ați vândut pentru puțin peste patru sute de mii. Hogan parcă îl împungea cu hârtiile în aer în timp ce vorbea. De acord, domnule Duffy?

– Sună destul de corect.

– Prin urmare, ați pierdut niște bani buni în acea afacere, nu-i așa, domnule Duffy?

– Nu a fost una dintre cele mai bune afaceri ale mele.

– Erați disperat să vindeți depozitul?

– Nu.

– Aveați nevoie de bani, domnule Duffy?

Martorul își mută greutatea de pe-o parte pe alta și păru un pic încurcat.

– Trebuia ca noi, eu și partenerii mei, să vindem depozitul.

Următoarele douăzeci de minute, Hogan bubui despre Pete Duffy, despre partenerii săi și despre nevoile lor

financiare. Duffy refuză să admită că fusese *disperat*. Însă, pe măsură ce examinarea devenea mai stresantă, devenea evident că martorul se chinuise să susțină o afacere, în vreme ce o alta se prăbușea. Hogan avea multe hârtii. El dădu la iveală copiile a două procese deschise împotriva lui Pete Duffy de către foștii săi parteneri. Îl puse pe martor pe jar cu privire la acuzațiile din celelalte procese. Duffy negă vehement că ar fi fost de vină și explică faptul că nici unul din cazuri nu era întemeiat. Admise din proprie voință că afacerile sale mergeau prost, dar rămase pe poziții susținând că era departe de faliment.

Jack Hogan făcu o treabă excelentă din a-l portretiza pe Duffy ca pe un afacerist de doi bani însetat de avere, care abia reușea să fie cu un pas înaintea creditorilor săi. Însă legarea problemelor sale financiare de mobilul crimei continua să fie forțată.

Schimbând subiectul, Hogan își făcea introducerea pentru o nouă bombă. Tatonă politicos în jurul căsniciei cu probleme a celor doi Duffy și după câteva întrebări ușoare, spuse:

– Acum, domnule Duffy, ați afirmat că, practic, v-ați mutat, corect?

– Da.

– Și că această separare a durat o lună.

– Nu aș numi-o separare. Nu ne-am referit niciodată astfel la ea.

– Dar cum ați numit-o?

– Nu ne-am bătut capul să-i dăm un nume, domnule.

– De acord. Când v-ați mutat de acasă?

– Nu țin un jurnal, dar în iulie anul trecut.

– Cam cu trei luni înainte de asasinat.

– Ceva de genul ăsta.

– Unde ați locuit după ce v-ați mutat?

– Nu cred că m-am mutat cu adevărat, domnule. Am luat doar câteva haine și am plecat.

– Bine, unde v-ați dus?

– Am stat câteva nopți la Marriott, ceva mai departe, pe aceeași stradă. Câteva nopți am stat la unul dintre partenerii mei. Este divorțat și stă singur. A fost o lună destul de rea.

– Așa că ați fost de colo-colo? Circa o lună?

– Așa este.

– După aceea v-ați mutat înapoi acasă, v-ați împăcat cu doamna Duffy și erați pe cale să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți când a fost omorâtă?

– Asta este o întrebare?

– Ajungem și acolo. Iată o întrebare pentru dumneavoastră, domnule Duffy. Jack Hogan se întoarse cu hârtiile. Îi înmână martorului un document și, după o scurtă privire, Pete Duffy păli. Recunoașteți asta, domnule Duffy?

– Aaa... nu știu exact, spuse Duffy dând pagina, încercând să tărăgăneze.

– Ei bine, dați-mi voie să vă ajut. Acesta este un contract de închiriere de patru pagini pentru un apartament în Weeksburg, la cincizeci de kilometri de aici. Este vorba de un apartament drăguț cu două camere într-o clădire elegantă, cu o chirie de două mii de dolari pe lună. Vă spune ceva asta, domnule Duffy?

– Nu chiar. Eu, aaaa...

– Închiriat pe un an, începând din iunie anul trecut.

Duffy ridică de umeri în semn că habar nu are.

– Nu este semnătura mea.

– Nu a dumneavoastră, ci a secretarei dumneavoastră, o oarecare doamnă Judith Maze, o femeie care în

ultimii 20 de ani a locuit la aceeași adresă, aici în Strattenburg, alături de soțul ei. Corect, domnule Duffy?

– Dacă spuneți dumneavoastră. Ea e secretara mea.

– De ce ar semna ea un contract de închiriere pentru un asemenea apartament?

– N-am idee. Poate ar trebui să o întrebați pe ea.

– Domnule Duffy, chiar vreți să o chem ca martor?

– A, sigur. Bineînțeles.

– Ați văzut vreodată acest apartament, domnule Duffy?

Duffy era speriat și uimit și încerca să nu cadă pe o pantă alunecoasă. Se uită către boxa juriului, le oferi încă un zâmbet fals, apoi răspunse:

– Da, am stat acolo de vreo două ori.

– Singur! se răsti Hogan foarte suspicios la momentul potrivit.

– Bineînțeles că am fost singur. Eram acolo cu afaceri, lucrurile s-au prelungit, așa că am rămas în apartament.

– Ce convenabil! Cine plătește chiria?

– Nu știu. Va trebui să o întrebați pe doamna Maze.

– Deci domnule Duffy, le spuneți juraților că nu ați închiriat acest apartament și că nu plătiți chiria?

– Corect.

– Și că ați rămas acolo numai de vreo două ori?

– Corect.

– Și că închirierea acestui apartament nu are nimic de-a face cu problemele pe care dumneavoastră și doamna Duffy le aveați?

– Nu. Din nou, nu eu am închiriat apartamentul.

Pentru Theo, care știa adevărul, sinceritatea lui Pete Duffy stătea sub un mare semn de întrebare. Era clar că mințea cu privire la apartament. Și dacă spusese o minciună, atunci cu siguranță avea să mai spună una.

Evident, Jack Hogan nu avea cum să demonstreze cât de des folosise Duffy apartamentul. Trecu mai departe, la subiectul jocului de golf, iar examinarea sa își pierdu avântul. Duffy știa mult mai multe despre golf decât procurorul, iar cei doi se târguiră și se ciorovăiră în jur de o oră.

Era aproape șase seara când Jack Hogan se așeză în sfârșit. Judecătorul Gantry nu mai pierdu nici o clipă, anunțând:

– Am hotărât să nu reunesc curtea mâine. Consider că jurații au nevoie de o pauză. Sper să aveți un weekend liniștit și relaxant și ne vedem aici luni de dimineață, la nouă. Vom asculta atunci pledoariile finale și apoi jurații se vor întruni pentru deliberare. Din nou, instrucțiunile obișnuite. Nu discutați despre acest caz. Dacă vă contactează cineva și încearcă să vă vorbească despre caz, vă rog să mă anunțați imediat. Vă mulțumesc pentru serviciile dumneavoastră. Ne vedem luni.

Aprozii îi însoțiră pe jurați pe o ușă laterală. După plecarea acestora, judecătorul Gantry se uită la avocați și spuse:

– Mai e ceva, domnilor?

Jack Hogan se ridică în picioare și spuse:

– Deocamdată nimic, onorată instanță.

Clifford Nance se ridică în picioare și dădu din cap în semn că nu.

– Prea bine. Curtea se retrage până luni dimineață la ora nouă.

CAPITOLUL 18

Pentru prima dată după mai multe nopți la rând, Theo dormi bine. Sâmbătă dimineață se trezi târziu și, coborând leneș scările alături de Judge, își dădu seama că în bucătărie avea loc ceva ca o întrunire de familie. Tatăl său era la aragaz, prăjind niște ouă. Mama sa, încă în halat, stătea la un capăt al mesei, tastând și uitându-se concentrată în monitor. Iar Ike, care, din câte știa Theo, nu fusese prezent în casă în ultimii 13 ani de când apăruse el pe lume, stătea la celălalt capăt cu ziarul de dimineață deschis în față. Studia anunțurile de la mica publicitate și făcea adnotări. Purta un trening pentru jogging, portocaliu și uzat, și o șapcă veche cu Yankees. Aerul era plin de mirosul micului dejun și de cel al conversațiilor întrerupte și neterminate. Judge merse drept la aragaz și își începu rutina obișnuită de a cerși de mâncare.

Urmă un schimb de bună dimineața în diverse variante. Theo merse la aragaz și se uită la mâncare.

– Toate ouăle sunt omletă, spuse tatăl său.

El gătea și mai rar decât mama, iar ouăle păreau puțin crude, cel puțin după părerea lui Theo. Își turnă niște suc de grepfruit și se așeză la masă.

Nimeni nu vorbi până când Ike spuse:

– Uite un apartament de două camere în Millmont, făcut dintr-un garaj. Șase sute pe lună. Nu e rău ca zonă.

– Millmont e în regulă, spuse domnul Boone.

– Ea câștigă șapte dolari pe oră și lucrează 30 de ore pe săptămână, spuse doamna Boone fără să ridice capul. După plata impozitelor și a facturilor, mare lucru dacă îi vor rămâne trei sute de dolari pe lună pentru chirie. Nu și-l poate permite. De aceea trăiesc într-un adăpost.

– Și unde crezi că vom găsi un apartament cu trei sute de dolari pe lună? întrebă Ike cu vocea ușor ascuțită.

Cu toate acestea, nu-și ridică privirea. De fapt, în acel moment nici unul dintre ei nu avea contact vizual cu ceilalți.

Theo doar asculta și privea.

Domnul Boone spuse:

– Dacă e făcut dintr-un garaj, atunci probabil că are un singur proprietar. Mă îndoiesc că l-ar închiria cuiva din El Salvador sau oricui altcuiva care nu e de aici.

El trânti niște ouă într-o farfurie, puse alături o felie de chiflă prăjită și le strecură în fața lui Theo, care spuse încet:

– Mulțumesc.

În cele din urmă, primi și Judge niște ouă în castronul său.

Theo luă o gură, mestecă lent, ascultând tăcerea. Faptul că nu îl implicau deloc în ceea ce discutau îl irita. Ouăle erau prea fleșcăite. Spuse, în cele din urmă:

– Căutăm un apartament, nu?

Ike reuși să mormăie:

– Îhî.

Cei din El Salvador. Care trăiau în adăpost. Indiciile se acumulau.

– Woods, spuse doamna Boone continuând să tasteze, Nick Wetzel are un anunț pentru muncitorii imigranți. E un avocat bun? Nu l-am întâlnit niciodată.

– El dă multe anunțuri, spuse domnul Boone. Era și pe la televizor, cerșind vechituri de mașini. Aș sta departe de el.

– Păi numai doi avocați din oraș menționează în anunțurilor lor că lucrează și pentru imigranți, spuse ea.

– Stai de vorbă cu amândoi, spuse Ike.

– Cred ca așa o să fac, zise ea.

– Ce facem aici? întrebă Theo în cele din urmă.

– Avem o zi plină, Theo, spuse tatăl său, așezându-se cu o ceașcă de cafea în mână. Noi doi avem un meci de golf foarte important.

Theo nu-și putu reține un zâmbet. Jucau aproape în fiecare sâmbătă, însă în ultimele câteva zile, Theo uitase de meci. El, împreună cu restul orașului, presupusese că procesul va continua și sâmbătă și plănuia desigur să fie la tribunal.

– Excelent. Când?

– Ar trebui să plecăm în vreo jumătate de oră.

Treizeci de minute mai târziu își puneau crosele în portbagajul SUV-ului domnului Boone și discutau despre cât de frumoasă este vremea. Era jumătatea lui aprilie, nici un nor pe cer și se așteptau ca temperatura să ajungă la 20 de grade, azaleele erau în floare, iar vecinii lucrau de zor la straturile cu flori.

După câteva minute, Theo spuse:

– Tată, unde mergem?

Era clar că nu se îndreptau către terenul municipal din Strattenburg, singurul loc unde jucaseră mereu.

– Astăzi testăm un teren nou.

– Care?

Theo cunoștea doar trei în zonă.

– Waverly Creek.

Theo lăsă ca vestea să-și facă efectul, apoi spuse:

– Minunat, tată. Scena crimei.

– Ceva de genul. Am un client care locuiește acolo și ne-a invitat să jucăm. El nu va veni, totuși. Vom fi numai noi doi. O să jucăm pe terenul de la Creek, așa că poate nu va fi aglomerat.

Zece minute mai târziu treceau prin mai degrabă măreața intrare de la Waverly Creek. Un zid masiv de piatră mărginea drumul și dispărea după o curbă. Porți grele opreau trecerea. Un bărbat în uniformă ieși din punctul de pază și se apropie de ei. Domnul Boone opri și coborî geamul.

– Bună dimineața, spuse gardianul, zâmbind și având în mână un clipboard.

– Bună dimineața. Mă numesc Woods Boone. Am venit să joc puțin golf. Cu începere de la 10.40. Invitații lui Max Kilpatrick.

Gardianul se uită peste însemnările sale, apoi spuse:

– Bine ați venit, domnule Boone. Luați asta. Îi înmânã o cartelă galben-deschis și adăugă: Succes!

– Mulțumim, spuse domnul Boone, iar porțile începură să se deschidă.

Theo mai trecuse prin ele doar o dată, în urmă cu vreo doi ani, pentru a merge la aniversarea unui prieten care apoi se mutase. Își amintea casele mari, străzile lungi, mașinile scumpe și peluzele perfect tunse. Merseră pe un drum îngust, umbrit de copaci bătrâni și trecură pe lângă câteva trasee și gazoane. Terenul era îngrijit ca în reviste. În fiecare perimetru de lovire erau jucători care își exersau mișcarea, iar în jurul fiecărei găuri erau mai mulți bărbați aplecați peste crosele lor. Theo începu

să se agite. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să joace 18 găuri cu tatăl său pe un teren neaglomerat, dar nimic nu era mai neplăcut decât să încerci să lovești o minge cu alți patru așteptând după tine și urmărindu-te nerăbdători din spate.

Clubul era aglomerat. Zeci de jucători ieșiseră în această frumoasă zi. Domnul Boone se înregistră la start, luă un golfmobil și începură să-și facă încălzirea. Theo nu se putu abține să nu se uite în jur, sperând să-l zărească pe vărul lui Julio. Sau poate chiar pe Pete Duffy, cu câțiva prieteni la un meci, după o săptămână grea la tribunal. Plătise cauțiunea în ziua când fusese arestat și nu se mai apropiase vreodată de o celulă.

Și, după cum evolua procesul, era puțin probabil să fie închis.

Dar Theo nu îl văzu pe nici unul. Faptul că se gândea la ei însemna că nu se gândea la mișcarea sa de golf. Împrăștie câteva mingi și începu să se preocupe de meciul lui.

Începură la timp, domnul Boone cu albastru, Theo cu alb, ceva mai departe pe traseu. Traseul său era pe o linie de tragere care abia ajungea la o sută de metri.

– Ține capul jos, îi spuse tatăl pe când accelerau în golfmobil.

Aveau să urmeze și alte sfaturi pe parcursul zilei. Domnul Boone juca de 30 de ani și era un jucător pasionat și, asemenea celor mai mulți jucători de golf, nu putea rezista nevoii de a da sfaturi, mai ales fiului său. Theo nu se enerva. Avea nevoie din plin de ajutor.

În fața lor era un grup de patru și nimeni în urmă. Terenul de la Creek era mai scurt, mai îngust și de aceea mai puțin preferat de alți jucători. Fusese conceput să urmeze cumva cursul șerpuitor al râului Waverly Creek,

un curs de apă plăcut, dar viclean, gata să înghită mingile de golf. Traseele de nouă găuri din nord și din sud erau aglomerate, dar nu și terenul de la Creek.

Stând în golfmobil lângă perimetrul de lovire și așteptând ca grupul celor patru să lovească pentru gaura cu numărul trei, domnul Boone spuse:

– Bun, Theo, iată care e planul. Ike caută un apartament pentru familia Pena. Ceva mic și accesibil ca preț. Dacă vor avea nevoie de ceva ajutor cu chiria, atunci eu și mama ta le vom da niște bani. De câteva luni discutăm despre asta, așa că nu e nimic nou. Ike, care are o inimă mare, dar un cont mic în bancă, vrea și el să fie de ajutor. Dacă putem găsi repede o casă, atunci poate Carola va reuși să-și convingă nepotul, pe vărul lui Julio, să locuiască alături de ei. Ar fi un mediu mult mai stabil pentru toți. Ike caută ceva chiar acum. Iar mama ta stă de vorbă cu avocații care se ocupă de imigranți. S-ar putea să fie o cale, prin legea federală, de a-i permite unui imigrant ilegal să intre în legalitate dacă are un cetățean american care să garanteze pentru el și dacă are un loc de muncă. Hai să lovim.

Loviră cu crosele, reveniră în golfmobil și o porniră pe drumul special amenajat. Ambele trasee erau accidentate.

Domnul Boone continuă, conducând mai departe:

– Eu și mama ta vrem să fim cei care garantează pentru vărul lui Julio. Poate că îi pot găsi un loc de muncă mai bun, unul legal, iar dacă stă cu mătușa lui și cu familia ei, atunci poate că în doi ani își va putea obține un statut de legalitate. Cetățenia este o altă problemă.

– Și care-i șmecheria? întrebă Theo.

– Nu e nici o șmecherie de fapt. Vrem să ajutăm familia Pena să plece de la adăpost și vom face asta indiferent de ce se întâmplă cu vărul. Însă trebuie să-l

convingem să iasă și să vrea să depună mărturie, să spună adevărul, să vină în boxa martorilor și să spună juriului ceea ce a văzut.

– Și cum îl convingem să facă asta?

– La această parte a planului ne mai gândim încă.

Mingea lui Theo era în apropiere de drumul pentru golfmobile, la o distanță bună de traseu. Lovi bine cu crosa de fier și aruncă mingea la 50 de metri de gaura numărul cinci.

– Frumoasă lovitură, Theo.

– Mai am noroc din când în când.

Gaura cu numărul șase era într-un viraj la stânga, o perspectivă mai largă cu case frumoase de-a lungul marginii de pe partea dreaptă. Din perimetrul de unde loveau puteau să vadă partea din spate a reședinței Duffy, la 150 de metri mai jos, pe traseul de golfmobile. Alături, un grădinar era ocupat să tundă iarba. Theo se gândi: „La felul în care lovesc, acel om e în pericol".

Însă grădinarul nu a fost rănit după loviturile celor doi Boone. Se strecurară mai departe pe traseul de golfmobile. Domnul Boone spuse:

– Mi-ai zis că ai hărți ale acestui loc făcute de sus.

– Da, domnule. La birou.

– Crezi că poți găsi locul unde se ascundea martorul nostru?

– Poate. E pe aici.

Theo arătă spre un pâlc des de copaci dincolo de traseu. Conduseră până la marginea pădurii, coborâră și începură să calce apăsat asemenea jucătorilor de golf când au dat o lovitură proastă și nu-și mai găsesc mingea. Printre copaci se vedea albia secată a unui pârâu, iar pe unul dintre maluri era un parapet mic din bârne

de lemn. Locul perfect pentru a te așeza și a te ascunde ca să mănânci în liniște, de unul singur.

– Ăsta ar putea fi, zise Theo indicând locul. A spus că stătea pe niște bușteni, având o vedere perfectă asupra casei.

Theo și domnul Boone se așezară pe bârnele de lemn. Perspectiva asupra părții din spate a casei Duffy era foarte bună.

– Cam ce distanță crezi că e? întrebă Theo.

– O sută de metri, spuse domnul Boone fără ezitare, în felul în care majoritatea jucătorilor de golf estimează fără greutate distanțele. Este o ascunzătoare excelentă. Nimeni nu l-ar vedea stând aici. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să se uite către acești copaci.

– Când te uiți pe hartă, poți să vezi magazia chiar acolo, în pădure. Theo indică în direcția opusă față de traseu. După spusele vărului, muncitorii se întâlnesc la magazie la 11.30 pentru prânz. De cele mai multe ori, el dispărea pentru a mânca de unul singur. Presupun că venea aici.

– Am adus un aparat foto. Hai să facem niște fotografii. Domnul Boone scoase un mic aparat digital din sacul său de golf din golfmobil.

Fotografie zona împădurită, albia pârâului, parapetul de bușteni, apoi se întoarse și făcu câteva poze traseului și caselor de pe partea cealaltă.

– Pentru ce sunt fotografiile? întrebă Theo când reveniră pe traseu.

– S-ar putea să avem nevoie de ele.

Făcură fotografii timp de câteva minute, apoi ieșiră din pădure și erau aproape de golfmobil când Theo se uită dincolo de traseu. Pete Duffy stătea în curtea interioară,

urmărindu-i prin binoclu. Nu mai erau alți jucători de golf prin împrejurimi.

– Tată, spuse Theo încet.

– Îl văd, răspunse domnul Boone. Să lovim.

Încercară să-l ignore lovind de două ori, nici una dintre mingi nu ateriză însă în apropiere de gaură. Dintr-o săritură, erau din nou în golfmobil și porniră mai departe. Pete Duffy nu-și luase o clipă binoclul de la ochi.

Încheiară nouă găuri în două ore, apoi se hotărâră să mai dea o raită prin împrejurimi în golfmobil pentru a arunca o privire la traseele din părțile de nord și sud. Amenajarea de la Wavely Creek era impresionantă, cu case frumoase discret amplasate vizavi de unele trasee, un șir de apartamente scumpe de jur împrejurul unui lac micuț, un parc pentru copii, piste pentru bicicliști și pentru jogging care se intersectau cu traseele de golfmobil și, cel mai important, trasee și gazoane superbe.

Când ei se apropiară, cei patru jucători de mai devreme loveau la cea de-a paisprezecea gaură. Eticheta cere liniște în jurul perimetrului de lovire, iar domnul Boone opri golfmobilul înainte ca el și Theo să poată fi văzuți. Când jucătorii plecară mai departe, domnul Boone conduse până la perimetrul de lovire. Pe marginea traseului de golfmobil, în apropiere de un șir de cutii de lemn, erau un răcitor de apă, un tomberon și un aparat pentru curățarea mingilor.

Theo spuse:

– După spusele lui Julio, vărul său l-a văzut pe bărbat aruncând mănușile în tomberon la numărul paisprezece. Acesta trebuie să fie.

– Nu vărul ți-a spus asta? întrebă domnul Boone.

– Nu. Cu vărul lui am stat de vorbă doar o dată, miercuri seara la adăpost. În seara următoare, Julio a venit la birou cu mănușile.

– Prin urmare nu avem nici cea mai mică idee unde era vărul lui, sau cum, sau de ce l-a văzut pe bărbat aruncând mănușile aici la paisprezece?

– Cred că nu.

– Și nu știm prea bine de ce a simțit vărul nevoia să ia mănușile?

– După spusele lui Julio, băieții care lucrează aici caută întotdeauna prin gunoi.

Făcură repede niște fotografii, apoi își văzură de drum, căci se apropia un alt grup de patru persoane.

CAPITOLUL 19

După golf, Theo și tatăl său se opriră pe la adăpostul de pe Highland Street pentru a vedea ce mai fac Julio și fratele și sora lui mai mici. Carola Pena spăla vasele în bucătăria unui hotel din centru și lucra în fiecare sâmbătă, iar copiii ei stăteau la adăpost. Pentru copiii care locuiau acolo existau jocuri și activități recreative, însă Theo știa că sâmbăta nu erau chiar atât de plăcute. Se uitau mult la televizor, băteau mingea pe micul teren de joacă și, dacă aveau noroc și un supraveghetor reușea să facă rost de bani, se suiau într-un autobuz de școală pentru a merge la cinema.

În timp ce Theo și tatăl său jucau golf, le venise o idee. Colegiul Stratten era o instituție privată de mici dimensiuni, fondată în oraș în urmă cu o sută de ani. Echipele sale de baschet și fotbal nu puteau concura cu cele ale unui liceu obișnuit, dar echipa de baseball era o forță în Liga a III-a. La două după-amiaza avea loc un meci dublu.

Domnul Boone îl căută pe supraveghetorul de la adăpost. Deloc surprinzător, Julio, care îi avea în grijă pe Hector și pe Rita, fu încântat că poate părăsi adăpostul. Cei trei practic alergară până la SUV și săriră repede pe locurile din spate. Câteva minute mai târziu,

domnul Boone se opri la adăpost, parcă ilegal în loc interzis și spuse:

– Dau o fugă să-i spun doamnei Pena ce avem de gând să facem. Se întoarse într-o clipită, tot numai un zâmbet și anunță: Mama voastră crede că e o idee foarte bună.

– Vă mulțumim, domnule Boone, spuse Julio.

Gemenii erau prea entuziasmați să mai rostească vreun cuvânt.

Colegiul Stratten își ținea meciurile la Rotary Park, un vechi stadion minunat, situat la marginea centrului orașului, în apropiere de micul campus. Rotary Park era aproape la fel de vechi ca și colegiul și în ultimii ani fusese sediul mai multor ligi mai mici, dar nici una dintre ele nu rezistase foarte mult. Pretenția de celebritate venea de la faimosul Ducky Medwick, care în 1920 jucase aici un sezon cu o echipă din liga Double A înainte de a avansa la echipa Cardinals. În apropiere de intrarea principală era o plăcuță pentru a le reaminti fanilor de scurta trecere a lui Ducky prin Strattenburg, dar Theo nu văzuse pe nimeni să o citească vreodată.

Domnul Boone cumpără biletele de la un ghișeu cu un singur geam. Același bătrân lucra aici încă de pe vremea când juca Ducky. Trei dolari pentru adulți, câte un dolar pentru fiecare dintre copii.

– Ce ziceți de niște popcorn? întrebă domnul Boone uitându-se la fețele strălucitoare ale lui Hector și Rita. Cinci pungi de popcorn, cinci sucuri, 20 de dolari. Se suiră pe o rampă în tribune, aproape de banca de rezerve, în apropiere de baza întâi. Erau multe locuri libere și câțiva fani, iar plasatorilor nu le păsa unde se așezau. Stadionul avea o capacitate de două mii de locuri și veteranilor le plăcea să se laude despre cât de aglomerat era pe vremuri. În fiecare sezon, Theo urmărea

cinci, șase meciuri ale colegiului Stratten și nu văzuse niciodată stadionul măcar pe jumătate plin. Cu toate acestea, îi plăcea stadionul, cu tribuna sa oficială de modă veche, cu acoperișul prea jos, cu tribunele din lemn situate în apropiere de teren, cu locurile de încălzire de lângă liniile de demarcație și zidul exterior acoperit cu reclame viu colorate la orice produs, de la cele pentru dezinsecție până la mărci locale de bere și la avocați în căutare de clienți. Cu adevărat un stadion.

Erau unii care voiau să-l dărâme. Vara, după ce se termina școala, era practic gol, și existau voci nemulțumite de costurile de întreținere. Asta îl deruta pe Theo, căci, uitându-se în jur, era dificil să spună pe ce anume fuseseră cheltuiți banii pentru „întreținere".

Se ridicară în picioare pentru imnul național, apoi echipa de la colegiul Stratten intră pe teren. Cei patru copii stăteau aproape unul de altul, iar domnul Boone stătea pe rândul din spatele lor, ascultându-i.

– Bine, spuse Theo, șeful. Doar în engleză, da? Ne exersăm engleza.

Copiii treceau natural pe spaniolă atunci când vorbeau între ei, dar imediat îi dădură ascultare lui Theo și schimbară pe engleză. Hector și Rita aveau opt ani și știau cam puțin despre baseball. Theo începu să le explice.

Doamna Boone și cu Ike sosiră în runda a treia și se așezară lângă domnul Boone, care se îndepărtase de copii. Theo încercă să asculte ce-și șopteau între ei. Ike găsise un apartament, cu o chirie de cinci sute de dolari pe lună. Doamna Boone nu vorbise încă despre asta cu Carola Pena pentru că aceasta era la slujbă la hotel. Discutară despre alte lucruri, însă Theo nu putu să prindă tot.

Baseballul poate fi plictisitor pentru copiii de opt ani care nu îl înțeleg, dar pe la a cincea rundă Hector și

Rita aruncau cu popcorn și începură să se alerge printre tribune. Doamna Boone îi întrebă dacă vor înghețată, iar ei săriră în sus de bucurie. Când cei mici plecară, Theo trecu la fapte. Îl întrebă pe Julio dacă nu voia să vadă meciul de la tribuna centrală. El spuse că da, așa că porniră de-a lungul tribunei oficiale, trecură de zona de încălzire și se instalară în cele din urmă într-o zonă cu scaune vechi, chiar sus în dreapta zidului central. Erau singuri.

– Îmi place cum se vede de aici, spuse Theo. În plus, e mereu gol.

– Și mie îmi place, spuse Julio.

Vorbiră puțin despre jucători, apoi Theo schimbă subiectul.

– Uite, Julio, trebuie să vorbim despre vărul tău. Nu-mi amintesc numele lui. De fapt, nu sunt sigur că i-am știut vreodată numele.

– Bobby.

– Bobby?

– De fapt Roberto, dar îi place să i se spună Bobby.

– Bine. Și numele lui de familie e Pena?

– Nu. Mama lui și mama mea sunt surori. Numele lui de familie e Escobar.

– Bobby Escobar.

– *Sí.* Da.

– Mai lucrează la terenul de golf?

– Da.

– Și tot în Quarry locuiește?

– Da. De ce întrebi?

– În acest moment, el este o persoană foarte importantă, Julio. Trebuie să vină și să spună poliției tot ce a văzut în ziua când a fost omorâtă femeia aceea.

Julio se întoarse și se uită la Theo ca la un nebun.

– Nu poate să facă asta.

– Poate că poate. Dacă i se promite protecție? Fără arestare. Fără închisoare. Știi ce înseamnă cuvântul „imunitate"?

– Nu.

– Ei bine, în termeni legali, înseamnă că ar putea să cadă la o înțelegere cu poliția. Dacă își face apariția și depune mărturie, atunci poliția nu-i va da bătăi de cap. Va fi imun. S-ar putea chiar să fie o cale de a-și obține actele legale.

– Ai vorbit cu poliția?

– Nici vorbă, Julio.

– Ai spus cuiva?

– I-am protejat identitatea. Este în siguranță, Julio, dar trebuie să stau de vorbă cu el.

Un jucător din echipa adversă lovi o minge care ricoșă în parapetul din dreapta al terenului. Îl văzură alergând către a treia bază pentru trei puncte. Theo trebui să explice diferența dintre mingea care trece peste parapet și cea care se lovește de el. Julio spuse că în El Salvador nu prea se juca baseball. Mai mult fotbal.

– Când te mai vezi cu Bobby? întrebă Theo.

– Probabil mâine. De regulă duminica vine la adăpost și mergem la biserică.

– Există vreo cale prin care să vorbesc cu el în seara asta?

– Nu știu. Nu știu tot timpul ce face.

– Julio, timpul este crucial în cazul de față.

– Ce înseamnă *crucial?*

– Foarte important. Procesul se va încheia luni. Este important ca Bobby să vină și să spună ce a văzut.

– Nu sunt de aceeași părere.

– Julio, părinții mei sunt amândoi avocați. Îi cunoști. Puteți avea încredere în ei. Ce-ar fi dacă ei ar reuși să găsească un apartament pentru tine și pentru familia ta, inclusiv pentru Bobby, o casă drăguță numai pentru voi și, în același timp, ai mei să urmeze pașii de a garanta pentru Bobby, ca el să intre în legalitate? Gândește-te. Gata cu ascunderea de poliție. Gata cu grija pentru raidurile celor de la Imigrări. Veți putea trăi cu toții împreună, iar Bobby va avea acte. Nu ar fi ca lumea?

Julio se uita în gol, visând cu ochii deschiși.

– Ar fi minunat, Theo.

– Atunci uite cum facem. În primul rând, ești de acord că e în regulă să-i implicăm pe ai mei. Ei vor fi de partea voastră. Sunt avocați.

– Bine.

– Excelent. Apoi, trebuie să te vezi cu Bobby și să-l convingi că este o înțelegere bună. Convinge-l că poate să aibă încredere în noi. Poți face asta?

– Nu știu.

– I-a povestit cumva mamei tale despre ce a văzut?

– Da. Ea este ca o mamă pentru Bobby.

– Bun. Ia-o și pe mama ta să vorbiți cu el. Ea îl poate convinge.

– Promiți că nu va ajunge la închisoare?

– Promit.

– Dar va trebui să stea de vorbă cu poliția?

– Poate nu cu poliția, dar va trebui să stea de vorbă cu cineva implicat în proces. Poate cu judecătorul. Nu știu. Însă e foarte important ca Bobby să își facă apariția. El este cel mai important martor în acest proces de crimă.

Julio își luă capul în mâini, cu coatele pe genunchi. Umerii îi căzuseră sub greutatea cuvintelor și a planurilor lui Theo. Timp îndelungat nu-și mai spuseră nimic.

De la distanță, Theo îi privi pe Hector și pe Rita stând alături de mama lui și sporovăind cu înghețata în mână. Meciul nu se mai termina.

– Și eu ce fac acum? întrebă Julio.

– Vorbește cu mama ta. Apoi stați amândoi de vorbă cu Bobby. Trebuie să ne întâlnim cu toții.

– Bine.

CAPITOLUL 20

Theo era în camera de zi, uitându-se la un film la televizor când îi vibră telefonul mobil în buzunar. Era sâmbătă seara, ora 20.35, iar apelul era de la adăpost. Deschise clapeta și spuse:

– Alo?

Vocea inconfundabilă a lui Julio:

– Theo?

– Da, Julio, ce mai faci?

Theo dădu televizorul la minimum. Tatăl său era în birou citind un roman, iar mama era sus în pat, bând ceai verde și citind un morman de documente juridice.

– Am vorbit cu Bobby, spuse Julio, și e al naibii de speriat. Poliția a fost azi peste tot prin Quarry, la verificat de acte, în căutare de nereguli. Au luat doi băieți din Guatemala, ambii clandestini. Bobby crede că pe el îl caută.

În timp ce vorbea, Theo merse în birou.

– Uite, Julio, dacă poliția îl caută pe Bobby, asta nu are nimic de-a face cu procesul de crimă. Îți promit asta.

Theo veni lângă tatăl său, care închise cartea și ascultă cu atenție.

– Au fost la el acasă, dar el s-a ascuns pe stradă.

– Ai vorbit cu el, Julio? I-ai spus ce am discutat azi la meci?

– Da.

– Și ce a zis?

– Este prea speriat acum, Theo. Nu înțelege cum funcționează lucrurile pe aici. Când vede un polițist, se gândește la lucruri rele. Se gândește cum ar fi să meargă la pușcărie, să-și piardă slujba, banii, să fie trimis înapoi acasă.

– Julio, ascultă-mă, spuse Theo încruntându-se la tatăl său. Nu va trebui să dea ochii cu poliția. Dacă va avea încredere în mine și în părinții mei, va fi în siguranță. I-ai explicat asta?

– Da.

– A înțeles?

– Nu știu, Theo. Dar vrea să îți vorbească.

– Excelent. O să stau de vorbă cu el. Theo dădu din cap spre tatăl lui, iar acesta dădu din cap la rândul său. Unde și când?

– Păi în seara asta o să se mute de colo-colo, nu stă la el acasă. Îi e teamă că poliția s-ar putea întoarce în toiul nopții și că l-ar putea aresta. Dar pot să dau de el.

Lui Theo aproape că îi veni să întrebe „Cum?", dar renunță.

– Cred că ar trebui să vorbim în seara asta, spuse Theo.

Tatăl său dădu din nou din cap.

– Bine. Ce să îi spun?

– Spune-i să ne întâlnim undeva.

– Unde?

Theo nu se putu gândi suficient de repede la un loc potrivit. Tatăl său i-o luă înainte și șopti:

– În parcul Truman, la carusel.

Theo spuse:

– Ce părere ai de parcul Truman?

– Unde e asta?

– Este parcul acela mare de la capătul lui Main Street unde sunt fântânile arteziene, și statuile, și chestii din astea. Oricine poate să găsească parcul Truman.

– Bine.

– Spune-i să fie acolo cam într-o oră, la 21.30. Ne vedem la carusel.

– Care carusel?

– E un carusel colorat cu niște ponei de jucărie și cu muzica dată tare. Este pentru copiii mici și pentru mamele lor.

– L-am văzut.

– Bun. La 21.30.

Caruselul continua să se învârtă încet sâmbătă noaptea. Din boxe se auzeau la maximum ritmurile din *It's a Small World*, în timp ce câțiva micuți și mamele lor se țineau de barele de la mijlocul poneilor roșii și galbeni. În apropiere era o tarabă unde se vindea vată de zahăr și limonadă. Un grup de adolescenți se învârtea prin zonă, fumând și făcând pe durii.

Woods Boone supraveghea zona și își dădu seama că era sigură.

– O să aștept aici, spuse el, arătând către statuia înaltă de bronz a unui erou de război uitat. Nu mă veți vedea.

– O să fiu în regulă, zise Theo.

Nu-și făcea griji cu privire la siguranța sa. Parcul era bine iluminat și îl cunoștea bine.

Zece minute mai târziu, Julio și Bobby Escobar ieșiră din umbră și îl văzură pe Theo înainte ca acesta să-i zărească. Bobby era foarte agitat și nu voia să riște să fie văzut de vreun polițist, așa că merseră în partea cealaltă a parcului și găsiră un loc pe treptele unui foișor. Theo nu-și putea vedea tatăl, dar era sigur că el îi supraveghea.

Îl întrebă pe Bobby dacă lucrase, apoi îi spuse că el și tatăl lui jucaseră golf pe terenul de la Creek. Nu, Bobby nu lucrase, în schimb își petrecuse ziua ferindu-se de polițiști. Theo explică în engleză că Bobby avea șansa de a face o mare schimbare. Putea să treacă de la a fi un străin clandestin la un imigrant pentru care se garanta, implicat în procesul de obținere a actelor corespunzătoare.

Julio traduse în spaniolă. Theo înțelese puțin.

El explică faptul că părinții săi îi ofereau șansa vieții sale. Un loc mai bun unde să stea, alături de familie, șansa unei slujbe mai bune și o cale rapidă de a deveni un rezident legal. Gata cu fuga de poliție. Gata cu frica de a fi îmbarcat spre casă.

Julio traduse în spaniolă. Bobby ascultă cu fața împietrită, lipsită de orice expresie.

Neprimind nici un răspuns, Theo făcu presiuni. Era important să continue să vorbească. Bobby părea pe punctul de a da bir cu fugiții.

– Explică-i că este un martor foarte important în procesul de crimă, îi spuse Theo lui Julio. Și că nu e nimic rău în a merge la tribunal și în a le spune tuturor ce a văzut în ziua aceea.

Julio traduse. Bobby dădu din cap. Mai auzise asta. Spuse ceva ce Julio traduse prin:

– Nu vrea să fie implicat. Acest proces nu e problema lui.

O mașină de poliție opri la marginea parcului, nu foarte aproape de foișor, dar cu siguranță suficient de

aproape pentru a fi văzuți. Bobby se uită la ea îngrozit, de parcă ar fi fost în sfârșit prins. Mormăi ceva repede către Julio, care îi răspunse.

– Poliția nu a venit pentru Bobby, spuse Theo. Spune-i să se relaxeze.

Doi polițiști se strecurară afară din mașină și începură să înainteze către mijlocul parcului, la carusel.

– Vezi, spuse Theo. Cel gras este Ramsey Ross. Tot ce face el e să scrie amenzi de parcare. Pe celălalt nu-l cunosc. Nici nu le pasă de noi.

Julio îi explică asta în spaniolă, iar Bobby reîncepu să respire mai ușurat.

– Unde o să stea în noaptea asta?

– Nu știu. M-a întrebat dacă poate să doarmă la adăpost, dar nu e loc.

– Poate să stea la noi. Avem un dormitor în plus. Poți veni și tu. O să facem o petrecere în pijamale. Tata o să ne ia o pizza. Să mergem.

La miezul nopții, cei trei băieți stăteau tolăniți pe canapea, țipând la ecranul televizorului în timp ce jucau un joc video. Pernele și păturile erau împrăștiate peste tot. Două cutii mari de pizza zăceau aruncate. Judge molfăia o coajă.

Din când în când, Marcella și Woods Boone trăgeau cu ochiul. Erau amuzați să-l audă pe Theo dându-i înainte în spaniolă, mereu cu un pas sau doi în urma lui Julio și Bobby, dar hotărât să-i ajungă din urmă.

Își doriseră mai mulți copii, dar natura nu fusese de partea lor. Și, din când în când, trebuiau să recunoască totuși că Theo era mai mult decât suficient.

CAPITOLUL 21

Duminică, judecătorul Gantry aşteptă să se însereze pentru a porni la o lungă plimbare. Stătea la câteva străzi distanţă de tribunal, într-o casă veche, construită de bunicul său, judecător el însuşi, şi colinda adesea pe străzile din centrul oraşului, dimineaţa devreme sau seara târziu. În această seară, avea nevoie de o gură de aer, de timp de gândire. Procesul Duffy îi mâncase tot weekendul. Petrecuse ore în şir îngropat în cărţi de drept în căutarea unui răspuns, unul care încă îi scăpa. În sinea lui se dădea o luptă crâncenă. De ce să întrerupă un caz bine judecat? De ce să declare viciu de procedură, când nimic nu mersese prost? Nici o regulă nu fusese încălcată. Nici o lege morală nu fusese violată. Nimic. De fapt, cu doi avocaţi buni luptându-se corect, procesul decursese lin.

Din cercetările sale nu găsise nici un caz similar.

La Boone & Boone luminile erau aprinse. La şapte şi jumătate, judecătorul Gantry, aşa cum promisese, păşi pe veranda micuţă şi bătu la uşă.

Îi deschise Marcella Boone care îi spuse:

– Bună seara, Henry. Intră.

– Bună seara, Marcella. N-am mai fost pe aici de cel puțin douăzeci de ani.

– Atunci ar trebui să treci mai des.

Ea închise ușa în urma lui.

Judecătorul Gantry nu era singurul care făcuse o plimbare în pas vioi pe înserat. Un bărbat pe nume Paco ieșise și el la plimbare. Paco era îmbrăcat într-un trening, cu adidași și avea un radiotransmițător. Păstră distanța și, întrucât judecătorului nici nu-i trecu prin minte că era urmărit, îi era ușor să se țină pe urmele sale. Hoinăriră prin centrul Strattenburgului, unul adâncit în gânduri serioase și orb la lumea din jur, celălalt la câțiva metri în urmă, apropiindu-se tiptil pe măsură ce se întuneca și lumina zilei scădea. Când, după lăsarea întunericului, Henry Gantry intră la Boone & Boone, Paco alergă prin fața biroului, reținu numele și numărul străzii și continuă să alerge până când ajunse pe următoarea stradă. Apoi apăsă pe un buton al stației sale radio și spuse:

– E înăuntru la Boone & Boone.

– Bine. Sunt pe aproape.

Răspunsul veni de la Omar Cheepe.

Câteva minute mai târziu, Cheepe îl luă pe Paco și virară pe Park Street. Când începu să se vadă clădirea de la Boone & Boone, se strecurară tiptil într-un loc de parcare, ceva mai departe pe stradă. Cheepe stinse farurile și motorul și coborî geamul pentru a fuma.

– L-ai văzut intrând? întrebă el.

– Nu, spuse Paco. L-am văzut ieșind de pe alee și îndreptându-se către ușa de la intrare. Știu că e acolo. Este singura firmă deschisă de pe-aici.

– Foarte ciudat.

Era duminică seara și celelalte clădiri de birouri erau întunecate și pustii. Numai în firma Boone se vedeau semne de activitate.

– Ce crezi că fac? întrebă Paco.

– Nu știu sigur. Familia Boone a venit vineri la birou la Gantry, ceea ce nu are nici un sens pentru că Gantry era foarte ocupat. Știi, ei nu sunt avocați de drept penal. El întocmește acte, iar ea se ocupă de divorțuri, așa că nu există nici un motiv să dea buzna în biroul lui Gantry în mijlocul unui proces de crimă. Iar cu puștiul, chiar nu pricep. De ce l-ar lua părinții de la școală ca să-l ducă la Gantry? Puștiul a dat târcoale toată săptămâna, băgându-și nasul pe la proces.

– El este Theo?

– Da. Se crede avocat. Îl cunoaște pe fiecare polițist, pe fiecare judecător, pe fiecare funcționar de la tribunal. Își pierde vremea prin sălile de judecată și probabil știe legile mai bine decât mulți avocați. El și Gantry sunt buni prieteni. Se duce cu părinții lui să-l vadă pe Gantry și, dintr-odată, Gantry decide să nu mai țină proces sâmbătă, după ce toată săptămâna promisese asta. Se întâmplă ceva aici, Paco. Și nu e în favoarea noastră.

– Ai vorbit cu Nance sau cu domnul Duffy?

– Nu, nu încă. Uite cum facem. Te-aș cam trimite pe acolo să dai târcoale clădirii, să tragi cu ochiul, să vezi cine e înăuntru, dar e prea riscant. Te văd, intră la idei, se opresc din ceea ce fac, poate cheamă poliția. E vorba

despre judecătorul Gantry, înțelegi. Lucrurile se pot complica. Așa că uite un plan mai bun. O să-l sun pe Gus și iau dubița. O putem parca mai aproape și, când vor ieși, le facem fotografii. Vreau să știu cine e acolo înăuntru.

– Cine crezi că e?

– Nu știu, Paco, dar pun pariu pe o sută de dolari că familia Boone și cu Gantry nu sunt acolo ca să joace cărți. Ceva se petrece și nu-mi place deloc.

Judecătorul Gantry merse în bibliotecă, unde îl așteptau domnul Boone, Ike și Theo. Masa lungă ce domina încăperea era acoperită cu cărți, hărți, carnețele și lăsa impresia că o intensă activitate era în desfășurare. Toată lumea își dădu mâna și se salută. Avu loc o scurtă conversație despre vreme, dar sub presiunea chestiunilor importante care așteptau, aceasta nu dură mult.

– Nu mai e nevoie să o spun, începu judecătorul Gantry după ce se așeză toată lumea, această întrevedere e neoficială. Vă gândiți că nu e nimic rău în asta, fiindcă voi nu sunteți implicați în acest caz. Dar mă aștept la multe întrebări dacă se află. S-a înțeles?

– Desigur, Henry, spuse doamna Boone.

– Nici o problemă, zise Ike.

– Nici o vorbă, îl asigură domnul Boone.

– Da, domnule, spuse Theo.

– Bun. Acum, ați spus că aveți ceva să-mi arătați.

Cei trei Boone adulți se uitară la Theo, care se ridică imediat în picioare. Laptopul său era pe masă, în fața lui. Apăsă o tastă, iar pe ecranul din capătul încăperii apăru imaginea digitală a unei fotografii mari. Theo luă în laser și direcționă lumina roșie către fotografie.

– Aceasta este o fotografie făcută de sus a traseului de șase găuri de pe terenul de la Creek. Aici este reședința Duffy. Aici, printre copacii de la cotitură, este locul unde stătea martorul și își lua prânzul.

Apăsă o tastă și apăru o altă fotografie.

– Asta e o fotografie pe care am făcut-o ieri-dimineață pe terenul de golf. Martorul stătea pe bârnele astea, lângă albia secată a cursului de apă, complet ascuns vederii. Totuși – o altă tastă, o altă fotografie – după cum vedeți, martorul avea vizibilitate perfectă asupra caselor de pe partea cealaltă a traseului, aflate la o distanță de circa o sută de metri.

– Și știi sigur că acolo era exact?

– Da, domnule.

– Poți reconstitui momentul?

– Da, onorată instanță.

– Theo, pentru moment, putem renunța la chestia cu „onorată instanță".

– Bine. O altă fotografie, tot de sus. Theo lumină cu laserul o clădire. Acesta este magazia de întreținere, nu foarte departe de păduricea de pe traseul cu șase găuri. Pauza de prânz începe la 11.30. Fix la 11.30, pentru că șeful de tură este strict și se așteaptă ca lucrătorii săi să vină acolo la 11.30, să mănânce repede și să-și reînceapă lucrul la amiază. Omului nostru îi place să se furișeze de lângă ceilalți, să mănânce de unul singur, să-și spună rugăciunile și să se uite la o fotografie cu familia lui de acasă. Îi e foarte dor de casă. Așa cum vedeți, până la locul lui de masă preferat face o mică plimbare prin pădure. El estimează că era pe la jumătatea pauzei de masă când a văzut un bărbat intrând în reședința Duffy.

– Adică pe la 11.45? întrebă judecătorul Gantry.

– Da, domnule. Și, după cum știți, legistul a apreciat momentul morții în jur de 11.45.

– Știu. Iar bărbatul care a intrat în casă a ieșit din nou înainte ca martorul nostru să termine de mâncat?

– Da, domnule. Martorul spune că de obicei se întoarce la magazie cu câteva minute înainte de amiază. În acea zi, l-a văzut pe bărbat ieșind din casă înainte de sfârșitul pauzei de masă. El estimează că bărbatul a stat în casă mai puțin de zece minute.

– Am o întrebare importantă, spuse judecătorul. L-a văzut cumva acest martor pe bărbat ieșind din casă cu vreo pungă sau cu vreun sac sau cu orice altceva în care să fie obiectele furate? Conform mărturiei, au fost luate mai multe obiecte – două pistoale de mână, câteva dintre bijuteriile ei și cel puțin trei dintre ceasurile lui scumpe. A văzut cumva martorul că el căra lucrurile astea?

– Nu cred, domnule judecător, spuse Theo cu gravitate. Și m-am gândit la asta ore în șir. Presupun că și-a îndesat pistoalele la curea, le-a ascuns sub pulover, iar restul le-a pus în buzunare.

– Ce fel de arme? întrebă domnul Boone.

– Un pistol de 9 milimetri și unul de 38 cu țeava scurtă, spuse judecătorul Gantry. E ușor să le ascunzi sub pulover.

– Și ceasurile și bijuteriile?

– Câteva inele și lănțișoare, trei ceasuri cu curele din piele. Ar încăpea toate cu ușurință în buzunarele de la pantaloni.

– Și chestiile astea nu au fost găsite nicăieri? întrebă doamna Boone.

– Nu.

– Zac probabil pe fundul unuia dintre lacurile de pe terenul de golf, spuse Ike rânjind.

– Se poate să ai dreptate, spuse judecătorul Gantry, spre uimirea tuturor.

Omul cu chipul împietrit, care nu înclina niciodată de o parte sau de alta, tocmai spusese ce gândea. Credea că domnul Pete Duffy era vinovat până la urmă.

– Și cum e cu mănușile? întrebă el.

Theo ridică o cutie maronie așezată pe masă și scoase din ea punga de plastic sigilabilă unde erau cele două mănuși de golf. O așeză în fața judecătorului Gantry și timp de câteva secunde toată lumea se uită la probe de parcă ar fi fost cuțitul însângerat al unui măcelar. Theo apăsă o tastă, iar pe ecran apăru o altă fotografie.

– Acesta este perimetrul de la gaura numărul paisprezece, traseul sudic. Pe undeva pe aici, pe o colină micuță cu vedere spre perimetru, martorul repara capul unei stropitori, când l-a văzut pe bărbat, pe același bărbat, scoțând aceste două mănuși din sacul său de golf și aruncându-le la gunoi.

– O întrebare, spuse judecătorul Gantry. În momentul când a aruncat mănușile, purta o altă pereche de mănuși?

Era evident pentru cei patru Boone că judecătorul disecase fiecare detaliu al poveștii.

– Nu i-am pus această întrebare, spuse Theo.

– Probabil că da, spuse Woods. Nu e neobișnuit pentru un jucător de golf să păstreze niște mănuși de rezervă în sacul său.

– De ce ar conta asta? întrebă doamna Boone.

– Nu sunt convins că ar conta. Acum sunt doar foarte curios, Marcella.

Urmă o pauză lungă, ca și cum toți cei prezenți s-ar fi gândit la același lucru, dar nici unul nu ar fi vrut să-l rostească. În cele din urmă, Theo spuse:

– Domnule judecător, îl puteți întreba chiar pe martor.

– Deci e aici?

– Da, domnule.

– E la mine în birou, Henry, spuse doamna Boone. Este reprezentat acum de către firma de avocatură Boone.

– Asta îl include și pe Theo? întrebă judecătorul Gantry și toată lumea găsi că e întru câtva amuzant.

– Henry, trebuie să ne dai asigurări că nu va fi arestat sau pus sub acuzare sau mai știu eu ce, spuse domnul Boone.

– Aveți cuvântul meu, zise judecătorul Gantry.

Bobby Escobar se așeză la masă, față în față cu judecătorul. În stânga îl avea pe Julio, vărul și traducătorul său, iar în dreapta era mătușa lui, Carola. Era o problemă de familie, iar Hector și Rita rămăseseră la doamna Boone în birou, uitându-se la televizor.

Theo își începu examinarea cu aceeași fotografie de sus a traseului cu șase găuri de pe terenul de la Creek. Cu lumina roșie a laserului, el și Bobby indicară locul exact unde el stătuse să-și mănânce prânzul. Theo schimbă fotografiile, puse cu atenție întrebările și îi lăsă lui Julio suficient timp la dispoziție pentru a traduce. Povestea se derulă perfect.

Woods, Marcella și Ike stăteau pe scaune și se uitau plini de mândrie, însă toți trei erau pregătiți să sesizeze orice greșeală.

Odată faptele stabilite și cu Bobby făcând dovada că este un martor credibil, judecătorul Gantry spuse:

– Acum să discutăm despre identificare.

Întrucât Bobby nu-l văzuse niciodată pe Pete Duffy, nu putea să spună că el era bărbatul pe care îl observase intrând în casă. Spusese că bărbatul purta un pulover negru, pantaloni crem și o șapcă de golf maro, aceeași îmbrăcăminte pe care o purta Pete Duffy la momentul crimei. Theo prezentă o serie de fotografii cu Pete Duffy, luate toate din ziar. La toate, Bobby spuse că bărbatul din fotografie semăna foarte mult cu cel pe care îl văzuse el. Theo apăsă o altă tastă și porni trei filmulețe scurte pe care le făcuse el, toate înfățișându-l pe Pete Duffy intrând sau ieșind de la tribunal. Din nou, Bobby spuse că era aproape sigur că acela era bărbatul.

Apoi, argumentul decisiv. Acuzarea stabilise ca dovezi 22 de fotografii de la locul crimei, cu casa și împrejurimile. Una dintre acestea, Proba nr. 15, fusese făcută dintr-o poziție de undeva din apropiere de marginea traseului. Ea arăta partea din spate a reședinței Duffy, curtea interioară, ferestrele, ușa din spate, iar mai departe, spre dreapta, erau doi polițiști în uniformă stând în apropiere de un golfmobil. În golfmobil era Pete Duffy, care părea uluit și înnebunit. Se pare că fotografia fusese făcută la doar câteva minute după ce el alergase spre casă de la club.

Theo obținuse fotografia „vizitând" site-ul cu dări de seamă ale tribunalului. Dacă judecătorul Gantry ar fi întrebat cum a făcut rost de ea, Theo era pregătit să spună: „Păi, domnule judecător, a fost făcută în timpul unui proces și admisă ca probă. Nu e chiar un secret, nu-i așa?"

Însă judecătorul Gantry nu spuse nimic. Văzuse fotografia de o sută de ori și nu-l mai impresiona. Bobby însă nu o văzuse niciodată și începu imediat să vorbească repede cu Julio.

– El este, spuse Julio arătând cu degetul. Bărbatul din golfmobil. El este.

– Să se consemneze, onorată instanță, că martorul tocmai l-a identificat pe acuzat, domnul Peter Duffy.

– Am prins ideea, Theo, spuse Gantry.

CAPITOLUL 22

Luni dimineață spectatorii se adunară pentru ultima reprezentație. Jurații sosiră cu fețe solemne, hotărâți să-și termine treaba. Avocații purtau cele mai bune costume și păreau odihniți și nerăbdători să audă verdictul. Chiar și acuzatul arăta relaxat, încrezător. Funcționarii și aprozii zoreau cu obișnuita lor energie matinală. Dar când se liniștiră, zece minute peste ora nouă, sala de judecată părea că își ține respirația. Toată lumea se ridică în picioare când judecătorul Gantry intră, cu roba neagră fluturând.

– Vă rog să luați loc, spuse fără să zâmbească.

Nu era deloc vesel. Părea foarte obosit.

Se uită prin sală, dădu din cap în semn de salut către stenografă, către juriu, observă aglomerația și se uită în special în rândul al treilea, în partea dreaptă. Acolo era Theo Boone, între tatăl și unchiul său, absentând de la școală, cel puțin pentru moment. Judecătorul Gantry se uită la Theo și cei doi se priviră ochi în ochi. Apoi se înclină câțiva centimetri mai aproape de microfon. Își

drese vocea şi începu să rostească nişte cuvinte la care nu se aştepta nimeni.

– Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. În acest moment al procesului domnului Peter Duffy sunt programate audierile pledoariilor finale ale avocaţilor. Totuşi, acest lucru nu se va întâmpla. Din motive pe care nu le voi explica în acest moment, declar viciu de procedură.

Urmară suspine, zgomote şi expresii şocate din toate colţurile sălii de judecată. Theo se uita la Pete Duffy, care rămase efectiv cu gura căscată şi se întoarse spre Clifford Nance. Avocaţii ambelor părţi păreau că fuseseră loviţi în moalele capului, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auziseră. Pe rândul din faţă, imediat în spatele mesei apărării, Omar Cheepe se întoarse şi se uită direct la Theo, două rânduri mai în spate. Nu se uită fix, nu arăta neapărat ameninţător, dar sincronizarea spunea totul: „Tu ai făcut asta. O ştiu. Şi nu am terminat cu tine".

Juraţii nu ştiau prea bine ce va urma să se întâmple, aşa că judecătorul Gantry le explică. Se întoarse către ei, îi privi şi spuse:

– Stimaţi membri ai juriului, viciul de procedură înseamnă că procesul s-a sfârşit. Acuzaţiile împotriva domnului Peter Duffy sunt retrase, însă numai pentru moment. Acuzaţiile îi vor fi readuse şi va avea loc un alt proces în viitorul foarte apropiat, însă cu un juriu diferit. În orice proces penal, este la discreţia absolută a judecătorului să declare viciu de procedură dacă el consideră că s-a petrecut ceva ce poate afecta negativ verdictul final. Ca în situaţia de faţă. Vă mulţumesc pentru serviciile aduse. Sunteţi importanţi pentru sistemul nostru juridic. Vă puteţi retrage acum.

Jurații erau foarte dezorientați, însă unii începură să înțeleagă că datoria lor civică încetase. Un aprod îi conduse printr-o ușă laterală. În timp ce aceștia ieșeau, Theo se uita cu admirație la judecătorul Gantry. În acel moment, el, Theo, hotărî că voia să devină un mare judecător, asemenea eroului său de sus de la prezidiu. Un judecător care să cunoască legea pe toate părțile și care să creadă în dreptate, dar, mai important, un judecător care să poată lua o decizie grea.

– Ți-am zis eu, îi șopti Ike.

Ike era convins că se va declara viciu de procedură, ca și restul firmei de avocatură Boone, de altfel.

Jurații plecară, însă nimeni altcineva nu se mișcă. Erau uluiți cu toții și doreau mai multe informații. În același timp, Jack Hogan și Clifford Nance se ridicară încet și se uitară la judecătorul Gantry. Înainte ca vreunul dintre ei să poată rosti ceva, el spuse:

– Domnilor, nu voi da explicații cu privire la acțiunile mele în acest moment. Mâine-dimineață la zece ne vom întâlni la mine în birou și îmi voi enunța motivele. Vreau ca acuzațiile să fie readuse cât mai curând posibil. Un nou proces va fi reprogramat pentru a treia săptămână din iunie. Acuzatul va rămâne în libertate, însă cu aceleași restricții. Declar procesul închis.

Lovi cu ciocănelul, se ridică în picioare și dispăru.

Fără judecător și fără jurați, nu prea mai era mare lucru de făcut. Mulțimea se ridică încet în picioare și se îndreptă spre ieșire.

– Du-te la școală, spuse domnul Boone cu severitate.

Afară, Theo își dezlega bicicleta.

– Treci pe la mine după-amiază? întrebă Ike.

– Normal, spuse Theo. E luni.

– Trebuie să stăm de vorbă. A fost o săptămână grea.

– Clar a fost.

Nu prea departe, la intrarea principală, era agitație și oamenii se grăbeau să iasă din tribunal. Pete Duffy, înconjurat de avocații săi și de alții, își făcu drum printre câțiva reporteri, care strigau întrebări în urma lui. Întrebările rămaseră fără răspuns. Omar Cheepe îi asigura spatele și chiar îl îmbrânci pe unul dintre reporteri. Tocmai voia să plece alături de clientul său, când îl zări pe Theo suindu-se pe bicicletă, urmărind spectacolul împreună cu Ike. Cheepe înțepeni și pentru o secundă păru că nu știe ce să facă. Să se grăbească și să-i asigure protecția domnului Duffy sau să se îndrepte spre Theo și să-i arunce vreo două, trei amenințări mârșave?

Theo și Cheepe se uitau fix unul al altul, despărțiți de cincisprezece metri, apoi Cheepe se întoarse și porni grăbit. Părea că Ike nu observase acest schimb de priviri.

Și Theo se grăbi. Se îndrepta spre școală și, odată tribunalul lăsat în urmă, începu să se relaxeze. Cu greu îi venea să creadă că era luni. În ultimele șapte zile se întâmplaseră atâtea. Cel mai mare proces din istoria orașului începuse și se sfârșise, deși nu era încheiat. Datorită lui Theo, fusese evitat un verdict greșit. Justiția își făcuse datoria, măcar pentru moment. Și-ar lua o pauză de la îndatoririle sale, dar nu peste mult timp urma să se întâlnească în secret cu Bobby Escobar și cu Julio. Fără îndoială, Theo avea să se ocupe de instruirea lui Bobby,

pregătirea pentru cele trei ore pe care le va petrece în iunie în boxa martorilor.

Și acum ticălosul de Omar complica lucrurile. Cât de mult știau el, și clientului lui, și Clifford Nance? Întrebări, întrebări. Theo era confuz, dar deja entuziasmat.

Apoi se gândi la April. Mâine, marți, judecătorul va da o sentință care-i va impune să locuiască împreună cu unul din părinți. Nu va fi nevoie de prezența ei la tribunal, dar era deja profund marcată. Theo trebuia să stea cu ea o vreme. Hotărî că se vor retrage la prânz ca să stea de vorbă.

Și se gândi la Woody, al cărui frate era în închisoare și probabil avea să rămână acolo.

Își parcă bicicleta lângă stâlpul pentru steag și intră în școală la jumătatea primei ore. Avea o scutire scrisă de către mama și, înmânându-i-o domnișoarei Gloria de la recepție, observă că aceasta nu zâmbea. Ea zâmbea mereu.

– Ia loc, Theo, spuse ea, arătând cu capul spre un scaun din lemn de lângă biroul ei.

Dar de ce? se miră Theo. Întârziase doar puțin, atât.

– Cum a fost la înmormântare? întrebă ea, continuând să rămână serioasă.

O pauză în care Theo încercă să înțeleagă.

– Poftim?

– Înmormântarea de vinerea trecută, cea pentru care a venit unchiul tău...

– A, acea înmormântare. A fost bine. O adevărată năpastă.

Se uita agitată în jur, apoi își lovi buzele cu degetul arătător. „Te rog vorbește încet", părea că spune. În apropiere erau birouri cu ușile deschise.

– Theo, aproape că șopti ea, fratele meu a fost oprit aseară pentru că a condus sub influența alcoolului. L-au arestat.

Își roti ochii în jur pentru a se asigura că erau singuri.

– Îmi pare rău, spuse Theo.

Știa unde voia să ajungă.

– Nu e bețiv. E om în toată firea, cu nevastă și copii și cu o slujbă bună. Nu a avut niciodată probleme și chiar nu știm ce să facem.

– Care a fost CAS-ul lui?

– Ce?

– Conținutul de alcool în sânge.

– A, asta. 0,09. Zic bine?

– Da. Limita este 0,08, așa că a dat de belea. E la prima abatere?

– Pentru Dumnezeu, da, Theo. Nu e bețiv. Abia dacă a băut două pahare de vin.

Două pahare. Întotdeauna două pahare. Indiferent că era beat, sau că abia se mai ținea pe picioare, sau că era de-a dreptul agresiv, nimeni nu bea niciodată mai mult de două pahare.

– Polițistul a spus că ar putea primi zece zile de pușcărie, continuă ea. E atât de jenant.

– Care polițist? întrebă Theo.

– De unde să știu asta?

– Unora dintre polițiști le place să sperie oamenii. Fratele tău nu va lua zece zile. Va plăti o amendă de șase sute de dolari, își va pierde permisul pentru șase luni, va merge din nou la școala de șoferi și, peste un an, dosarul lui va fi curat. Și-a petrecut toată noaptea în celulă?

– Da. Nici nu-mi pot închipui....

– Atunci gata cu închisoarea. Scrieți următorul nume.

Ea avea deja un pix în mână.

– Taylor Baskin, spuse Theo. El e avocatul care se ocupă de toți bețivii...

– El nu e bețiv, spuse ea, ceva cam tare.

Amândoi se uitară în jur să vadă dacă îi asculta cineva. Nimeni.

– Îmi cer scuze. Taylor Baskin este avocatul care se ocupă de cei care conduc în stare de ebrietate. Fratele dumneavoastră trebuie să-l sune.

Domnișoara Gloria își notă.

– Trebuie să ajung la oră, spuse Theo.

– Mulțumesc, Theo. Te rog să nu spui nimănui.

– Nici o problemă. Pot pleca acum?

– Oh, da, te rog. Și mulțumesc, Theo.

Ieși grăbit din birou, lăsând în urmă un alt client satisfăcut.

O CRIMĂ PERFECTĂ

UN MARTOR FĂRĂ CHIP

UN SINGUR OM ȘTIE TOT ADEVĂRUL...

ȘI ARE DOAR TREISPREZECE ANI...

THEODORE BOONE

Unul dintre cei mai populari autori ai lumii

JOHN GRISHAM

oferă un thriller juridic intens pentru o nouă generație de cititori

John Grisham este cel mai bun povestitor pe care îl are America.

THE NEW YORK...

Probabil că John Grisham este cel mai bun povestitor american în viață.

PHILADELPHIA

Grisham este maestrul absolut.

THE WASHINGTON POST.

ISBN 978-606-8255-93-4

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786068 255934
www.rao.ro
www.raobooks.com